

A decorative floral illustration in a dark blue color, featuring a central flower with several leaves and a long, elegant stem with curly flourishes, positioned to the left of the title box.

TYTTÄRIÄ
minun valtakunnassani

APUYHDISTYKSEN
HISTORIAA JA TYÖTÄ

*"Totisesti minä sanon sinulle: Kaikki,
jotka ottavat vastaan minun evankeliumini, ovat
poikia ja tyttäriä minun valtakunnassani."*

OL 25:1

TYTTÄRIÄ

minun valtakunnassani

.. ————— ..
**APUYHDISTYKSEN
HISTORIAA JA TYÖTÄ**
.. ————— ..

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
Suomi

APUYHDISTYKSEN PÄÄMÄÄRÄT

*kasvaa uskossa ja henkilökohtaisessa
vanhurskaudessa*

*vahvistaa perheitä
ja koteja*

*etsii ja auttaa apua
tarvitsevia.*

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.
Kaikki oikeudet pidätetään.
Printed in the United States of America

Hyväksytty englanniksi: 8/10
Hyväksytty käännettäväksi: 8/10
Alkuperäisjulkaisun nimi: *Daughters in My Kingdom:*
The History and Work of Relief Society
Finnish
06500 130

Sisällys

ALKUSANAT	Sanoma ensimmäiseltä presidenttikunnalta.....	IX
ESIPUHE	”Jotakin tavanomaisesta poikkeavaa”	XI
LUKU 1	Apuyhdistys: muinaisen mallin palautus	1
LUKU 2	”Jotakin parempaa”: Nauvoon naisten Apuyhdistys	9
LUKU 3	”Pysy liitoissa”: lähtö, siirtyminen ja asettuminen	29
LUKU 4	Laaja ja mittava toiminta	43
LUKU 5	”Rakkaus ei koskaan katoa”	65
LUKU 6	Maailmanlaajuinen sisaruuden piiri	87
LUKU 7	Puhdasta palvelusta: huolenpitoa ja palvelemista kotikäyntipetuksen avulla	109
LUKU 8	Pappeuden siunauksia kaikille: erottamaton yhteys pappeuteen	133
LUKU 9	”Kotilieden vartijoita”: perheen perustamista, hoivaamista ja puolustamista	153
	Perhe – julistus maailmalle	174
LUKU 10	Eläkää etuoikeuksienne mukaisesti	177

Tärkeitä tapahtumia Apuyhdistyksen historiassa	190
Viitteet	193
Luettelo kuvista	202
Hakemisto	209

ALKUSANAT

Sanoma ensimmäiseltä presidenttikunnalta

Rakkaat sisaret

Osoittaaksemme kiitollisuutemme Apuyhdistyksen siunauksista kirkon jäsenten elämässä olemme antaneet tehtäväksi valmistaa kirjan *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*. Rukoilemme, että tämä kirja on siunauksena teille ja niille, joiden elämää kosketatte.

Rakastamme ja ihailemme teitä ja tiedämme, että te olette taivaallisen Isän rakkaita tyttäriä sekä Herran Jeesuksen Kristuksen uskollisia opetuslapsia. Te kuulutte suureen maailmanlaajuiseen sisarjoukkoon. Oppaanne tunnuslauseenne ”Rakkaus ei koskaan katoa” autatte vahvistamaan perheitä ja rakentamaan Jumalan valtakuntaa maan päällä.

Me kannustamme teitä tutkimaan tätä kirjaa ja antamaan sen ajattomien totuuksien ja innoittavien esimerkkien vaikuttua elämäänne.

Todistamme, että Herra on palauttanut evankeliumin täyteen profeetta Joseph Smithin kautta ja että Apuyhdistys on tärkeä osa tuota palautusta. Apuyhdistyksen sisarilla on kunnias perintö. Me rukoilemme, että tämä kirja on tärkeä lähde tuon perinnön varjelemisessa.

Ensimmäinen presidenttikunta

”Jotakin tavanomaisesta poikkeavaa”

Uuden testamentin Martan ja Marian tavoin Apuyhdistyksen sisaret tänä aikana palvelevat Jeesuksen Kristuksen uskollisina opetuslapsina.

Ensimmäisessä Apuyhdistyksen kokouksessa sisar Emma Smith sanoi: ”Me aiomme tehdä jotakin tavanomaisesta poikkeavaa.”¹ Hän oli oikeassa. Apuyhdistyksen historia on täynnä esimerkkejä tavallisista naisista, jotka ovat saaneet aikaan tavanomaisesta poikkeavia

asioita, kun he ovat osoittaneet uskoa taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen. Apuyhdistys on perustettu auttamaan Jumalan tyttäriä valmistautumaan iankaikkisen elämän siunauksiin. Apuyhdistyksen päämääriä ovat kasvaminen uskossa ja henkilökohtaisessa

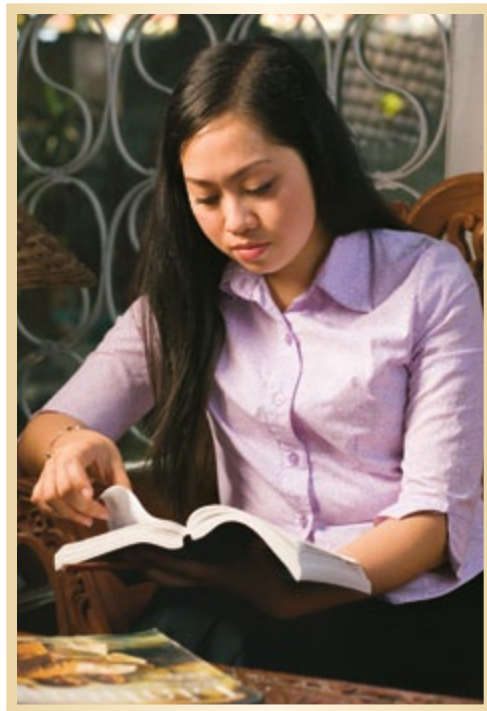
vanhurskaudessa, perheiden ja kotien vahvistaminen sekä apua tarvitsevien etsiminen ja auttaminen. Naiset saavuttavat nämä päämäärät, kun he tavoittelevat ja saavat henkilökohtaista ilmoitusta sekä toimivat sen mukaan kirkon tehtävissään ja omassa elämässään.

Tämä kirja ei ole kronologinen historia, eikä siinä yritetä antaa kattavaa kuvaa kaikesta, mitä Apuyhdistys on saanut aikaan. Sen sijaan se avaa historiallisen näkökulman Apuyhdistyksen laaja-alaiseen työhön. Tämän kirjan sisältämät historialliset tapahtumat, henkilökohtaiset kokemukset, pyhien kirjoitusten kohdat sekä myöhempien aikojen profeettojen ja Apuyhdistyksen johtohenkilöiden sanat kertovat niistä tehtävistä ja mahdollisuuksista, joita myöhempien aikojen pyhiin kuuluville naisille on annettu taivaallisen Isän onnensuunnitelmassa.

Miksi Apuyhdistyksen historiaan ja työhön pitäisi perehtyä?

Presidentti Spencer W. Kimball, kirkon 12. presidentti, on sanonut: ”Me tiedämme, että ne naiset, jotka ymmärtävät syvällisesti menneisyyttä, haluavat muovata vanhurskaan tulevaisuuden.”² Tähän kirjaan perehtyminen voi auttaa naisia arvostamaan enemmän menneisyyttä ja ymmärtämään paremmin hengellistä perintöään.

Apuyhdistyksen historia opettaa, että Jumalan tyttärillä on jumalallinen alkuperä ja että he ovat äärettömän arvokkaita. Se on Hengen täyttämä kertomus vahvoista, uskollisista, määrätietoisista naisista, jotka ovat palvelleet saamatta kirjoitettua julkista tunnustusta. Tähän historiaan perehtymällä myöhempien aikojen pyhät voivat havaita, että taivaallinen Isämme tuntee tyttärensä, että Hän rakastaa heitä, että Hän uskoo heille pyhiä tehtäviä ja että Hän

Henkilökohtainen tutkiminen auttaa naisia oppimaan tehtäviään Jumalan valtakunnassa.

ohjaa heitä, kun he hoitavat noita tehtäviä. Pyrkimyksissään kirkon naiset ovat tehneet yhteistyötä pappeudenhaltijoiden kanssa Jumalan valtakunnan rakentamiseksi maan päällä ja Siionin kotien vahvistamiseksi.

Tyttäriä minun valtakunnassani **-kirjan itseopiskelu**

Tämän kirjan arvo ei ole niinkään sen esittämässä päivämäärissä ja tosiasioissa vaan sen opettamisessa päämäärissä, periaatteissa ja malleissa. Kun yksittäiset Apuyhdistyksen sisaret tutkivat tätä kirjaa ja palaavat sen pariin yhä uudelleen, he tulevat huomaamaan, ettei Apuyhdistyksen perinnössä ole kyse vain niistä naisista, jotka ovat eläneet aiemmin, vaan siinä on kyse myös kaikkialla maailmassa tänä aikana asuvista naisista, jotka tekevät liittoja ja pitävät ne. Tämän ymmärtäminen voi auttaa sisaria saamaan innoitusta menneisyydestä ja tuntemaan rauhaa kohdatessaan tulevaisuuden.

Tämän kirjan opetukset, kertomukset ja esimerkit voivat ohjata sisaria asettamaan asioita tärkeysjärjestykseen ja luomaan elämässään malleja, jotka auttavat heitä kasvamaan uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa, vahvistamaan perheitä ja koteja sekä etsimään ja auttamaan apua tarvitsevia.

Sisar Belle S. Spafford, Apuyhdistyksen yhdeksäs ylijohtaja, on sanonut: "Tavallisen

nykyajan naisen olisi mielestäni hyvä arvioida kiinnostuksensa kohteita ja toimintoja, joissa hän on mukana, ja sitten ryhtyä toimiin yksinkertaistaakseen elämäänsä asettamalla tärkeimmät asiat ensimmäiseksi ja painottamalla niitä, joissa palkinnot ovat suurimmat ja kestävimät, sekä vapauttamalla itsensä vähemmän palkitsevista toimista."³

Kun sisaret oppivat tuntemaan Apuyhdistyksen historiaa, he löytävät kenties esimerkkejä, ilmauksia ja periaatteita, jotka ovat erityisen merkityksellisiä heille. Näiden löytöjen sekä muinaisten ja nykyajan profettojen opetuksen innoittamina he voivat tavoitella ja saada henkilökohtaista ilmoitusta sekä toimia sen mukaan. He voivat saada opastusta, kun he pyrkivät tulemaan sellaisiksi ihmisiksi kuin Herra haluaa heidän tulevan ja tekevät asioita, joita Hän haluaisi heidän tekevän.

Sisaret voivat saada rohkaisua Alman sanoista: "Pienillä ja yksinkertaisilla asioilla saadaan aikaan suuria."⁴ Heidän tekemänsä pienet ja yksinkertaiset asiat auttavat heitä näkemään, kuinka Herra vahvistaa heitä ja ohjaa heidän elämäänsä.

Apuyhdistyksen historiaan ja työhön perehtyminen muiden kanssa

Tämä kirja on tärkeä lähde, joka auttaa Apuyhdistyksen sisaria opiskelemaan yhdessä

Sisaret voivat vahvistaa toisiaan keskustellessaan Apuyhdistyksen historiasta ja työstä.

sunnuntaisin ja muina viikonpäivinä. Seurakunnan Apuyhdistyksen johtohenkilöt voivat saada Apuyhdistyksen kokouksissa opettamista koskevia yleisohjeita nykyisestä käsikirjasta sekä osoitteesta LDS.org. Tarkempaa tietoa tämän kirjan käyttämisestä Apuyhdistyksen kokouksissa on sivustolla LDS.org sekä muissa kirkon julkaisemissa lisäohjeissa.

Tämän kirjan vaikutuksen on tarkoitus ulottua Apuyhdistyksen kokouksia laajemmalle. Perheet voivat yhdessä tutkia kirjan esimerkkejä ja opetuksia sekä keskustella niistä. Apuyhdistyksen sisaret voivat antaa kirjan ystävilleen. Kaikenikäiset kirkon jäsenet voivat käyttää kirjaa apuna oppiaiheissa, puheissa ja neuvostojen kokouksissa.

Kiitokset

Tämän kirjan julkaisukuntoon saattaneet haluavat kiittää Lucile C. Tatea ja hänen sisarentytärtään Elaine R. Harrisia, jotka vuonna 1996 kutsuttiin ja erotettiin tehtävään koota Apuyhdistyksen julkaisematon historia. Heidän työnsä säilytettiin lähdeaineistona kirkon arkistoissa. Heidän pyrkimyksensä dokumentoida Apuyhdistyksen ylijohtajien elämää ja Apuyhdistyksen tärkeitä tapahtumia on ollut tämän kirjan pohjana.

Kiitämme myös seuraavia: Susan W. Tanneria, joka vuonna 2009 erotettiin tehtävään kirjoittaa sisar Taten ja sisar Harrisin työn pohjalta tämä ensimmäinen kattava Apuyhdistyksen historia koko kirkolle; toimittajia ja suunnittelijoita, jotka tavoittivat tämän kirjan tunnelman ja työskentelivät ututterasti toteuttaakseen sen; muita kirjoittajia, avustajia ja historioitsijoita, joiden julkaisujen lainaukset on mainittu tämän kirjan lopussa olevissa viitetiedoissa.

Lopuksi, tätä historiaa ei olisi koskaan voitu kirjoittaa ilman sitä uskoa, omistautumista ja palvelutyötä, jota Apuyhdistyksen sisaret ovat osoittaneet kautta kirkon historian..

LUKU 1

Apuyhdistys

Muinaisen mallin palautus

*”Vaikka nimi voi olla nykyajalta,
instituutio on muinaista perua.*

*Marttyyrikuoleman kokenut profeettamme
sanoi meille, että sama organisaatio
oli kirkossa entisaikaan.”*

Eliza R. Snow

Apuyhdistys

Muinaisen mallin palautus

Kautta palvelutyönsä kuolevaisuudessa Vapahtaja osoitti erityistä rakkautta ja huolenpitoa naisia kohtaan. Vanhin James E. Talmage kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Maailman suurin naisen ja naissukupuolen puolustaja on Jeesus Kristus.”¹

Vapahtaja opetti naisia joukkoina ja yksilöinä, kaduilla ja rannoilla, kaivolla ja heidän kodeissaan. Hän osoitti heille rakastavaa hyväntahtoisuuttaan ja paransi heitä ja heidän perheensä jäseniä. Monissa vertauksissa Hän kertoi naisista, jotka olivat tavanomaisissa puuhissa. Hän osoitti tuntevansa naisten elämää syvällisesti ja käytti heidän jokapäiväisiä kokemuksiaan ajattomien evankeliumin opetusten lähteenä. Hän antoi heille anteeksi. Hän itki heidän kanssaan. Hän tunsu myötätuntoa heitä kohtaan heidän erityisissä olosuhteissaan tyttärinä, vaimoina, perheenemäntinä, äiteinä ja leskinä. Hän arvosti heitä ja ylensi heitä.

Jopa piinallisessa tuskassaan ristillä Vapahtaja huolehti äidistään, joka oli hyvin todennäköisesti siinä vaiheessa huolenpidon tarpeessa oleva leski.² Ja ensimmäinen ihminen, jolle Hän ilmestyi ylösnousemuksensa jälkeen, oli nainen.³

Uuden testamentin naisopetuslapsia

Vaikka virallisesta naisten organisaatiosta Uudessa testamentissa onkin vain vähän tietoa, todisteet osoittavat, että naiset osallistuivat ratkaisevalla tavalla Vapahtajan palvelutyöhön. Uudessa testamentissa on kertomuksia naisista, joista toiset mainitaan nimeltä ja toisia ei, mutta jotka osoittivat uskoa Jeesukseen Kristukseen, oppivat Hänen opetuksiaan ja elivät niiden mukaan sekä todistivat Hänen palvelutyöstään, ihmeistään ja majesteettisuudestaan. Näistä naisista tuli esimerkillisiä opetuslapsia ja tärkeitä todistajia pelastuksen työssä.

Jeesuksen ja Hänen kahdentoista apostolinsa mukana kulki naisia. He antoivat omaisuudestaan auttaakseen Hänen palvelutyössään. Naiset pysyivät uskollisina opetuslapsina Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen. He kokoontuivat ja rukoilivat yhdessä apostolien kanssa. He antoivat kotinsa kirkon jäsenen kokoontumispaikoiksi. He osallistuivat urhoollisesti sielujen ajalliseen ja hengelliseen pelastamistyöhön.

Martta ja hänen sisarensa Maria ovat esimerkkejä Uudessa testamentissa mainituista naispuolisista opetuslapsista. Luukkaan evankeliumin luvussa 10 on kertomus siitä, kuinka Martta avasi kotinsa Jeesukselle. Hän palveli Herraa pitämällä huolta Herran ajallisista tarpeista, ja Maria istui Mestarin jalkojen juuressa imien itseensä Hänen opetuksiaan.

Aikana, jolloin naisten odotettiin yleensä huolehtivan vain ajallisesta palvelemisesta, Vapahtaja opetti Martalle ja Marialle, että naiset voivat osallistua Hänen työhönsä myös hengellisesti. Hän kutsui heitä tulemaan opetuslapsikseen ja osallisiksi pelastuksesta – siitä hyvästä osasta, jota ei koskaan otettaisi heiltä pois.⁴

”Martta otti [Jeesuksen] vieraakseen.” Martan sisar Maria ”asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettaan”. (Luuk. 10:38–39.)

Maria ja Martta alkoivat osallistua innokkaasti Herran palvelutyöhön kuolevaisuudessa. Luemme myöhemmin Uudesta testamentista Martan lujan todistuksen Vapahtajan jumalallisuudesta. Keskustellessaan Jeesuksen kanssa hän sanoi: ”Minä uskon, että sinä olet Messias, Jumalan Poika, jonka oli määrä tulla maailmaan.”⁵

Monet muut naiset, jotka olivat opetuslapsia, matkasivat Jeesuksen ja kahdentoista apostolin kanssa oppien Häneltä hengellisesti ja palvelen Häntä ajallisesti. Luukas kirjoitti:

”Sen jälkeen Jeesus kulki kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään julistaen ilosanomaa Jumalan valtakunnasta. Hänellä oli seurassaan kaksitoista opetuslastaan

sekä muutamia naisia, jotka hän oli parantanut taudeista ja vapauttanut pahojen henkien vallasta. Näitä olivat Magdalan Maria, josta hän oli ajanut ulos seitsemän pahaa henkeä,

Johanna, jonka aviomies Kuusas oli Herodeksen korkeita virkamiehiä, sekä Susanna. Lisäksi oli monia muita naisia, ja kaikki nämä avustivat heitä omilla varoillaan.”⁶

On todennäköistä, että nämä naiset antoivat jonkin verran taloudellista tukea Jeesukselle ja Hänen apostoleilleen ja palvelivat heitä muutenkin kuten ruokaa laittamalla. Jeesus palveli näitä naisia antamalla heille evankeliuminsa ilouutiset ja parantavan voimansa siunaukset. He vuorostaan palvelivat Häntä antaen omaisuudestaan ja osoittaen omistautumistaan.

Kautta palvelutyönsä kuolevaisuudessa Vapahtaja osoitti erityistä rakkautta ja huolenpitoa naisia kohtaan.

Apostoli Paavali kirjoitti naisista, jotka palvelivat pyhiä sekä kirkon tehtävissään että omasta vapaasta tahdostaan. Hänen kuvauksensa eräästä vanhurskaasta leskestä tuo esiin monien varhaisen kirkon naisjäsenten luonteenpiirteitä: "[Hän on] tunnettu hyvistä teoista, siitä että hän on kasvattanut lapsia, majoittanut kotiinsa matkalaisia, pessyt uskovien vieraidensa jalat, auttanut vaikeuksissa olevia ja kaikin tavoin harrastanut hyvää."⁷ Paavali kirjoitti myös viisaiden ja kokeneiden vanhempien naisten vaikutuksesta. Hän neuvoi Titusta kannustamaan vanhempia naisia palvelemaan ja opettamaan nuorille

"Kristuksen kaltaisten ominaisuuksien kehittäminen on vaativaa ja loputon tehtävä – se ei ole niitä varten, jotka yrittävät vain silloin tällöin, tai niitä, jotka eivät ponnistele kaikin voimin yhä uudelleen ja uudelleen."

Spencer W. Kimball

Ks. "Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet", Valkeus, huhtikuu 1979, s. 181.

naisille näiden iankaikkisia tehtäviä vaimoina ja äiteinä: ”Heidän tulee kehottaa nuoria naisia rakastamaan miestänsä ja lapsiaan.”⁸

Apostolien teot sisältää kertomuksen naisesta, joka ilmensi Paavalin kuvailemia hyveitä. Tabita, joka tunnettiin myös nimellä Dorkas, asui Joppessa, missä hän ompeli vaatteita puuteenalaisille naisille.

”Joppessa oli opetuslasten joukossa Tabita-niminen nainen; nimi on kreikaksi Dorkas. Hän teki paljon hyvää ja avusti köyhiä runsain määrin.

Mutta noihin aikoihin hän sairastui ja kuoli – –.

Lydda[-niminen kaupunki] on lähellä Joppea, ja kun opetuslapset kuuluivat Pietarin olevan siellä, he lähettivät kaksi miestä viemään hänelle sanan: ’Tule kiireesti meidän luoksemme.’

Pietari lähti heti miesten mukaan. Kun hän tuli paikalle, – – leskivaimot kerääntyivät hänen ympärilleen ja näyttivät itkien hänelle paitoja ja muita vaatteita, jotka Dorkas oli tehnyt ollessaan vielä heidän kanssaan.

Pietari käski kaikkien poistua. Hän polvistui ja rukoili. Sitten hän kääntyi vainajan puoleen ja sanoi: ’Tabita, nouse!’ Nainen avasi silmänsä, ja nähdessään Pietarin hän nousi istumaan.”⁹

Uudessa testamentissa mainitaan muitakin uskollisia naisia. Prisca ja hänen miehensä Aquila panivat henkensä alttiiksi apostolien vuoksi ja antoivat kotinsa kirkon jäsenten kokoontumispaikaksi.¹⁰ Paavali kirjoitti: ”Aquila ja Prisca ja heidän kodissaan kokoontuva

seurakunta lähettävät teille paljon terveisiä Herran nimeen.”¹¹

Maria-niminen nainen oli ”nähtyt paljon vaivaa” apostolien hyväksi.¹² Lydia-niminen nainen kastettiin yhdessä perhekuntansa kanssa, ja sitten hän palveli niitä, jotka olivat opettaneet häntä.¹³

Foibe-nimisellä naisella oli ilmeisesti jokin kirkollinen palvelutehtävä seurakunnassaan. Paavali sanoi: ”Annan teille suositukseni sisarestamme Foibesta, joka on – – seurakunnan

Tabita ”teki paljon hyvää ja avusti köyhiä runsain määrin” (Ap. t. 9:36).

palvelija. Ottakaa hänet vastaan Herran palvelijana niin kuin pyhille sopii ja auttakaa häntä kaikessa, missä hän tarvitsee teitä. Onhan hän itsekin ollut *tukena monille*.¹⁴ Sellainen palvelutyö, jota Foibe ja muut Uuden testamentin suurenmoiset naiset tekivät, jatkuu nykyään Apuyhdistyksen jäsenten myötä – johtajien, kotikäyntiopettajien, äitien ja muiden – jotka toimivat monien tukijoina ja auttajina.

Myöhempien aikojen naisopetuslapsia

Naiset alkukirkossa olivat kunnioitusta herättäviä ja jaloja, tarpeellisia ja arvostettuja. He palvelivat muita, tulivat pyhemmiksi ja osallistuivat sielujen pelastamisen suureen työhön.

Nämä mallit on palautettu myöhempiä aikoina Apuyhdistyksen perustamisen myötä. Profeetta Joseph Smith on julistanut: ”Kirkkoa ei ole täydellisesti järjestetty, ennen kuin naiset on järjestetty [pappeuden mallin mukaan].”¹⁵ Sisar Eliza R. Snow, Apuyhdistyksen toinen ylijohdaja, toisti tämän opetuksen. Hän sanoi: ”Vaikka nimi voi olla nykyajalta, instituutio on muinaista perua. Marttyyrikuoleman kokenut profeettamme sanoi meille, että sama organisaatio oli kirkossa entisaikaan.”¹⁶

Joseph Smithin lisäksi muut myöhempien aikojen profeetat ovat todistaneet, että Apuyhdistyksen perustaminen on innoitettu osa palautusta, minkä johdosta kirkon naisia kutsutaan

kirkollisiin tehtäviin palvelemaan toisiaan ja siunaamaan koko kirkkoa. Presidentti Joseph F. Smith, kirkon kuudes presidentti, on sanonut: ”Tämä järjestö on Jumalan tahdosta jumalallisesti muodostettu, jumalallisesti valtuutettu, jumalallisesti perustettu ja jumalallisesti järjestetty palvelemaan naisten ja miesten sielujen pelastamiseksi.”¹⁷ Presidentti Lorenzo Snow, kirkon viides presidentti, sanoi ryhmälle Apuyhdistyksen sisaria: ”Teidät on aina löydetty pappeuden rinnalta valmiina vahvistamaan heidän käsiään ja tekemään osanne auttaaksenne Jumalan valtakunnan asioiden edistämistä, ja kun te olette olleet mukana tässä työssä, tulette aivan varmasti jakamaan voiton työstä ja korotuksen ja kirkkauten, jotka Herra antaa uskollisille lapsilleen.”¹⁸

Kun naiset osallistuvat Apuyhdistyksen työhön, he palvelevat Jeesuksen Kristuksen urhoollisina opetuslapsina pelastuksen työssä. Kuten alkukirkon naiset, he tekevät työtä pappeudenhaltijoiden rinnalla kasvaakseen uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa, vahvistaakseen perheitä ja koteja sekä etsiäkseen ja auttaakseen apua tarvitsevia. Sisar Julie B. Beck, Apuyhdistyksen 15. ylijohdaja, on opettanut: ”Apuyhdistyksessä me harjoittemme olemaan Kristuksen opetuslapsia. Me opimme sitä, mitä Hän haluaa meidän oppivan, teemme sitä, mitä Hän haluaa meidän tekevän, ja meistä tulee sellaisia, millaisiksi Hän haluaa meidän tulevan.”¹⁹

LUKU 2

”Jotakin parempaa”

Nauvoon naisten Apuyhdistys

*”Nyt minä annan teille valtuutuksen
Jumalan nimessä, ja tämä yhdistys on iloitseva,
ja tietoa ja älyä vuodatetaan tästä hetkestä lähtien.*

*Tämä merkitsee parempien päivien
koittoa tälle yhdistykselle.”*

Joseph Smith

...you seek for ~~the~~ and shall be given my message
...night, pursuing your own for the last time you
...all that when they had returned & they shall be
...to his pattern ever

Commandment H 1838

Resolution to South Breeze & taken given at Haverhill
...County State of Pennsylvania
...I pray into you, that ye shall let your time
...to the studying the scriptures, & to preaching
...governing the church at intervals, & to performing
...labours in the same, such as is required, until after
...shall go to the west, to hold the next conference,
...shall be made known what then shall be
...things shall be done common concern in the
...by much prayer & faith; For all things ye
...receive by faith & grace

Commandment H 1850

Resolution to Emma given at Haverhill
...County State of Pennsylvania
...I pray into you, that ye shall let your time
...to the studying the scriptures, & to preaching
...governing the church at intervals, & to performing
...labours in the same, such as is required, until after
...shall go to the west, to hold the next conference,
...shall be made known what then shall be
...things shall be done common concern in the
...by much prayer & faith; For all things ye
...receive by faith & grace

...you shall be given my message
...night, pursuing your own for the last time you
...all that when they had returned & they shall be
...to his pattern ever

...you shall be given my message
...night, pursuing your own for the last time you
...all that when they had returned & they shall be
...to his pattern ever

”Jotakin parempaa” Nauvoon naisten Apuyhdistys

Keväällä 1842 myöhempien aikojen pyhät Nauvoossa Illinoisissa tekivät innokkaasti työtä rakentaakseen kaupunkiinsa temppelin. Profeetta Joseph Smith kannusti jokaista auttamaan. Miehet tekivät varsinaisen rakennustyön, ja naiset etsivät innokkaasti tapoja antaa oman panoksensa. Sarah M. Kimball on kertonut:

”Nauvoon temppelin seinät olivat noin metrin korkeudella. Kirkon presidentti ja muut

Pyhät tunsivat kiirettä rakentaa Nauvoon temppelin.

vetosivat voimakkaasti, jotta saataisiin apua työn eteenpäin viemiseksi.

Neiti [Margaret] Cook – keskustellessaan kerran kanssani hiljattaisesta vetoomuksesta saada ruokaa, vaatteita, liinavaatteita ja tavanomaisia tarvikkeita työmiehille ja heidän perheilleen mainitsi, että hän lahjoittaisi mielellään ompelutöitä, jos se kävisi päinsä. Minä tarjosin hänelle kangasta ommeltavaksi ja esitin, että muut saattaisivat ajatella samoin kuin me. Sitten me [keskustelimme] ompeluseuran perustamisesta. Sen tavoitteena tulisi olla auttaminen temppelin pystyttämisessä.

Seuraavana torstaina noin tusinan verran naapurissa asuvia sisaria kokoontui kutsuttuina [kodissani].”¹

Tuohon aikaan oli suosittu käytäntö, että naiset perustivat omia järjestöjä, ja niillä oli usein perustamiskirja ja säännöt – joukko menettelytapoja järjestön hallinnoimiseksi. Sarah Kimballin kotona kokoontuneet naiset päättivät laatia perustamiskirjan ja säännöt, ja Eliza R. Snow otti tehtäväkseen kirjoittaa ne. Sitten naiset pyysivät Joseph Smithiä tarkastamaan ne ja sanomaan niistä mielipiteensä. Luettuuan

ne profeetta sanoi, että ne olivat parhaat, mitä hän oli koskaan nähnyt. ”Mutta”, hän sanoi, ”ei tämä ole sitä, mitä te haluatte. Kerro sisarille, että Herra hyväksyy heidän uhrinsa, ja Hänellä on heille jotakin parempaa kuin kirjallinen perustamiskirja. Minä kutsun heidät kaikki tapaamaan minua ja muutamia veljistä – ensi torstai-iltapäivänä, ja minä järjestän naiset pappeuden alaisuuteen pappeuden mallin mukaan.”²

Apuyhdistyksen perustaminen

Seuraavana torstaina, 17. maaliskuuta 1842, 20 naista kokoontui yläkerran huoneeseen rakennuksessa, jota sanottiin usein ”punatiiliseksi kaupaksi” ja jossa Joseph Smithillä oli toimisto ja

liikeyritys perheensä elatukseksi. Naiset kokoon-
tuivat Joseph Smithin sekä kahdentoista apostolin
koorumin kahden jäsenen, vanhin John Taylorin ja
vanhin Willard Richardsin, johdolla.³

Sen sijaan että olisi järjestänyt myöhempien
aikojen pyhien naisten järjestön siihen aikaan
olemassa olleiden ja suosittujen naisyhdistys-
ten mallin mukaan, profeetta Joseph Smith
järjesti heidät jumalallisesti innoitetulla ja
valtuutetulla tavalla.

Kokouksen aluksi hän kertoi sisarille, että
heidän tuli ”innoittaa veljiä hyvin tekoihin köy-
hien tarpeista huolehtimisessa – etsimään lau-
peudentyön kohteita ja huolehtimaan heidän
tarpeistaan – auttamaan kohentamalla moraalialia
ja vahvistamalla naisyhteisön hyveitä”⁴.

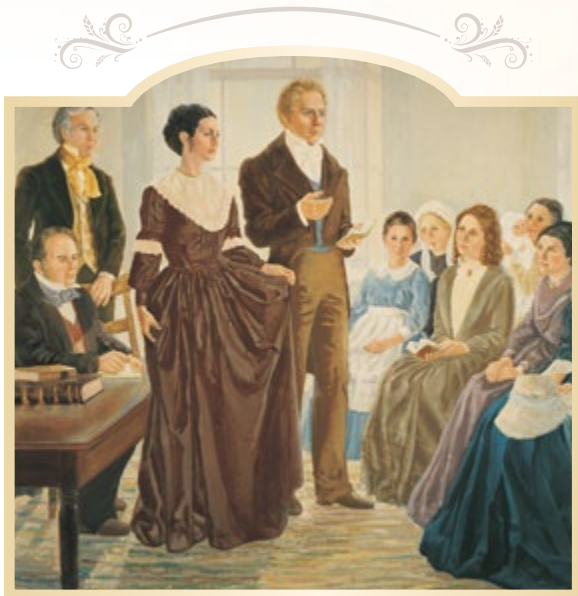
EMMA SMITH

Apuyhdistyksen ensimmäinen ylijohtaja

*”Minä halajan Jumalan Henkeä tunteakseni ja
ymmärtääkseni itseäni, että kykenisin voittamaan kaiken
perinteistä tai luonnosta lähtöisin olevan, mikä ei veisi
korotukseeni iankaikkisissa maailmoissa. Minä halajan
hedelmällistä, aktiivista mieltä, että voisin vailla epäilyksiä
käsittää Jumalan suunnitelmat, kun ne ilmoitetaan Hänen
palvelijoidensa kautta.”*

Emma Smith

Kirje Joseph Smithille vuonna 1844, kirkon historian kirjasto

Emma Smithistä tuli 17. maaliskuuta 1842 Apuyhdistyksen ensimmäinen johtaja.

Joseph Smithin vaimo Emma valittiin palvelemaan tämän uuden yhdistyksen johtajana. Sitten profeetta kannusti vaimoaan valitsemaan neuvonantajat, jotka hänen kanssaan ”johtaisivat tätä yhdistystä pitäen huolta köyhistä – huolehtien heidän tarpeistaan ja hoitaen tämän yhdistyksen erilaisia asioita”. Sisar Smith valitsi neuvonantajikseen Sarah M. Clevelandin ja Elizabeth Ann Whitney. Myöhemmin vanhin Taylor erotti kummankin neuvonantajan käten päällepanolla toimimaan virassaan johtokunnassa.⁵

Kokouksen jatkuessa Joseph Smith sanoi, että hänen vaimonsa kutsumus täytti profetian, joka oli ilmoitettu hänelle noin 12 vuotta aiemmin. Siinä Herra puhui Emmalle, valitulle naiselle, ”jonka minä olen kutsunut”, ja sanoi hänelle, että hänet asetettaisiin Joseph Smithin

”Apuyhdistys perustettiin innoituksen hengellä, ja tuo henki on ohjannut sitä [siitä asti] ja on juurruttanut lukemattomien hyvien sisartemme sydämeen nuo vanhurskaat halajamiset, jotka ovat olleet Herralle otollisia.”

Joseph Fielding Smith

Relief Society Magazine, joulukuu 1970, s. 883

kätten alla ”selittämään kirjoituksia ja kehottamaan kirkkoa, sen mukaan kuin minun Henkeni sinulle antaa”⁶. Joseph Smith luki läsnä olleille koko tuon ilmoituksen, joka on nyt Opin ja liittojen luku 25.⁷

Ilmoituksessa Herra kertoi Emmalle etuoi-keuksista, jotka olisivat hänen, kuten toimia kirjurina miehelleen ja koota laulukirja pyhille. Herra neuvoi Emmaa myös ottamaan vaarin varoituksista, olemaan uskollinen ja hyveellinen, olemaan nurisematta, lohduttamaan miestänsä ja olemaan tälle apuna, opettamaan pyhiä kirjoituksia ja kehottamaan kirkkoa, kirjoittamaan ja oppimaan, panemaan pois sen, mikä on tästä maailmasta, ja etsimään sitä, mikä on paremmasta, pitämään liitot, olemaan sävyisiä, varomaan ylpeyttä ja pitämään käskyt.⁸

Ilmoituksen lopussa Herra julisti, että se, mitä Hän oli sanonut Emmalle, ei ollut yksin Emmaa varten vaan Hänen äänensä kaikille.⁹ Profeetallisella valtuudella Joseph Smith toisti tämän seikan tähdentäen, että tämän ilmoituksen neuvot ja varoitukset soveltuivat juuri perustetun yhdistyksen kaikkiin jäseniin. Hän sanoi, että Emman lisäksi myös ”muut voivat saada samat siunaukset”¹⁰. Tämä ilmoitus vakiinnutti myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten toiminnan peruseriaatteet.

Jonkin aikaa keskusteltuaan naiset päättivät kutsua yhdistystään Nauvoon naisten Apuyhdistykseksi. Emma Smith julisti: ”Me aiomme

tehdä jotakin tavanomaisesta poikkeavaa.

– Odotamme tavanomaisuudesta poikkeavia tilaisuuksia ja kiireisiä pyyntöjä.”¹¹

Kokouksen lopussa vanhin John Taylor kertoi ajatuksistaan. Hän sanoi, että hänen sydämensä

John Taylor

riemuitsi, kun hän näki ”mitä kunnioitusta herättävimpien henkilöiden astuvan esiin sellaisessa asiassa, jonka tarkoituksena on harjoittaa jokaista hyvettä ja suoda tilaa naissydämen hyväntahtoïsille tunteille”. Hän riemuitsi myös ”nähdessään, että tämä järjestö on perustettu taivaan lain mukaan – rouva [Emma] Smithille aiemmin annetun ilmoituksen mukaan, jossa hänet nimitettiin tähän tärkeään tehtävään – ja nähdessään kaiken etenevän niin suurenmoisella tavalla”. Hänen rukouksensa oli, että ”Jumalan siunaukset ja taivaan rauha lepäisivät tämän yhdistyksen päällä tästedes”. Sitten, ennen loppurukousta, kuoro lauloi vanhin Taylorin sanoja myötäillen: ”Me riemuiten ootamme Herramme päivää.”¹²

Pappeuden valtuus, mallit ja siunaukset

Apuyhdistyksen kokouksessa kuusi viikkoa myöhemmin profeetta Joseph Smith opetti sisaria pitkään ja sanoi sitten: ”Tämän yhdistyksen tulee saada opetusta Jumalan asettaman

järjestyksen mukaan – niiltä, jotka on nimitetty johtamaan –. Ja nyt minä annan teille valtuutuksen Jumalan nimessä, ja tämä yhdistys on iloitseva, ja tietoa ja älyä vuodatetaan tästä hetkestä lähtien. Tämä merkitsee parempien päivien koittoa tälle yhdistykselle.”¹³

Herran profeettana Joseph Smithillä oli kaikki pappeuden valtuuden avaimet maan päällä. Kun hän järjesti Apuyhdistyksen toimimaan johtonsa alaisena, hän siis avasi kirkon naisille mahdollisuuden hoitaa tärkeitä tehtäviä Herran valtakunnan työssä. Siitä lähtien he palvelivat pappeuden valtuuden alaisina, ja heille luvattiin

Herra palautti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kautta valtakuntansa avaimet Joseph Smithille (ks. OL 27:13).

suurempia siunauksia kuin mitä he olivat joutuneet saaneet. Nuo siunaukset tulisivat heille heidän uskollisuutensa ja uutteruutensa mukaan. Tietoa ja älyä virtaisi heille, kun he saisivat pappeuden siunausten täyteyden temppelissä. He saisivat toimituksia ja tekisivät pyhiä liittoja, jotka valmistaisivat heitä itseään ja heidän perhettään iankaikkiseen elämään. (Lisätietoa Apuyhdistyksestä ja pappeudesta on luvussa 8.)

Alkuaikojen intoa Apuyhdistyksessä

Nauvoon naisten Apuyhdistys kasvoi nopeasti, niin että siinä oli elokuussa 1842 jo yli 1 100 jäsentä. Alkuun jäsenyys yhdistyksessä ei tullut automaattisesti kaikille kirkon naisjäsenille. Naisten oli anottava jäsenyyttä, ja heidät hyväksyttiin heidän hyvyytensä ja hyveellisyytensä perusteella. Joseph Smith sanoi: ”Yhdistyksen tulee olla tarkkaan valikoitu, erillään maailman kaikesta pahuudesta, korkealuokkainen, hyveellinen ja pyhä.”¹⁴

Sisaret Nauvoossa vaativat äänekkäästi pääsyä Apuyhdistykseen. He halusivat innokkaasti antaa ajallista ja hengellistä apua organisoidulla, valtuutetulla tavalla. He huomasivat myös verrattoman tilaisuuden saada opetusta profeetalta valmistautuessaan saamaan temppelissä korkeampaa hengellistä tietoa ja siunauksia. Heistä oli ihanaa olla yhtä

toistensa ja pappesusveljiensä kanssa näissä suurissa pyrkimyksissä.

Kun sisarilla oli nyt tämä etuoikeus, heillä oli vastuu elää sen mukaisesti. Joseph Smith sanoi heille: ”Teille on nyt tarjoutunut tilaisuus, jossa voitte toimia niiden tunteiden mukaisesti, jotka Jumala on rintaanne istuttanut. Kuinka suuri ja kunnias onkaan palkkanne – –, jos elätte näiden periaatteiden mukaan!”¹⁵ Presidentti Boyd K. Packer kahdentoista apostolin koorumista sanoikin monia vuosia myöhemmin: ”Naisen on aivan yhtä välttämätöntä saada elämäänsä ne hyveet, joita vaalitaan Apuyhdistyksessä, kuin miesten on välttämätöntä

kehittää elämässään niitä luonteenpiirteitä, joita vaalitaan pappeuden piirissä.”¹⁶

Apuyhdistys ei ollut vain mikä tahansa naisryhmä, joka yritti tehdä hyvää maailmassa. Se oli erilainen. Se oli jotakin parempaa, koska se oli järjestetty pappeuden valtuudella. Sen perustaminen oli välttämätön vaihe Jumalan työn etenemisessä maan päällä. Se valmisti kirkon naisia ottamaan vastaan pappeuden toimituksia ja liittoja sekä auttoi heitä heidän perhevelvollisuuksissaan.

Joseph Smithin ohjeita

Nauvoon naisten Apuyhdistyksen ensimmäisessä kokouksessa sisar Eliza R. Snow nimitettiin yhdistyksen sihteeriksi. Siinä ominaisuudessa hän teki jokaisesta Apuyhdistyksen kokouksesta, johon hän osallistui, huolellisia ja yksityiskohtaisia muistiinpanoja, piti pöytäkirjaa. Joseph Smith kertoi sisarille, että näistä pöytäkirjoista tulisi yhdistyksen ”perustamiskirja ja säännöt”.¹⁷

Useimmissa Apuyhdistyksen kokouksissa sisaret varasivat aikaa opetuksen saamiseen. Sisaria siunattiin niin, että kuudessa kokouksessa heidän opettajanaan oli profeetta Joseph Smith. Hänen opettaessaan he tunsivat Hengen runsaan vuodatuksen. Kun yksi näistä kokouksista päättyi, sisar Snow kirjoitti: ”Herran Henkeä vuodatettiin hyvin voimallisella

Emma Smith johti Apuyhdistyksen kokouksia.

Profeetta Joseph Smith opetti Apuyhdistyksen sisaria.

tavalla, mitä tuossa kiinnostavassa tilaisuudessa läsnä olleet eivät tule koskaan unohtamaan.”¹⁸

Kaikista sisar Snow’n kirjoittamista pöytäkirjamerkinnöistä vaikuttavimpia ovat hänen muistiinpanonsa profeetan saarnoista. Profeetan opetukset näissä tilanteissa ohjasivat Apuyhdistyksen sisarten työtä ja niiden pappeusjohtajien työtä, jotka palvelivat heidän kanssaan. Nuo opetukset vaikuttavat edelleen kirkon työhön tänä aikana.

Joseph Smith opetti periaatteita, jotka auttoivat Apuyhdistyksen sisaria auttamaan köyhiä ja pelastamaan sieluja. Ne ovat perusperiaatteita, joille yhdistys rakentui.¹⁹ Tälle perustukselle rakennettuna Apuyhdistys on säilynyt ja

lisännyt vaikutustaan. Apuyhdistyksen varhaisista kokouksista lähtien sisaret ovat soveltaneet profeetan opetuksia pyrkimyksissään kasvaa uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa, vahvistaa perheitä ja koteja sekä etsiä ja auttaa apua tarvitsevia.

Kasvaminen uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa

Joseph Smith opetti sisarille, että näillä oli vakava velvoite tavoitella omaa pelastustaan. Hän sanoi: ”Me voimme elää ainoastaan palvelemalla Jumalaamme; jokaisen on tehtävä se omasta puolestaan; kukaan ei voi tehdä sitä toisen puolesta.”²⁰ Hän opetti heitä olemaan

yksilöinä vanhurskaita, tulemaan pyhäksi kansaksi ja valmistautumaan temppelitoimituksiin ja -liittoihin. Hän kannusti heitä olemaan rauhassa Herran, lähimmäistensä ja itsensä kanssa: ”Sisaret, onko teidän keskuudessanne kiistaa? Minä en halua sitä olevan. Teidän on tehtävä parannus ja saatava Jumalan rakkaus.”²¹ ”Ei sotimista, riitaa, vastustusta tai kiistaa, vaan lempeyttä, rakkautta, puhtautta – nämä ovat ominaisuuksia, joiden pitäisi korottaa meitä.”²²

Eräessä Apuyhdistyksen kokouksessa profeetta Joseph käsitteli Ensimmäisen korinttilaiskirjeen lukua 12 tähdentäen, että jokainen sisar oman osansa hoitaessaan oli tärkeä koko kirkolle. Hän antoi kirkon ”eri virkoja koskevia ohjeita opettamalla, miten välttämätöntä on, että jokainen toimii hänelle uskotulla paikalla ja täyttää ne eri virat, joihin hänet on määrätty”. Hän varoitti myös taipumuksesta pitää ”alempia kirkon virkoja vähemmän kunniakkaina ja [katsoa kateellisena] toisten asemaa”. Hän sanoi, että oli ihmissydämen mielettömyyttä ja järjettömyyttä, ”että joku tavoitteli muita asemia kuin niitä, jotka Jumala oli määrännyt”.²³ Sellaisin opetuksin hän auttoi sisaria vaeltamaan ”pyhyudessa Herran edessä”²⁴.

”Jos me haluamme päästä Jumalan kasvojen eteen”, Joseph Smith sanoi Apuyhdistyksen sisarille, ”olkaamme itse puhtaita.”²⁵

”[Kasvattakaa] lapsenne valossa ja totuudessa” (OL 93:40).

Perheiden ja kotien vahvistaminen

Vaikka varhaisaikojen Apuyhdistyksen sisaret toimivat yhteisössään ja olivat valmiita palvelemaan naapureitaan, he eivät koskaan unohtaneet omaa perhettään ja kotiaan koskevia velvollisuuksiaan. He olivat uskollisia luontaisille lahjoilleen äiteinä ja hoivaajina. He olivat uskollisia myös ilmoituksille, jotka Herra oli antanut Joseph Smithin kautta perhevelvollisuuksista:

”Sinun kutsumuksesi virkana on lohduttaa – – miestäsi hänen ahdingoissaan tyynnyttävin sanoin, sävyisyyden hengessä.”²⁶

”Sikäli kuin Siionissa tai missään sen järjestetyistä vaarnoista on lasten vanhempia, jotka eivät opeta heitä ymmärtämään oppia

parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta kätten päällepanemisen kautta kahdeksan vuoden iässä, synti on vanhempien päällä.

Sillä tämä on laki Siionin asukkaille eli kaikissa sen järjestetyissä vaarnoissa.

Ja heidän lapsensa kastettakoon syntiensä anteeksi- saamiseksi kahdeksan vuoden iässä ja he saakoot kätten päällepanemisen.

Ja heidän tulee myös opettaa lapsiaan rukoilemaan ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä.”²⁷

”Minä olen käsenyt teidän kasvattaa lapsenne valossa ja totuudessa. – –

Saata ensiksi järjestykseen kotisi. – –

Minkä sanon yhdelle, sen sanon kaikille – –.

[Huolehdi] siitä, että [perheesi] on utterampi ja toimeliaampi kotona ja rukoilee alati.”²⁸

Otteet Nauvoon naisten Apyyhdistyksen pöytäkirjoista osoittavat, että Joseph Smith ja sisaret pitivät aina mielessään näiden ilmoitusten periaatteet. Heidän sanansa ja tekonsa osoittivat, että heidän kotinsa ja muiden kodit olivat päällimmäisinä heidän mielessään. Emma Smith esimerkiksi opetti, että ”äitien oli korkea aika valvoa tyttäriään ja kannustaa heitä pysymään hyveellisyyden polulla”²⁹. Profeetta Joseph ilmaisi erityisen huolensa aviomiehen ja vaimon välisestä suhteesta. Hän neuvoi sisaria: ”Opettakoon tämä yhdistys naisille, miten heidän tulee käyttäytyä aviomiestänsä kohtaan, että tätä tulee kohdella lempeästi ja rakastaen. Kun mies on murheen murtama, kun huolet – – askarruttavat häntä, hänen mielensä tyyntyy ja hänen tunteensa tasaantuvat, jos hän

*”[Apu]yhdistyksen
tulevaisuus on täynnä
lupausta. Kirkon
käsvaessa siitä tulee
vastaavasti yhä
hyödyllisempi ja sillä
on vielä enemmän
mahdollisuuksia tehdä
hyvää kuin sillä on ollut
ennen. Jos kaikki sisaret
liittyvät yhteen
tukemaan yhdistystä,
se tulee tekemään
suurenmoista työtä ja
olemaan jatkuvana
siunauksena kirkolle.”*

Lorenzo Snow

*Deseret Evening News,
9. heinäkuuta 1901, s. 1*

riidan sijasta saa osakseen hymyn ja jos häntä kohdellaan lempeästi. Kun mieli on vaipumassa epätoivoon, se tarvitsee -- lohtua. -- Kun menette kotiin, älkää milloinkaan lausuko äkäistä -- sanaa -- vaan kruunatkoon tekojanne -- ystävällisyys, lempeys ja rakkaus."³⁰ Joissakin muissa tilanteissa profeetta antoi miehille samankaltaisia neuvoja sanoen, että aviomiehen velvollisuus on "rakastaa vaimoaan, huolehtia hänestä hellästi, elättää hänet" ja "ottaa vaimonsa tunteet huomioon lempeästi".³¹

Kun Apuyhdistyksen sisaret keskustelivat tavoista auttaa ihmisiä yhteisössään, he keskittyivät usein perheisiin ja koteihin. Heidän kokoustensa pöytäkirjat ovat täynnä seuraavankaltaisia merkintöjä: "Rouva Hawkes puhui Druryn perheestä – yhä sairaana ja tarvitsee

rukouksiamme – ellei mitään muuta."³² "Sisar Joshua Smith -- lähti käymään sisar McEwennin ja sisar Modleyn luona. Havaitti heidän ja heidän perheidensä olevan ankarassa puutteessa. He tarvitsevat apua joka päivä."³³ "P. M. Wheeler -- suosittelisi tämän yhdistyksen laupeudentyötä sisar Francis Lew Law'lle, joka on sairas ja koditon, iäkäs leskirouva, tällä hetkellä aivan rahaton."³⁴ "Sisar Peck kertoi, että herra Guyes ja perhe ovat sairaina ja puutteessa. Antoi heille apua. -- Rouva Kimball mainitsi, että muuan herra Charleston ja perhe ovat sairaina, vaimo hyvin huonona ja kipeästi hoitajan tarpeessa. Hän sanoi auttaneensa heitä."³⁵

Pyhien rakkaus perhettä kohtaan vaikutti heidän yhteiseen pyrkimykseensä rakentaa Nauvooseen temppeli. Profeetta Joseph oli opettanut heille, että heidät voitaisiin kastaa niiden sukulaisten puolesta, jotka olivat kuolleet. Jonkin aikaa heidän sallittiin suorittaa näitä toimituksia temppelin ulkopuolella, mutta Herra oli antanut heille käskyn:

"Rakentakaa huone minun nimelleni, Korkeimman asua siinä.

Sillä maan päällä ei ole paikkaa, johon hän voisi tulla ja palauttaa jälleen sen, mikä on ollut teiltä kadoksissa, eli sen, minkä hän on ottanut pois, nimittäin pappuden täyteyden.

Sillä kasteallasta ei ole maan päällä, niin että heitä, minun pyhiäni, voitaisiin kastaa niiden puolesta, jotka ovat kuolleet –

Kasteallas Helsingin temppelissä

Valmistaudu temppeleihin

Usko taivaalliseen Isään, Jeesukseen Kristukseen ja Pyhään Henkeen.

Vaali todistusta Jeesuksen Kristuksen sovituksesta ja palautetusta evankeliumista.

Tue ja seuraa elävää profeettaa.

Tule kelpolliseksi saamaan temppeleisuositus olemalla siveellisesti puhdas, pitämällä viisauden sana, maksamalla täydet kymmenykset ja elämällä sopu-soinnussa kirkon opetusten kanssa.

Anna aikaa, kykyjä ja varoja avuksi Herran valtakunnan rakentamiseen.

Osallistu sukututkimustyöhön.

Ota vastaan opetusta ja ole kunnioittava.

Pukeudu säädyllisesti ja ole huoliteltu.

sillä tämä toimitus kuuluu minun huoneeseeni.”³⁶

He halusivat rakentaa temppelein myös siksi, että he voisivat saada uuden ja ikuisen avioliiton, jolla heidän perheensä voitaisiin yhdistää iankaikkisesti.³⁷

Kirkon jäsenet Nauvoossa saivat suurta lohtua kasteista kuolleiden puolesta ja lupauksesta, joka koski iankaikkisia perheitä. Yksi näistä jäsenistä oli sisar nimeltä Sally Randall. Kun hänen

14-vuotias poikansa George kuoli, hän lähetti suru-uutisen sukulaisille. Pian sen jälkeen hän sai tietää kasteesta kuolleiden puolesta. Hän kirjoitti taas sukulaisilleen, tällä kertaa juuri löytämänsä rauhan ja varmuuden turvin:

”[Georgen] isä on kastettu hänen puolestaan, ja miten ihanaa onkaan, että me uskomme evankeliumin täyteyteen ja hyväksymme sen siten kuin sitä nyt saarnataan ja että meidät voidaan kastaa kaikkien kuolleiden ystäviemme puolesta ja me voimme pelastaa heidät niin kauas taaksepäin kuin voimme saada heistä jotakin tietoa. Haluan teidän kirjoittavan minulle kaikkien kuolleiden sukulaistemme nimet ainakin niin pitkälle kuin isoisään ja isoäitiin saakka. Aion tehdä voitavani pelastaakseni ystäväni. – Te varmaankin pidätte tätä outona oppina, mutta tulette huomaamaan, että se on totta.”

Äidilleen, jolta oli myös kuollut lapsi, Sally todisti: ”Voi äiti, jos olemme niin onnekkaita, että meillä on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa, me saamme lapsemme juuri sellaisina kuin laskimme heidät hautaan.”³⁸

Avuntarpeessa olevien etsiminen ja auttaminen

Siitä saakka, kun kirkko perustettiin vuonna 1830, myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset ovat löytäneet lukemattomia tapoja palveluun. He ovat olleet uskollisia Vapahtajan

sanoille: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”³⁹

Kun profeetta Joseph Smith johti työtä temppelein rakentamiseksi Kirtlandiin Ohioon, sisaret näkivät monia tarpeita rakentajien ja heidän perheidensä keskuudessa. Sarah M. Kimball kertoikin: ”Naiset kirmusivat ja lähettivät iloisina voinsa työmiehille temppeleillä ja olivat ilman sitä omassa pöydässään.”⁴⁰ Sisaret näkivät myös tarpeen tehdä mattoja ja verhoja temppeleihin. Polly Angell kertoi, mitä Joseph Smith oli sanonut nähdessään heidät työssä. Profeetta sanoi: ”Sisaret ovat aina ensimmäisinä kaikissa hyvissä töissä. [Magdalan] Maria oli ensimmäisenä todistamassa ylösnousemusta, ja sisaret ovat nyt ensimmäisinä sisustamassa temppeleitä.”⁴¹

Kun Apuyhdistys oli järjestetty pappouden valtuuden alaisuudessa, halu auttaa niitä, jotka rakensivat Nauvoon temppeleitä, oli vieläkin suurempi. Eräässä Apuyhdistyksen kokouksessa naiset keskittyivät käytännön keinoihin, joilla he voisivat palvella temppeleillä hyvin uutterasti työskenteleviä miehiä. ”Sisaret ilmaisivat ajatuksensa yksi kerrallaan” tuoden esiin yksimielisen ”halun auttaa edistämään temppelein rakentamista ja avustamaan Siionin asiassa”. Pöytäkirja kertoo monista Apuyhdistyksen sisarten lahjoituksista:

”Sisar Jones sanoi, että hän olisi halukas lähtemään keräämään kankaita, jos häntä

neuvottaisiin tekemään niin – hän tarjoutui myös antamaan yöspidon yhdelle temppeleillä työskentelevälle miehelle.

Rouva Durfee sanoi, että jos yhdistyksen johtajat sitä toivoivat, hän oli halukas lähtemään vankkureilla kokoamaan villaa jne. työn eteenpäin viemiseksi.

Rouva Smith ehdotti, että kauppiaiden vaimot lahjoittaisivat kangasta, jotta muita voitaisiin työllistää.

Neiti Wheeler sanoi, että hän oli halukas antamaan minkä verran tahansa tai kaiken aikansa – rouva Granger [on] halukas tekemään mitä tahansa, neulomaan, ompelemaan tai hoitamaan sairaita, mistä vain olisi eniten hyötyä.

Neiti Ells sanoi, että hän oli tuntenut halua lähteä pyytämään lahjoituksia jne.

Rouva Angell sanoi, että hän oli halukas korjaamaan vanhoja vaatteita, jos tarpeen, kunutta kangasta ei ollut saatavilla.

Rouva Smith ehdotti villan hankkimista ja langan antamista vanhoille rouville, jotta he voivat kutoa sukkia temppeleillä ensi talvena työskentelevien miesten tarpeisiin.

Sisar Stringham tarjoutui valmistamaan miesten vaatteita ja tekemään työtä temppeleillä.

Sisar Felshaw tarjoutuu antamaan saippuaa. – – Sisar Stanley tarjoutui antamaan joka kymmenennen paunan (50 g 500 g:sta) pellavaa ja myös neljännesgallonan (litran) maitoa päivässä.

Neiti Beman tekee vaatteita.

Sisar Smith ehdotti, että hankitaan musliinia jne. ystävällisiltä kauppiailta, jotka eivät kuulu kirkkoon. – –

Sisar Geen tarjoutui lahjoittamaan itse kehräämäänsä lankaa.”⁴²

Näiden sisarten sydämestä kumpusi suuri halu olla tekemässä hyvää. He saivat aikaan hyvää villalla ja vankureilla, saippualla ja suolalla, ruualla ja rahalla, ajalla ja ahkeruudella. Uudessa yhdistyksessään kirkon naiset toimivat luontaisen myötätuntonsa mukaan rakentaakseen Herran kirkkoa.

Profeetta Joseph Smith kannusti Apuyhdistyksen sisaria heidän pyrkimyksissään

vahvistaa avuntarpeessa olevia. Kun profeetta oli eräässä Apuyhdistyksen kokouksessa opettanut sisaria kohdan 1. Kor. 12 pohjalta (ks. s. 18), hän alkoi lukea Paavalin saarnaa rakkaudesta kohdasta 1. Kor. 13. Kommentoidessaan tätä lukua hän sanoi: ”Älköön näkökenttänne olko rajoitettu silloin kun kyseessä on lähimmäisenne hyve – –. Teidän on annettava sielunne avartua toinen toistanne kohtaan, jotta tekisitte samoin kuin Jeesus – –. Kun teidän viattomuutenne ja hyveenne lisääntyvät, kun teidän hyvyytenne lisääntyy, sallikaa sydämenne avartua, antakaa sen avautua toisianne kohtaan; teidän on oltava pitkämielisiä ja

Nauwoossa Illinoisissa Emma ja Joseph Smith johtivat pyrkimyksiä auttaa nälkäisiä, kodittomia ja sairaita.

suhtauduttava kärsivällisesti ihmisten virheisiin ja erheisiin. Kuinka kallisarvoisia ovatkaan ihmissielut!”⁴³

Eräässä toisessa Apuyhdistyksen kokouksessa hän opetti: ”Ei mikään ole yhtä suuressa määrin omiaan saamaan ihmisiä hylkäämään syntiä kuin se, että joku ottaa heitä kädestä ja valvoo heitä hellästi. Kun ihmiset osoittavat vähänkin ystävällisyyttä ja rakkautta minua kohtaan, niin voi, millä voimalla se vaikuttaa mieleeni, kun taas päinvastaisella menettelyllä on taipumus karhita esiin kaikki kovat tunteet ja masentaa ihmismieltä.”⁴⁴

Apuyhdistyksen sisaret omaksuivat rakastavan palvelemisen järjestönsä perusperiaatteeksi. Joka viikko, kun Nauvoon naisten Apuyhdistys kokoontui, yksittäiset sisaret raportoivat apua tarvitsevista ihmisistä. Rahastonhoitaja otti vastaan lahjoituksia, ja

lahjoitukset käytettiin tarvitsevien auttamiseen. Lahjoituksina annettiin rahaa, tarvikkeita, kykyjä ja aikaa. Naiset antoivat pito- ja liinavaatteita. He tarjosivat pellavaa, villaa ja lankaa, joista voitiin valmistaa vaatteita. He lahjoittivat myös ruokaa: omenoita, sipuleita, jauhoja, sokeria, leipää ja voita.

Apuyhdistyksen johtajana sisar Emma Smith oli paras esimerkki rakastavasta palvelemisesta. Hän avasi kotinsa nälkäisille, kodittomille ja sairaille. ”Maatalossa”, kuten Smithien hirsimökkiä joskus kutsuttiin, oli olohuone ja kaksi makuuhuonetta. Apuyhdistyksen perustamisen aikaan tuossa kodissa asui Emman, Josephin ja heidän 4 lapsensa lisäksi 11 muuta ihmistä.

Varhaisaikojen Apuyhdistyksen sisaret palvelivat avuntarvitsijoita ja ottivat toisinaan itse apua vastaan. Esimerkiksi Ellen Douglas liittyi Apuyhdistykseen pian sen jälkeen kun

JOSEPH SMITH

kirkon ensimmäinen presidentti

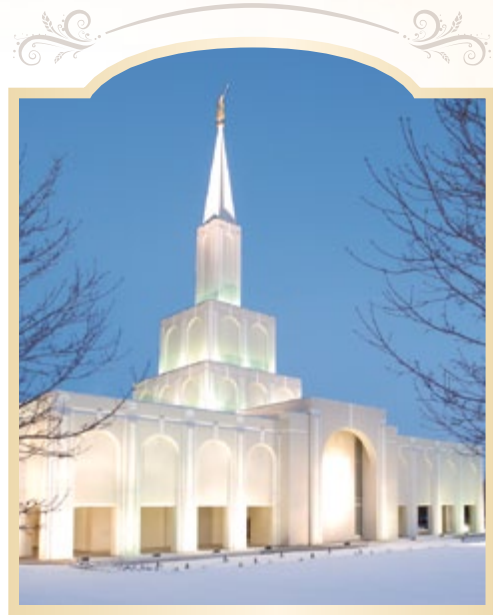
"[Apuyhdistyksen tarkoituksena ei ole vain köyhien auttaminen vaan sielujen pelastaminen."

Joseph Smith Jr.

Apuyhdistyksen pöytäkirja, 9. kesäkuuta 1842, kirkon historian kirjasto, s. 63

hän oli saapunut perheineen Nauvooseen maaliskuussa 1842. Kolme kuukautta myöhemmin hänen aviomiehensä George kuoli. Hän ja hänen lapsensa tekivät yhdessä työtä elättääkseen itsensä, mutta se oli heille vaikeaa ilman aviomiestä ja isää. Ellen osallistui silti Apuyhdistyksen työhön ollen toimeliaasti lievittämässä muiden kärsimystä, sairautta ja köyhyyttä. Sitten huhtikuussa 1844 hän ja muutama hänen lapsistaan sairastui, ja he huomasivat tarvitsevansa apua. Hän kirjoitti perheelleen Englantiin kirjeen kuvaillen, kuinka Apuyhdistys tuli hänen avukseen, kun hän kävi Ann-nimisen ystävänsä luona:

”Kun olin alkanut toipua, lähdin kaupunkiin käymään Annin luona, ja olin siellä kaksi yötä. – Nainen, jonka luona Ann asui, olisi halunnut, että pyydän naisten Apuyhdistykseltä vähän vaatteita, joita tarvitsin itselleni ja perheelleni. Kieltäydyin tekemästä niin, mutta hän sanoi, että tarvitsin vaatteita ja että olin ollut sairaana kovin pitkään ja jos en tekisi sitä itse, hän tekisi sen puolestani.” Viimein sisar Douglas suostui pyytämään apua. ”Menimme yhden sisaren luo”, hän jatkaa, ”ja hän kysyi minulta, mitä tarvitsin eniten. Kerroin hänelle, että tarvitsin – vähän kaikenlaista. Kun olin sairaana, lapseni [kuluttivat] vaatteensa loppuun, koska en kyennyt [korjaamaan] niitä, joten hän sanoi, että hän tekisi parhaansa hyväkseni. Ann tuli käymään muutaman

Toronton temppeli Kanadassa

päivän kuluttua, ja he toivat vankkurit ja nousivat minulle sellaisen lahjan, jollaista en ollut koskaan aiemmin saanut.”⁴⁵

”Jotta voimme istua taivaassa kaikki yhdessä”

Vanhin John A. Widtsoe kahdentoista apostolin koorumista kuvasi Apuyhdistyksen perustyön seuraavasti: ”Köyhyyden lievittäminen, sairauden lievittäminen, epäilyksen lievittäminen, tietämättömyyden lievittäminen – kaiken sen lievittäminen, mikä estää naisen iloa ja edistystä. Mikä suurenmoinen toimeksianto!”⁴⁶

Myöhempien aikojen pyhiin kuuluville naisille, joilla on vahva usko ja todistus, on todellakin suotu "enkelten tehtävä"⁴⁷. Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: "Jokaisella tämän kirkon sisarella, joka on tehnyt liittoa Herran kanssa, on jumalallinen tehtävä auttaa pelastamaan sieluja, johtaa maailman naisia, vahvistaa Siionin koteja ja rakentaa Jumalan valtakuntaa."⁴⁸

Kun Sarah M. Kimball ja Margaret Cook päättivät aloittaa ompeluseuran, he halusivat auttaa valmistamaan temppelin ihmisiä varten. Profeetan ja muiden pappeusjohtajien innoituksella ja opastuksella he ja heidän sisarensa auttoivat ennen kaikkea valmistamaan ihmisiä temppeliä varten.

Tämä työ jatkuu nykyään. Joseph Smithin opettamien periaatteiden ohjaamina Apuyhdistyksen sisaret tekevät yhdessä työtä valmiina taakseen naisia ja heidän perheitään Jumalan suurimpiin siunauksiin. He noudattavat iloiten Joseph Smithin äidin Lucy Mack Smithin neuvoa: "Meidän täytyy hoivata toinen toistamme, pitää huolta toinen toisestamme, lohduttaa toisiamme ja saada opetusta, jotta voimme istua taivaassa kaikki yhdessä."⁴⁹

”Pysy liitoissa”

Lähtö, siirtyminen ja asettuminen

*”Sisaret eivät koskaan kadottaneet
näkemystään yhdistyksestä eivätkä
unohtaneet lupauksia, jotka presidentti
Joseph Smith oli heille antanut. – He olivat
aina valmiita auliine käsineen ja helline tunteineen
tekemään rakkauden ja laupeuden tekoja, ja monet
tarvitsivatkin sellaisia ystävällisiä tekoja,
sillä ne olivat raadannan, kärsimyksen,
puutteen ja vaikeuksien aikoja.”*

Emmeline B. Wells

”Pysy liitoissa”

Lähtö, siirtyminen ja asettuminen

Kesäkuun 27. päivänä 1844 aseistautunut joukko lähestyi pientä vankilaa Illinoisin Carthagessa, missä Joseph Smith oli epäoikeudenmukaisesti vangittuna yhdessä veljensä Hyrumin sekä vanhin John Taylorin ja vanhin Willard Richardsin kanssa. Kun väkijoukko lähti, Joseph ja Hyrum olivat kuolleet ja vanhin Taylor haavoittunut.

Joseph ja Hyrum Smithin marttyyrikuolema ei sammuttanut pyhien uskoa eikä omistautumista. Se ei myöskään merkinnyt loppua kirkon jäsenten vainolle. Jatkuvan vainon vuoksi kirkon uusi johtaja, presidentti Brigham Young, neuvoi lopulta pyhiä lähtemään Nauvoosta Illinoisista kohti uutta kotia, jossa he toivoivat voivansa elää ja palvella Jumalaa rauhassa. Monet seurasivat presidentti Youngia aloittaen matkansa helmikuussa 1846.

Tähän vaikeaan vaiheeseen tultaessa naisten Apuyhdistyksen virallinen organisaatio lakkautettiin. Sisarten halu lievittää kärsimystä, vahvistaa perheitä ja olla uskollisia ja pyhiä paloi kuitenkin edelleen kirkkaana. He noudattivat käskyä, jonka Herra oli antanut heidän

ensimmäiselle Apuyhdistyksen johtajalleen: ”Pysy liitoissa, jotka olet tehnyt.”¹

Lähtö: liittojen tukemana

Ensimmäiset Apuyhdistyksen sisaret olivat, kuin muinainen Ammonin kansa, ”[tunnettuja] palavuudestaan Jumalaa kohtaan” ja ”[lujia] uskossa Kristusseen”². Profeetta Joseph Smith oli opettanut heitä, ja heidän virallinen järjestönsä oli pappeuden valtuuden alaisena toimien ollut heille siunaukseksi. Nyt he tarvitsivat temppelin siunauksia.

Nauvoon temppelin vihkimisen jälkeen sinne tulvi yli 5 000 pyhää, jotta he voisivat saada endaumentin ja sinetöimistöimituksen ennen lähtöään matkalle kohti tuntematonta tulevaisuutta. Heitä tuli temppeliin koko päivän ajan ja pitkälle yöhön. Presidentti Brigham Young kirjoitti, että he olivat niin innokkaita saamaan toimituksensa, että ”olen omistautunut kokonaan Herran työlle temppelissä työskennellen yötä päivää ja nukkuen keskimäärin vain neljä tuntia vuorokaudessa ja käyden kotona vain kerran viikossa”³.

Temppeliliittojen lujuus, voima ja siunaukset tukisivat myöhempien aikojen pyhiä heidän matkallaan, kun he kärsisivät pakkasta, hellettä, nälkää, köyhyyttä, sairautta, onnettomuuksia ja kuolemaa. Heitä vahvistettiin ja voimistettiin – he olivat hengellisesti valmiita lähtemään Nauvoosta vaivalloiselle matkalleen erämaahan.

Kuten monet Apuyhdistyksen sisaret, Sarah Rich sai rohkeutta temppelin siunauksista kohdatessaan lähdön haasteet. Ennen lähtöä Nauvoosta hän sai Brigham Youngilta kutsun tehdä työtä temppelissä. Myöhemmin hän sanoi:

”Monia olivat ne siunaukset, joita olimme saaneet Herran huoneessa, mikä oli suonut meille iloa ja lohtua kaikkien murheidemme keskellä ja antoi meille uskoa Jumalaan, koska tiesimme, että Hän opastaisi meitä ja tukisi meitä edessämme olevalla tuntemattomalla matkalla. Sillä ilman sitä uskoa ja tietoa, jota meille annettiin siinä temppelissä Herran Hengen vaikutuksella ja avulla, matkamme olisi ollut kuin hyppäämistä tuntemattomaan. Lähteminen – – talvella ja köyhyyden tilassamme olisi tuntunut astumiselta kuoleman kitaan. Mutta me uskoimme taivaalliseen Isäämme ja panimme luottamuksemme Häneen tuntien, että olimme Hänen valittu kansansa ja olimme ottaneet vastaan Hänen evankeliuminsa; ja

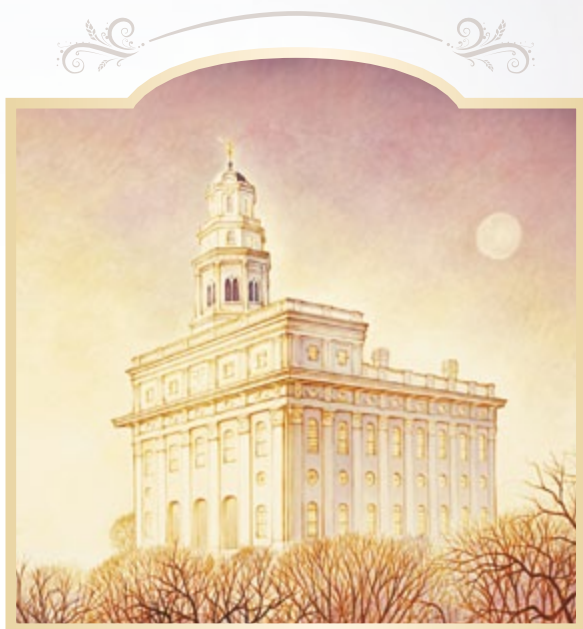
Sarah Rich

murheen sijaan tunsimme riemua siitä, että vapautuksemme päivä oli tullut.”⁴

Kuten sisar Rich antoi ymmärtää, lähtö ei ollut ”hyppäämistä tuntemattomaan” uskollisille myöhempien aikojen pyhiin kuuluville naisille. He saivat tukea liitoistaan. Muinaisten Israelin lasten tavoin he seurasivat profeettaa erämaahan toivoen vapautusta. Valmistauttaessa lähtöön presidentti Brigham Young julisti pyhille seuraavaa: ”Tämä on meidän liittomme – että me vaellamme kaikkien Herran säädösten mukaan.”⁵ Myöhempien aikojen pyhät lähtivät erämaahan sitoutuneina liittoon Jumalan, perheensä ja matkatovereidensa kanssa.

Siirtyminen: uskoa, rakkautta ja keskinäistä tukea

Ennen lähtöä Nauvoosta ryhmä myöhempien aikojen pyhiä kirjoitti hylätyn temppelin kokoushuoneen seinälle seuraavan viestin: ”Herra on nähnyt uhrimme: tulkaa perässämme.”⁶ Nämä sanat tiivistivät heidän omistautumisensa ja yhteiset ponnistelunsa. Pyhät tekivät matkan uhraamisen ja pyhittämisen hengessä Jumalaan uskoen. He eivät tehneet matkaa yksinäisinä kulkijoina vaan Israelin leirikuntana. Se oli yhteisö, joka oli järjestäytynyt pienempiin ryhmiin eli komppanioihin toistensa tukemiseksi.

Yli 5 000 pyhää sai temppelin siunauksia Nauvoossa Illinoisissa ennen lähtöä matkalleen Suolajärven laaksoon.

Brigham Youngin saamassa ilmoituksessa ”Israelin leirikunnasta sen matkalla länteen” Herra antoi pioneereille käskyn: ”Kukin komppania kantakoon yhtäläisen osan, omaisuutensa mukaisesti, ottamalla mukaan köyhiä, leskiä, orpoja ja niiden perheitä, jotka ovat menneet armeijaan.”⁷

Matkan aikana miesten lukumäärä naisiin ja lapsiin verrattuna oli usein vähäinen. Keväällä 1847, kun monet pyhät olivat viettäneet talven Winter Quartersiksi nimetyssä paikassa, 520 miestä, 35 naista ja 42 lasta liittyi mormonipataljoonaan vastauksena kutsuun palvella Yhdysvaltain armeijassa. Toinen 143 miehen, 3 naisen ja 2 lapsen joukko kulki edellä ensimmäisessä pioneerikomppaniassa valmistaen tietä muille.

*”Minä tahansa
ja jokaisena
maailmanaikana, kun
Jumala on kutsunut
tai käskennyt jotakuta
ihmistä tai kansaa
tekemään tietyn työn,
he ovat kyenneet
suorittamaan sen
päättäväisyyden ja
pääänantamattomuuden
ansiosta ja uskomalla
Häneen.”*

Wilford Woodruff

*Kirkon presidenttien ope-
tuksia: Wilford Woodruff,
2005, s. 160*

Pyhien matkatessa Suolajärven laaksoon naiset auttoivat toisiaan pitämään huolta perheistään.

Presendia Kimball -niminen sisar on kertonut: "Vain muutamia miehiä jäi kylvämään viljaa ja vihanneksia ja suojelemaan naisia ja lapsia. – Jäljelle jäivät iäkkäät, heikot, naiset ja lapset."⁸

Veljet, joilla oli pappeus, siunasivat pappeuden voimalla pyhiä panemalla kätensä heidän päälleen. Myös sisarten usko Jumalaan, rakkaus, lujuus ja rukoukset olivat heidän tukenaan.

Tautien riehuessa sisaret palvelivat lääkereinä ja sairaanhoitajina omissa perheissään ja toisilleen aivan kuten olivat tehneet Nauvoossa.

Drusilla Dorris Hendricks on kertonut: "Koko leirissä ei ollut yhtään ainoita vankkureita, joissa

ei olisi ollut sairaita, [mutta] me kestimme sen Jobin kärsivällisyydellä."⁹ Kuolleisuus oli suurta etenkin vastasyntyneiden keskuudessa.¹⁰

Eliza Partridge Lyman synnytti 14. heinäkuuta 1846 vankkureissa pojan. Kuten monet vastasyntyneet pioneerien keskuudessa, poika kuoli. Eliza kuvaili kokemuksiaan päiväkirjassa:

14. heinäkuuta 1846: "Paikkani on hyvin epä-mukava sairaalle naiselle. Vankkureihin koko päivän paistava paahtava aurinko ja kolea yöilma on miltei liian suuri muutos ollakseen terveellinen."

15. lokakuuta 1846: "Olemme asettuneet tänään hirsimökkiimme. Tämä on ensimmäinen

talo, jossa vauvani on ikinä ollut. Tunnen äärimmäisen suurta kiitollisuutta etuoikeudesta istua tulen ääressä paikassa, missä tuuli ei voi puhaltaa sitä joka suuntaan ja missä voin lämmitellä toista kylkeä jäädyttämättä toista. Talosamme ei ole lattiaa eikä monia muitakaan mukavuuksia, mutta seinät suojelevat meitä tuulelta, jos turvekatto ei suojaakaan sateelta.”

6. joulukuuta 1846: ”Vauvani [on] sairas ja huononee. On itkenyt koko päivän mutta en ymmärrä, mikä häntä vaivaa.”

12. joulukuuta 1846: ”Vauva on kuollut, ja suren hänen menettämistään. Olemme tehneet

Eliza Partridge Lyman

parhaamme hänen hyväkseen, mutta mistään ei ole ollut mitään hyötyä. Hän huononi huononemistaan siitä asti kun sairastui. Siskoni Caroline ja minä istuimme joka yö hänen luonaan ja yritimme pelastaa hänet kuolemalta, sillä emme kestäneet ajatusta erota hänestä, mutta olimme voimattomia. – –

Minulla on yhä ystäviä, jotka ovat minulle rakkaita. Ellei olisi, haluaisin jättää hyvästit tälle maailmalle, sillä se on täynnä pettymyksiä ja murhetta. Mutta uskon, että meitä varjelee voima, joka järjestää kaiken parhain päin.”¹¹

Kuten Eliza sanoi, huolehtivien sisarten ystävyys tuki häntä. Myöhemmin hän osoitti tuota samaa ystävyyttä ja myötätuntoa auttaen muita naisia, jotka yrittivät selviytyä samankaltaisesta

murheesta. Kesäkuun 1. päivänä 1847 hän kirjoitti: ”Sisar Elvira Holmesin vauva kuoli. Sain kutsun – – mennä viettämään päivän hänen kanssaan, ja otin kutsun vastaan. Kävin hänen kanssaan hänen lapsensa haudalla.”¹²

Sellaisissa raskaissa olosuhteissa sisaret turvasivat liittojensa voimaan. Bathsheba W. Smith, Apuyhdistyksen neljäs ylijohtaja, muisteli myöhemmin noita kokemuksia:

”En yritä kuvailla sitä, kuinka matkasimme halki lumimyrskyjen, tuulen ja sateen, kuinka teitä oli raivattava, siltoja rakennettava ja lauttoja kyhättävä, kuinka eläinparkojemme

Moni myöhempien aikojen pyhiin kuuluva nainen synnytti lapsia matkalla Suolajärven laaksoon.

oli kestävä päivästä toiseen niukalla rehulla, enkä sitä, kuinka leirikuntamme joutuivat kestämaan köyhyyttä, sairautta ja kuolemaa. Saimme lohtua – – siitä, että voimme pitää julkiset ja yksityiset kokouksemme rauhassa, rukoilla ja laulaa Siionin lauluja ja iloita siitä, että olimme jättämässä vainoojamme kauas taakse. Edelleen saimme lohtua nähdessämme Jumalan voiman ilmenevän vanhimpien kätten päällepanossa, minkä johdosta sairaut parantuvat ja rammat kävelivät. Herra oli kanssamme, ja Hänen voimansa ilmeni päivittäin.”¹³

Naiset saivat hengellistä voimaa myös toistensa rakkaudesta ja myötätunnosta. Kärsiesään koko matkan ajan sairauden ja kuoleman koettelemuksia he rukoilivat uskossa toistensa puolesta ja lohduttivat toisiaan. ”Jumalan

rakkaus virtasi sydäimestä sydämeen”, kirjoitti Helen Mar Whitney, ”kunnes paholainen näytti voimattomalta pyrkimyksissään päästä meidän ja Herran väliin, ja joissakin tapauksissa hänen julmilta nuoliltaan katkaistiin pistin.”¹⁴

Muistaen profeetta Joseph Smithiltä saamansa innoitetun ohjeen nämä uskolliset pioneerinaiset säilyttivät näkemyksen voimastaan ja kyvystään palvella. He auttoivat perustamaan koteja ja yhteisöjä. Uskon ja rakkauden teoillaan he pelastivat sieluja. Heidän uhreillaan oli pyhittävä vaikutus heihin itseensä ja niihin, jotka ottivat vastaan heidän antimiaan.

Jopa vailla Apuyhdistyksen virallisia kokouksia pioneerinaiset noudattivat profeetan opetuksia ja pitivät temppeliliittonsa, ja niin tehdessään he antoivat panoksensa ainutlaatuisen lukuun

BATHSHEBA W. SMITH

Apuyhdistyksen neljäs ylijohtaja

”Kun kuulin evankeliumista, tiesin sen olevan totta. Kun luin Mormonin kirjan ensimmäisen kerran, tiesin sen olevan Jumalan innoittama. Kun näin Joseph Smithin ensimmäisen kerran, tiesin seisovani kasvokkain elävän Jumalan profeetan kanssa eikä mielessäni ollut epäilystäkään hänen valtuudestaan.”

Bathsheba W. Smith

Young Woman’s Journal, lokakuu 1901, s. 440

Sisaret "olivat aina valmiita auliine käsineen ja helline tunteineen tekemään rakkauden ja laupeuden tekoja" (Emmeline B. Wells).

kirkon ja läntisen Amerikan historiassa. Eräs huomattava kirkkoon kuulumaton historioitsija on kirjoittanut: "Se, etten hyväksy uskontoa, joka heillä on, ei tarkoita sitä, että epäilisin heidän jatkuvaa omistautumistaan ja sankarillisuuttaan sen palveluksessa. Varsinkin naisten. Heidän naisensa olivat uskomattomia."¹⁵

Asettuminen: "Aina valmiita – – tekemään rakkauden ja laupeuden tekoja"

Kun ensimmäiset pioneerikompaniat saapuivat Suolajärven laaksoon, komppanioihin

kuuluneet kylvivät viljaa ja rakensivat suoja pysyäkseen hengissä. Lisäksi he huolehtivat muiden tarpeista. Presidentti Brigham Young neuvoi pyhiä auttamaan avun tarpeessa olevia sekä hengellisesti että ajallisesti. Hänen neuvonsa oli kuin Amulekin kehoitus Mormonin kirjassa köyhille soramilaisille: "Jos te – – käännytätte pois tarvitsevat ja alastomat ettekä käy sairaiden ja ahdistettujen luona ja anna omaisuudestanne, jos teillä on, niille, jotka tarvitsevat – minä sanon teille: Jos te ette mitään näistä tee, katso, teidän rukouksenne on turha eikä teitä mitään hyödytä, ja te olette kuin tekopyhät, jotka kieltävät uskon."¹⁶

Vuonna 1856 Apuyhdistyksen sisaret keräsivät tilkkutäkkejä kärsiville käsikärrypioneereille.

Sisar Emmeline B. Wells, joka palveli myöhemmin Apuyhdistyksen viidentenä ylijohantajana, kuvaili sisarten hyvyttä ja palvelemista: "Kun pyhien lähtiessä Nauvoosta ja heidän taivalluksensa aikana Apuyhdistyksen kokoukset oli tarpeen lakkauttaa, sisaret eivät silti koskaan kadottaneet näkemystään yhdistyksestä eivätkä lupauksia, jotka presidentti Joseph Smith oli antanut heille, vaan he jatkoivat hyväntekeväisyystyötään milloin ja missä mahdollisuus ilmenikin. He olivat aina valmiita auliine käsineen ja helline tunteineen tekemään rakkauden ja laupeuden tekoja, ja monet tarvitsivatkin sellaisia ystävällisiä tekoja, sillä ne olivat raadannan, kärsimyksen, puutteen ja vaikeuksien aikoja."¹⁷

Vuonna 1854 Matilda Dudley tuli tietoiseksi monista tarpeista paikallisten alkuperäisasukkaiden keskuudessa. Toimien alkuun omasta aloitteestaan ja myöhemmin presidentti Brigham Youngin ohjeen mukaan hän järjesti sisaret piispansa johdolla valmistamaan vaatteita alkuperäiskansojen naisille ja lapsille. Samankaltaisia ryhmiä syntyi muissakin siirtokunnissa, kun myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset noudattivat laupeuden tunteita sydämessään ja palvelivat täyttääkseen ympärillään olevien tarpeita.

Tätä mallia noudatettiin edelleen yhä useampien myöhempien aikojen pyhien saapuessa Suolajärven laaksoon. Kirkon johtohenkilöt kutsuivat ihmisiä asettumaan territorion ääri- ja pohjois- ja etelään. Sisaret muistivat Nauvoon naisten Apuyhdistyksen perinnön ja peruseriaatteet, ja noihin siirtokuntiin perustettiin monia ryhmiä palvelemaan muita ja auttamaan köyhiä.

Esimerkiksi Lucy Meserve Smith johti myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten ryhmää Provossa Utahissa. Hän ja muut sisaret vastasivat pyyntöihin auttaa Utahiin saapuvia myöhempien aikojen pyhiä. Vuoden 1856 yleiskonferenssissa presidentti Brigham Young ilmoitti, että käsikärrypioneerit olivat vaikeuksissa satojen kilometrien päässä. Hän julisti: "Teidän uskonne, uskontonne tai

uskontunnustuksenne ei milloinkaan pelasta yhtäkään teistä meidän Jumalamme selestiseen valtakuntaan, ellette toteuta juuri sellaisia periaatteita kuin minä nyt teille opetan. Menkää nyt ja tuokaa ne tasangoilla olevat ihmiset tänne ja huolehtikaa tarkasti niistä asioista, joita kutsumme ajalliseksi, eli ajallisista velvollisuuksista. Muutoin uskonne on turha.”¹⁸

Sisar Smith kirjoitti omaelämäkerrassaan, että presidentti Youngin kehotuksen jälkeen paikalla olleet ryhtyivät toimiin viedäkseen apua veljilleen ja sisarilleen. Naiset ”riisuiivat alushameensa [pitkät ja runsaat alushameet

Suolajärven laaksoon saavuttuaan Apuyhdistyksen sisaret jatkoivat toistensa palvelemista ja rohkaisemista.

kuuluivat sen ajan muotiin ja olivat myös lämmikkeenä), sukkansa ja kaiken, mistä voivat luopua, heti siellä tabernaakkelissa ja kokosivat [ne] vankkureihin lähetettäväksi pyhille vuorilla”.

He jatkoivat vuode- ja pitovaatteiden kokoamista saapuville pyhille, joiden pienissä käsikärryissä olisi hyvin vähän tavaraa. Sisar Smith kirjoitti: ”Teimme kaiken voitavamme hyvien veljien ja sisarten avulla lohduttaaksemme tarvitsevia heidän tullessaan käsikärryineen myöhään syksyllä. – Koska yhdistyksemme oli silloin vailla varoja, emme voineet tehdä paljon, mutta neljä piispaa jaksoi hädintuskin kantaa ne vuodevaatteet ja muut vaatteet, jotka saimme kokoon ensimmäisen kerran tavatessamme. Emme lopettaneet ponnistelujamme ennen kuin kaikkien olo oli tehty mukavaksi.” Sisar Smith sanoi, että kun käsikärrykomppaniat saapuivat, eräs rakennus kaupungissa oli ”täynnä heille tarkoitettuja tavaroita”. Hän jatkoi: ”En ole koskaan tuntenut suurempaa tyydytystä – ja voisin sanoa iloa – mistään työstä, mitä olen ikinä elämässäni tehnyt, koska vallalla oli sellainen yksituumaisuuden tunne. Minun tarvitsi vain mennä kauppaan ja kertoa tarpeistani. Jos se oli kangasta, se mitattiin ja leikattiin ilmaiseksi. [Me] kahlasimme lumessa, kunnes vaatteemme olivat märkinä puoleen sääreen, saadaksemme tavarat kokoon.”¹⁹

”Mikä on seuraava tehtävä auliille käsille?”

Nämä Apuyhdistyksen sisaret ilmensivät rakkautta, ”Kristuksen puhdasta rakkautta”²⁰, kun he lahjoittivat alushameensa ja ompelivat tilkkutäkkejä pelastaakseen palelevia, nälkää näkeviä pyhiä, joita he eivät olleet koskaan tavanneet. He saivat suurta iloa palvelemisestaan. Kun he olivat tehneet kaiken voitavansa auttaakseen käsikärrypioneereja, he jatkoivat auttamalla muita. Lucy Meserve Smithin sanat kertovat tunteista heidän sydämessään: ”Mikä on seuraava tehtävä auliille käsille?”²¹ Tämä kysymys ilmentää parhaiten Apuyhdistyksen naisten hyvyttä – silloin ja nyt.

Laaja ja mittava toiminta

*"Jos yksikin tyttäristä ja äideistä
Israelissa tuntee itsensä vähänkään
[rajoittuneeksi] nykyisessä vaikutuspiirissään,
hän saa nyt runsaasti tilaisuuksia käyttää hyvän
tekemiseen kaikkia voimiaan ja kykyjään,
joita hänelle on niin anteliaasti suotu. --
Presidentti Young on avannut mahdollisuuden
laajaan ja mittavaan toimintaan
ja hyödyllisyyteen."*

Eliza R. Snow

Laaja ja mittava toiminta

Joulukuun 26. päivänä 1866 ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi kokoontuivat presidentti Brigham Youngin johdolla. Kokouksen loppupuolella presidentti Young, kirkon toinen presidentti, ilmaisi halunsa järjestää uudelleen Apuyhdistyksiä kaikkialle kirkkoon.¹

Seuraavana vuonna presidentti Young tunsi yhä kiireellisempää tarvetta auttaa piispoja heidän tehtävässään etsiä ja auttaa apua tarvitsevia. Pannessaan alulle työn Apuyhdistyksen järjestämiseksi uudelleen jokaiseen seurakuntaan hän antoi piispoille seuraavan neuvon: ”Perustakoot [sisaret] naisten Apuyhdistyksiä eri seurakunnissa. Keskuudessamme on monia kyvykkäitä naisia, ja me toivomme heiltä apua tässä asiassa. Jotkut saattavat ajatella, että tämä on vähäpätöinen asia, mutta se ei ole, ja saatte nähdä, että sisarista tulee liikkeen kantava voima. Antakaa heidän hyötyä viisaudestanne ja kokemuksestanne, antakaa heille vaikutusvallastanne. Opastakaa ja ohjatkaa heitä viisaasti ja hyvin, niin he löytävät köyhille asuinhuoneita ja hankkivat varat heidän auttamisekseen kymmenen kertaa nopeammin kuin mihin edes piispa pystyisi.”²

Jälleen kerran sisaret järjestettäisiin pappeuden valtuudella ja, kuten profeetta Joseph Smith oli sanonut, heille tarjoutuisi ”tilaisuus, jossa [he voisivat] toimia niiden tunteiden mukaisesti, jotka Jumala on [heidän rintaansa] istuttanut”³. He vahvistaisivat perhettään ja muita tarvitsevia sekä ajallisesti että hengellisesti. Tämän palvelemisen myötä heidän oma uskonsa ja vanhurskautensa kasvaisi. Sisar

Suolajärven temppelin rakentamista vuonna 1877

Eliza R. Snow opetti, että Apuyhdistys ”jalostaisi ja kohottaisi [sisaria] ja ennen kaikkea vahvistaisi heitä evankeliumin uskossa, ja niin toimien he voisivat olla välineinä monien pelastamisessa”⁴.

Apuyhdistys joka seurakuntaan

Presidentti Young kutsui sisar Snow’n palvelemaan kirkkoa matkustamalla kautta territorion auttaen piispoja järjestämään Apuyhdistyksiä. Sisar Snow sanoi: ”Presidentti Young neuvoi piispoja järjestämään naisten

Apuyhdistyksiä omiin seurakuntiinsa ja – toisti kehotuksen laajentaen sen koskemaan kaikkia siirtokuntia ja kutsuen sisaria tulemaan järjestöön paitsi köyhien auttamiseksi myös kaiken hyvän ja jalon työn tekemiseksi.”⁵

Ensimmäisen naisten Apuyhdistyksen sihteerinä Nauvoossa Illinoisissa sisar Snow oli pitänyt kokouksista yksityiskohtaista pöytäkirjaa sisällyttäen niihin Joseph Smithin ohjeet (ks. luku 2). Matkalla Nauvoosta Suolajärven laaksoon sisar Snow oli huolellisesti varjellut pöytäkirjaansa. Hän ymmärsi, miten tärkeitä noissa kokouksissa sisarille opetetut

ELIZA R. SNOW

Apuyhdistyksen toinen ylijohtaja

”Halajamme kiitosta, mutta jos emme saa kaikkea sitä kiitosta, joka meille mielestämme kuuluu, niin mitä merkitystä sillä on? Tiedämme, että Herra on uskonut meille suuria tehtäviä, eikä ole sellaista toivetta eikä halua, jonka Herra on istuttanut sydämeemme vanhurskaudessa, jota ei täytettäisi. Suurin hyöä, mitä kykenemme itsellemme ja toisillemme tekemään, on jalostua ja kehittyä kaikessa, mikä on hyöä ja ylentävää, jotta meistä tulisi soveliaita noihin tehtäviin.”

Eliza R. Snow

Apuyhdistyksen pöytäkirja, 1868–1879, Lehin seurakunta, Alpinen vaarna, 27. lokakuuta 1869, kirkon historian kirjasto, s. 27

Vasemmalta oikealle: Elizabeth Ann Whitney, Emmeline B. Wells ja Eliza R. Snow

asiat olivat. Hän tiesi, miten yhdistys tulee järjestää, ja hän muisti periaatteet, joille se oli perustettu. Hän ymmärsi, että yhdistys oli oleellinen osa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa. "Ei ole mikään tavallinen asia", hän selitti, "kokoon-tua tämänkaltaisessa organisaatiossa. Tämä järjestö kuuluu Kristuksen kirkon organisaatioon kaikkina taloudenhoitokausina, jolloin se on täydellinen."⁶ Nyt matkustaessaan seurakunnasta toiseen hän opetti yhä uudelleen pöytäkirjassa olevia asioita.

"Tämän haluamme juurruttaa sisarten sydämeen: olla hyödyllisiä toimintapiirissään eikä lannistua vaikeuksista matkalla vaan luottaa Jumalaan ja katsoa Häneen ja Hänen ihmeellisiin siunauksiinsa. Lupaam teille, että niitä vuodatetaan päällemme."

Lorenzo Snow

Young Woman's Journal, syyskuu 1895, s. 578

Sisar Eliza R. Snow opetti Apuyhdistyksen sisaria.

Sisarten näkemyksen ja vaikutuksen laajentamista

Sen lisäksi että presidentti Young pyysi sisar Snow'ta työskentelemään kunkin seurakunnan pappesusjohtajien kanssa, hän laajensi tämän tehtävää. Hän sanoi: "Minä haluan, että opetat sisaria." Vaikka sisar Snow erotettiin Apuyhdistyksen toiseksi ylijohantajaksi vasta vuonna 1880, hän sai samat tehtävät, jotka Herra oli antanut sisar Emma Smithille: "[selittää] kirjoituksia ja [kehottaa] kirkkoa, sen mukaan kuin minun Henkeni sinulle antaa"⁸.

Myös presidentti Young antoi neuvoja kirkon naisille. Hänen kehotuksensa ja sisar

Snow'n opetukset laajensivat yhdessä sisarten näkemystä heidän voimastaan tehdä hyvää perheessään, kirkossa ja maailmassa. Sisar Snow sanoi:

"Jos yksikin tyttäristä ja äideistä Israelissa tuntee itsensä vähänkään [rajoittuneeksi] nykyisessä vaikutuspiirissään, hän saa nyt runsaasti tilaisuuksia käyttää hyvän tekemiseen kaikkia voimiaan ja kykyjään, joita hänelle on niin anteliaasti suotu. -- Presidentti Young on avannut mahdollisuuden laajaan ja mittavaan toimintaan ja hyödyllisyyteen."⁹

Katsaus joihinkin opetuksiin ja hankkeisiin, jotka olivat ominaisia Apuyhdistykselle

1800-luvun loppupuoliskolla, osoittaa, kuinka uudelleen järjestetty Apuyhdistys lisäsi myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten näkemystä ja vanhurskasta vaikutusta.

Rakkaus

Apuyhdistyksen sisaret olivat uskollisia sille mallille, jonka Joseph ja Emma Smith olivat antaneet Nauvoossa, eli rakkaus oli edelleen perustana kaikessa niin hengellisessä kuin ajallisessakin toiminnassa, jota heidät järjestettiin tekemään. Presidentti Young opetti:

”Kaikki tämä sisältyy uskontoomme. Uskontomme käsittää jokaisen hyvän sanan ja teon, kaiken ajallisen ja kaiken hengellisen, sen mikä on taivaassa, sen mikä on maan päällä ja sen mikä on maan alla. – Jos teemme näitä asioita ja iloitsemme tehdessämme oikein, jalkamme tehdään [lujiksi] ja järkkymättömiksi kuten näiden ikuisten kukkuloiden perustus. Meidän ei pitäisi toivoa mitään [muuta kuin] vanhurskaita periaatteita, ja jos haluamme oikeutta, niin osoitakaamme sitä muille olemalla ystävällisiä ja täynnä rakkautta ja laupeutta kaikkia kohtaan.”¹⁰

Kääntyminen pois maailmallisista vaikutteista

Kodissaan presidentti Brigham Young opetti tyttäriään: ”Karsikaa pois kaikki, mikä on huonoa ja arvotonta, ja kehittykää kaikessa,

mikä on hyvää ja kaunista.”¹¹ Karsiminen tarkoittaa jonkin poistamista. Kun presidentti Young neuvoi tyttäriään karsimaan, hän tarkoitti, että he kääntyisivät pois sellaisesta käyttäytymisestä ja vaatuksesta, joka on maailmallista, turhanpäiväistä ja säädytöntä. Hän saarnasi karsimista ja tapojen parantamista myös koko kirkolle.

Neuvoessaan pyhiä hylkäämään maailman tavat presidentti Young antoi yleensä käytännön neuvoja, jotka liittyivät arkielämän asioihin. Hän kannusti säästäväisyyteen ja ahkeruuteen. Hän esimerkiksi neuvoi Apuyhdistyksen sisaria muuttamaan syömis- ja kodinhoitotapojaan. Mutta karsiminen tarkoitti muutakin kuin yksinkertaisemman elämäntavan omaksumista – se tarkoitti sydämen muutosta. Sisarten tuli erottautua muusta maailmasta – tulla todellakin pyhiksi, Herran kansaksi. Sisar Eliza R. Snow sanoi: ”Mitä minä haluan karsia pois? Tietämättömyyteni ja kaiken, mikä ei ole Jumalasta.”¹²

Henkilökohtainen ilmoitus

Sisar Snow noudatti pappeusjohtajien neuvoa ja lupasi sisarilleen Apuyhdistyksessä, että heitä siunattaisiin, kun he tekisivät samoin. Hän opetti myös, että yksittäiset naiset voisivat saada innoitusta oppaakseen henkilökohtaisessa elämässään, perheessään ja kirkon tehtävissään. Hän sanoi: ”Käskekää sisaria lähtemään ja täyttämään velvollisuutensa

nöyryydessä ja uskollisuudessa, niin Jumalan Henki on heidän päällään ja heitä siunataan heidän työssään. Tavoiteltakoot he viisautta vallan sijaan, niin he saavat kaiken sen vallan, jonka käyttämiseen heillä on viisautta.”¹³

Hänen innoitettu opetuksensa auttoi Apuyhdistyksen sisaria kohtaamaan aikansa koettelemukset. Hän opetti, että jos he tavoittelisivat jatkuvasti ohjausta ja lohtua Pyhästä Hengeltä, he voisivat nauttia rauhasta jopa vastoinkäymisten keskellä. Hän sanoi, että Pyhä Henki ”tyydyttää ja täyttää ihmissydämen jokaisen kaipauksen ja täyttää jokaisen tyhjiön. Kun olen täynnä Henkeä”, hän jatkoi, ”sieluni on

Kun Apuyhdistyksen sisaret rukoilevat yksin ja perheensä kanssa, he voivat saada innoitusta oppaakseen.

tyydytetty, ja voin sanoa kaikessa vilpittömyydessä, että päivän turhanaikaiset asiat eivät tunnu olevan lainkaan tielläni. Mutta jos vain päästän otteestani tuon evankeliumin hengen ja voiman ja antaudun vähimmäskään määrin maailman hengelle, vaikeuksia tulee ja jotakin on vialla. Minua koetellaan, ja mikä lohduttaa minua? Te ette voi antaa minulle lohdutusta – se, mikä tyydyttää kuolemattoman mielen, tulee vain ylhäällä olevasta Lähteestä. Eikö etuoikeutemme olekin elää niin, että voimme saada sitä virtaamaan jatkuvasti sieluunne?”¹⁴

Pluraaliavioliiton puolustaminen

Kirkon alkuaikoina Joseph Smith sai ilmoituksen pluraaliavioliiton harjoittamisesta.¹⁵ Vaikka monien oli alkuun vaikeaa hyväksyä tätä käytäntöä, uskolliset pyhät tiesivät, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta. He noudattivat Herran tahtoa sellaisena kuin se ilmoitettiin heidän profeetalleen. He tekivät liittoja Jumalan kanssa ja olivat lujia ja uskollisia noiden liittojen pitämisessä.

Kun Apuyhdistys järjestettiin uudelleen 1860-luvun lopulla, pluraaliavioliitto oli yhä osa kirkon jäsenten elämää. Monet ihmiset Yhdysvalloissa uskoivat kuitenkin, että pluraaliavioliiton lain mukaan eläviä naisia halvennettiin ja käytettiin hyväksi. Myöhempien aikojen pyhiä ja heidän uskonkäsityksiään koskevan yleisen

väärinymmärryksen johdosta Yhdysvaltain hallitus hyväksyi lain, joka kielsi moniavioiset avioliitot.

Tämän lain säätämisen johdosta joukko myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia naisia kokoontui Salt Lake Cityyn tammikuussa 1870. Eri puolilta Yhdysvaltoja tulleiden sanomalehtitoimittajien edessä nämä naiset ilmaisivat tukensa eläville profeetoille ja kirkon käytännöille. He puolustivat itseään ja aviomiehiään ja toivat julki uskonsa ja liittonsa. Sisar Eliza R. Snow sanoi: "Oli korkea aika kohota kutsumuksemme veroisiksi ja puhua omasta puolestamme. -- Maailma ei tunne meitä, ja totuus ja oikeus veljiämme ja meitä kohtaan vaatii meitä puhumaan. -- Me emme ole maailman naisia alempi-arvoisia emmekä halua vaikuttaa sellaisilta." ¹⁶

Eräs myöhempien aikojen pyhiin kuuluva nainen ilmaisi monien muiden tunteet sanoessaan: "Tässä avarassa maailmassa ei ole paikkaa, jossa nainen saisi osakseen enemmän ystävällisyyttä ja kiintymystä ja jossa hänen oikeuksiaan puolustettaisiin niin pyhästi kuin Utahissa. Olemme täällä ilmaistaksemme rakkautemme toisiamme kohtaan ja tuodaksemme esiin maailmalle omistautumisemme Jumalalle, taivaalliselle Isällemme, sekä osoittaaksemme halukkuutemme mukautua evankeliumin vaatimuksiin, ja selestisen avioliiton laki on yksi sen vaatimuksista, joita olemme päättäneet vakaasti kunnioittaa, opettaa ja harjoittaa, mihin Jumala suokoon meille voimaa." ¹⁷

Sanomalehtien toimittajat sanoivat, että se oli "merkittävä tapaaminen" ¹⁸. Yksi toimittaja kirjoitti: "Logikassa ja retoriikassa mormonismiin niin sanotut alistetut naiset ovat aivan tasavertaisia -- itäosien naisten

"Tutkikaa pyhiä kirjoituksia, tutkikaa meidän julkaisemiamme ilmoituksia ja pyytäkää taivaallista Isäänne Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimessä ilmoittamaan teille totuus, ja jos teette sen katse kiinnitettynä vain Hänen kunniaansa lainkaan epäilemättä, Hän vastaa teille Pyhän Henkensä voimalla. Silloin tiedätte omasta kokemuksestanne ettekä toisen. Silloin ette ole Jumalan tuntemisessa ihmisestä riippuvaisia."

Joseph Smith

Ks. Profeetta Joseph Smithin opetuksia, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 14

kanssa.”¹⁹ Muutaman seuraavan kuukauden aikana vastaaviin kokoontumisiin osallistui monia muita naisia kautta territorion.

Vuonna 1890 presidentti Wilford Woodruff, kirkon neljäs presidentti, sai ilmoituksen, joka johti siihen, että kirkko lakkautti pluraaliavioliiton harjoittamisen. Hän kirjoitti tämän ilmoituksen asiakirjaksi, joka tunnetaan virallisena julistuksena. Virallisen julistuksen kirjoittamisesta hän sanoi: ”Taivaan Jumala [käski minua tekemään sen] minkä tein, ja kun se hetki koitti, jolloin minua käskettiin tekemään

se, asia oli minulle täysin selvä. Menin Herran eteen ja kirjoitin sen, mitä Herra käski minun kirjoittaa.”²⁰

Koska ihmiset olivat hyväksyneet professorin neuvon solmia pluraaliavioliittoja ja olivat tehneet liittonsa ja pitäneet ne, tämä uusi ilmoitus oli jälleen kerran monille vaikea, mutta uskolliset myöhempien aikojen pyhät päättivät jälleen seurata profeettaa. Sinä päivänä, jolloin kirkon koko jäsenistö kuuli virallisen julistuksen ja hyväksyi sen, sisar Zina D. H. Young, joka palveli tuolloin Apuyhdistyksen kolmantena

Myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia äitejä ja tyttäriä koolla vuonna 1893

ylijohtajana, sanoi: ”Tänään kaikkien sydäntä koeteltiin, mutta he katsoivat Jumalaan ja alistuivat.”²¹

Kirkon naiset, jotka olivat hyväksyneet ilmoituksella saadun pluraaliavioliiton ja jotka myöhemmin hyväksyivät ilmoituksella saadun virallisen julistuksen, ovat ihailun ja arvostuksen arvoisia. He olivat tarkan kuuliaisia liitoilleen ja elävän profeetan neuvoille. Nykyisin näiden naisten uskolliset jälkeläiset kunnioittavat heitä.

Helen Mar Whitney, joka eli pluraaliavioliiton lain mukaan, kirjoitti: ”Saatamme lukea marttyyrien ja mahtavien valloittajien ja monien suurten ja hyvien miesten ja naisten historiaa, mutta kertomusta niiden Siionin jalojen naisten ja kauniiden tyttärien töistä – jotka uskossa Israelin Jumalan lupauksiin kykenivät voittamaan itsensä ja noudattamaan Hänen korkeampaa lakiaan ja auttamaan Hänen palvelijoitaan panemaan sen täytäntöön maan päällä – kirjoittivat varmaankin enkelit, ja se tullaan löytämään iankaikkisuuden aikakirjoista kultakirjaimin kirjoitettuna.”²²

Uskonkäsitusten pukeminen sanoiksi

Sisar Eliza R. Snow oli lahjakas kirjoittaja ja puheiden pitäjä. Monet tunsivat hänet ”Siionin runoilijattarena” hänen äidinkielenaitonsa johdosta.²³ Hänellä oli paljon tietoa, hän oli järjestelmällinen, uskollinen, väsymätön,

”Kestittäkää itseänne Kristuksen sanoilla” (2. Nefi 32:3).

järkähtämätön, viisas ja selkeäsanainen, ja hän noudatti Hengen kehoituksia auttaessaan rakentamaan Herran valtakuntaa. Hän jakoi tietämystään ja todisti usein sekä kannusti myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia naisia tekemään samoin Apuyhdistyksen kokouksissa – ei olemaan riippuvaisia siitä, että muut aina opettavat heitä.

Jotkut naiset tunsivat vastahakoisuutta ja haluttomuutta puhua yleisön edessä. Sisar Snow antoi tällaisille sisarille seuraavan neuvon: ”Älkää panko johtajaanne sanomaan kaikkea. – Eikö Jumala ole antanut teille puhumisen lahjaa? – Jos teille on annettu Jumalan Henki, niin olivatpa ajatuksenne kuinka yksinkertaisia hyvänsä, ne ovat rakennukseksi niille, jotka kuulevat teitä.”²⁴

Emily S. Richards sanoi, että sisar Snow opetti häntä puhumaan muiden edessä: "Kun [hän] ensimmäisen kerran pyysi minua puhumaan kokouksessa, en kyennyt siihen, ja hän sanoi: 'Ei se mitään, mutta kun sinua pyydetään taas puhumaan, yritä sanoa jotakin', ja minä yritin."²⁵ Sisar Richards kehittyi edelleen kyyvyssään puhua yleisön edessä, ja vuonna 1889 hän puhui naisten äänioikeutta ajavan National Woman Suffrage Association -yhdistyksen konventissa Washington D. C:ssä.

Eräs toimittaja kertoi, että sisar Richards "vapisi hieman väkijoukon katseiden alla, mutta oli silti itsensä hillitsevä, tyyni, kunnioitusta herättävä ja yhtä puhdas ja suloinen kuin enkeli. – Hän valloitti viehkeästi jokaisen sydämen – ei sanoillaan vaan sillä lempeällä tavalla, jolla hän nuo sanat sanoi."²⁶

Nykyään Apuyhdistyksen sisaret noudattavat sisar Snow'n, sisar Richardsin ja Apuyhdistyksen muiden varhaisten jäsenten antamaa mallia. He etsivät ututterasti tietoa evankeliumista ja jakavat sitten tietämystään muille. Tehdesään niin he noudattavat myöhempien aikojen profeettojen neuvoja. Presidentti Spencer W. Kimball, kirkon 12. presidentti, on sanonut:

"Tähdennän – sitä, kuinka suuresti jokaisen naisen on tarpeen tutkia pyhiä kirjoituksia. Me haluamme kotejamme siunaamaan sisaria, jotka tuntevat pyhät kirjoitukset – olittepa sitten naimattomia tai naimisissa, nuoria tai vanhoja, leskiä tai perheen piirissä eläviä.

Olivatpa olosuhteenne mitkä tahansa, niin perehtyessänne yhä enemmän pyhien kirjoitusten totuuksiin pystytte yhä paremmin pitämään toisen suuren käskyn eli rakastamaan

BRIGHAM YOUNG

kirkon toinen presidentti

"Naisten Apuyhdistystemme sisaret ovat tehneet paljon hyvää. Voitteko kertoa sen hyvän määrää, jota Israelin äidit ja tyttäret kykenevät tekemään? Se on mahdotonta. Ja se hyvä, jota he tekevät, seuraa heitä koko iankaikkisuuteen."

Brigham Young

Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young, 1997, s. 135

lähimmäistänne niin kuin itseänne. Perehtykää pyhiin kirjoituksiin hyvin, ei painaaksenne toisia alas, vaan nostaaksenne heitä! Kenellä on loppujen lopuksi suurempi tarve tallettaa evankeliumin totuuksia (joiden puoleen voi kääntyä tarpeen tullen) kuin naisilla ja äideillä, jotka opettavat ja huolehtivat muista niin paljon?”

Presidentti Kimball todisti, että Apyyhdistyksen sisaret tulevat vaikuttamaan voimakkaasti

Spencer W. Kimball

ja hyvällä tavalla maailmassa asuviin hyviin naisiin, kun he ovat elämässään vanhurskaita ja selkeäsanaisia.²⁷

Sisar Snow’lla, presidentti

Kimballilla ja monilla muilla kirkon johtohenkilöillä on ollut näkemys

Apyyhdistyksen hyvää aikaansaavasta vaikutuksesta. Kun sisaret tuovat julki uskonkäsitöksensä sanoin ja teoin, he voivat vahvistaa toistensa uskoa taivaalliseen Isään ja Jeesuskeeseen Kristukseen. He voivat auttaa toisiaan valmistautumaan kaikkien niiden siunausten vastaanottamiseen, jotka ovat saatavilla taivaallisen Isän onnensuunnitelmassa.

Ajallinen omavaraisuus

Myöhempien aikojen pyhät kokoontuivat Suolajärven laaksoon sen jälkeen kun heitä oli vainottu ja heidät oli karkotettu kodeistaan ja yhteisöistään useaan kertaan. Kun he nyt olivat muuttaneet kaukaiseen ja eristyksissä olevaan

Tule omavaraiseksi

Opi rakastamaan työtä ja välttämään joutilaisuutta.

Omaksu uhraamisen henki.

Hyväksy henkilökohtainen vastuu hengellisestä voimasta.

Hyväksy henkilökohtainen vastuu terveydestä, koulutuksesta, työllistymisestä, raha-asioista, ruoasta ja muista elinehdoista.

Rukoile uskoa ja rohkeutta kohdata haasteet, joita tulee.

Vahvista muita, jotka tarvitsevat apua.

erämaahan, presidentti Brigham Young halusi heidän kukoistavan ja perustavan itselleen pysyvän kodin. Hän halusi heidän olevan turvassa fyysiseltä vahingonteolta, ja hän halusi heidän myös varjelevan itseään maailmallisilta vaikutteilta, jotka voisivat tehdä vahinkoa heidän uskolleen ja todistukselleen. Hän halusi heidän olevan riippumattomia maailmallisista vaikutteista sekä ajallisesti että hengellisesti.

Se merkitsi sitä, että pyhiin oli opittava taitoja, joiden avulla he voisivat pitää huolen kaikista tarpeistaan. Tässä hankkeessa presidentti Youngilla oli suuri luottamus naisten kykyihin, lahjoihin, uskollisuuteen ja auliuteen. Hän muistutti Apyyhdistyksen sisaria hoitamaan

velvollisuutensa kotona aviomiehensä ja lastensa kanssa.²⁸ Hän opetti myös muita ajalliseen omavaraisuuteen liittyviä velvollisuuksia, joista muutamia mainitaan jäljempänä. Vaikka monet tietyt ajalliset velvollisuudet ovat nykyään erilaisia, näiden velvollisuuksien pohjana olevat periaatteet pysyvät muuttumattomina: myöhempien aikojen pyhiä neuvotaan tekemään kaikki voitavansa täyttääkseen omat ja perheensä ajalliset perustarpeet.

Ompelu. Presidentti Young neuvoi sisaria ompelemaan vaatteita itselleen ja perheelleen.

Hän sanoi: "Kutsun sisariani – – luomaan oman muotinsa ja valmistamaan vaatteita omaksi ilokseen ulkopuolisista vaikutteista välittämättä."²⁹ Sisar Eliza R. Snow raportoi, että presidentti Young kannusti sisaria luomaan "muodin, joka olisi säädyllinen – sellainen, joka olisi kelvollinen saamaan sellaisten järkevien, sivistyneiden ja älykkäiden naisten kannatuksen, jotka ovat maailman johdossa, kuten me todellisuudessa olemme"³⁰.

Silkki. Presidentti Young perusti Deseretin silkkijhdistyksen, jonka johtajana oli Zina D. H.

Alkuaikojen Apuyhdistyksen sisaria keräämässä silkkisatoa noin vuonna 1890

Young. Tämä ryhmä kasvatti silkkiäistoukkia syöttäen niille mulperipuun lehtiä. Sisar Young kammosi toukkia ja näki niistä jopa painajaisia, mutta hän hautoi ja kasvatti niitä kuuliaisesti omassa hautomossaan ja opetti muita tekemään samoin. Hänen johdollaan Deseretin silkkiyhdistys kasvatti silkkiäistoukkia yli 20 vuoden ajan. Vaikka heidän työnsä ei tuottanut koskaan rahallista tuloa, he kykenivät kehräämään itselleen kaunista silkkilankaa.

Vehnä. Presidentti Young neuvoi sisaria: "Oppikaa omavaraisiksi. Pankaa varastoon jyvää ja jauhoja ja säästäkää ne pahan päivän varalle."³¹ Emmeline B. Wells, josta tuli myöhemmin Apuyhdistyksen viides ylijohdaja, sai tehtävän olla vastuussa vehnän keskuskomiteasta.

Tässä hankkeessa naisia motivoi äidillinen halu suojella perhettään nälältä. Sisar Wells sanoi: "Kuka voi tuntea nämä asiat syvemmin kuin äiti? Ajatelkaa, millaista olisi kuulla pienokaisenne itkevän leipää."³²

Seurakuntien Apuyhdistysten johtajat tapasivat säännöllisesti keskustellakseen keinoista tuottaa ja varastoida viljaa. Sarah Howardin, erään Salt Lake Cityn seurakunnan Apuyhdistyksen johtajan, auliit sanat kuvastavat monien sen ajan sisarten tunteita. Hän sanoi: "Pidän sitä Herralta saamanamme etuoikeutena, ja me yritämme tehdä sen ja olla siinä yhtä. Omalta osaltani pyrin tekemään kaiken voitavani, ja tunnen, että Herra avaa keinon, jolla me voimme hankkia viljaa, vaikka ajankohta onkin jo myöhäinen."³³ Sarah M. Kimballilla, joka myös palveli seurakunnan Apuyhdistyksen johtajana, oli jo varastosuunnitelma mielessään, kun hän tuli erääseen kokoukseen. Hankkeen ensimmäisenä vuonna hänen seurakuntansa Apuyhdistys rakensi

*"Elävän Jumalan
voimalla me voimme
olla ja tulemme
olemaan omavaraisia
ja riippumattomimpia
olentoja selestisen
maailman alapuolella."*

Harold B. Lee

*Church News, 12. helmikuuta
1944, s. 8*

Eräs Apuyhdistyksen kokouspaikka Salt Lake Cityssä olevan ruokakaupan yläkerrassa Utahissa vuonna 1892

paloturvallisen viljasiilon, johon voitiin varastoida tuhat vakallista (n. 35 000 litraa) vehnää.

Presidentti John Taylor kahdentoista apostolin koorumista kannusti veljiä Utahin Kaysvillessä auttamaan sisaria tässä hankkeessa. Hän kertoi naisesta, josta tuntui, että tämän aviomies oli ”vähän liian avokätinen ja huoleton” perheen raha-asioissa. Joka viikko nainen sujautti osan talousrahoista perheraamatun väliin. ”Kun joitakin vuosia myöhemmin tuli talouskriisi, aviomies oli huolissaan. Vaimo näki heti muutoksen miehensä kasvoilla ja pyysi tätä kertomaan hänelle huolenaiheensa. Mies kertoi vaimolleen, että

eräs lasku oli erääntymässä, ja hän pelkäsi, ettei kykenisi maksamaan sitä. Vaimo yritti kannustaa miestä kehottamalla tätä uskomaan Jumalaan ja viittasi vanhaan kunnan Raamattuun käskien miehen lukea sitä, jotta mies saisi kenties siitä jotakin lohtua. Hän ojensi miehelle Raamatun, ja kun tämä avasi sen ja käänteli sivuja, [rahaa] alkoi tippua.” Presidentti Taylor sanoi lopuksi: ”Voi tulla aika, jolloin saatamme tarvita tätä vehnää, jota sisaremmen varastoivat. Älkäämme olko liian luottavaisia toimissamme vaan tehkäämme voitavamme auttamalla heitä.”³⁴

Sisar Emmeline B. Wells kertoi sisarille, että heidän uutteruutensa tässä hankkeessa olisi ”ajallinen pelastus tälle kansalle hätätilanteessa”³⁵. Näin kävi vuosina 1898 ja 1899, jolloin ankaran kuivuuden aikaan Etelä-Utahissa elettiin Apuyhdistyksen vehnällä.

Sisarten ahkeruus vehnän varastoinnissa antoi myöhempien aikojen pyhiin kuuluville naisille tilaisuuden palvella muitakin kuin perhettään ja toisia pyhiä. Kirkko lähetti Apuyhdistyksen vehnää Amerikan alkuperäisasukkaille Utahissa, tuhoisasta maanjäristyksestä ja tulipalosta selvinneille San Franciscoon Kaliforniaan vuonna 1906 ja vuoden 1907 nälänhädästä kärsiville Kiinaan.³⁶ Vehnällä ravittiin tuhansia myös ensimmäisen maailmansodan aikana, kun Apuyhdistys myi Yhdysvaltain hallitukselle 200 000 vakallista (yli 7 milj. litraa) vehnää.³⁷ Tämä varastoimisen ja palvelemisen perintö auttoi

luomaan mallin kirkon nykyisille hankkeille antaa humanitaarista apua eri puolille maailmaa, missä vain ihmiset ovat hädänalaisia.

Terveystenhoito ja lääketieteellinen koulutus. Syyskuussa 1873 sisar Eliza R. Snow raportoi, että presidentti Brigham Young halusi ”monien [sisarten] hankkivan klassisen koulutuksen ja sen jälkeen lääketieteellisen tutkinnon”³⁸.

Sisar Zina D. H. Young on esimerkki Apu-yhdistyksen sisaresta, joka teki suurenmoista palvelutyötä lääketieteen alalla. Hänen patriarkallisessa siunauksessaan sanottiin, että hänellä oli parantamisen lahja, ja hän valmistautui

MAP-sairaalaista vuonna 1911 sairaanhoitajiksi valmistuneet

käyttämään tätä lahjaa suorittamalla opintoja synnytysopissa eli toimimaan kättilönä. Hän auttoi maailmaan monta vauvaa Suolajärven laaksossa. Hänen palvelutyössään käytännön koulutus täydensi hänen lahjoaan hoitaa fyysisesti, parantaa hengellisesti ja lohduttaa emotionaalisesti. Sisar Emmeline B. Wells sanoi hänestä: ”Hänen palvelutyöstään sairaiden parissa voitaisiin kertoa lukemattomia tapauksia, jolloin häntä näytti innoittavan jokin korkeampi voima kuin hänen omansa – –, kun sairavuoteen ympärillä olevat olivat menettäneet rohkeutensa ja uskonsa. Sellaisina hetkinä hän tuntui todellakin armon enkeliltä.”³⁹

Kaikesta palvelemisestaan huolimatta sisar Young, joka luotti hengellisiin lahjoihinsa ja rajalliseen koulutukseensa, oli hyvin tietoinen siitä, ettei hän kyennyt vastaamaan kaikkiin kasvavan väestön sairaanhoidollisiin tarpeisiin Utahissa. Hän kannusti muita myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia naisia noudattamaan presidentti Youngin neuvoa hankkia lääketieteellistä koulutusta.

Sisar Snow sanoi: ”Onko täällä nyt ketään sisaria, joilla on riittävästi kunnianhimoa ja jotka oivaltavat tällaisen opiskelun välttämättömyyden Siionin tähden ja aloittavat sen? On ihmisiä, joilla on luontainen taipumus hoitaa sairaita, ja sellaisten kannattaisi opiskella lääketiedettä. – – Elleivät he voi maksaa omia kulujaan, meillä on varoja tehdä se.”⁴⁰

Tämän rohkaisun ansiosta muutamat Apuyhdistyksen sisaret opiskelivat lääketiedettä Yhdysvaltain itäosissa. He palasivat Utahiin lääkäreinä ja opettivat kursseilla lapsenpäästöä ja kotisairaanhoidoa. Emma Andersen Liljenquist, joka osallistui kursseille Utahissa, kirjoitti joistakin kokemuksistaan:

”Nautin [kursseista] hyvin paljon, ja kun apostoli John Henry Smith ja muutamat muut olivat erottaneet minut tehtävään, palasin kotiin tekemään työtäni saatuaani apostoleilta lupauksen, että jos eläisin oikein, tietäisin aina, mitä tehdä mahdollisten vaikeuksien ilmaantuessa. --

Tuo lupaus on täyttynyt kirjaimellisesti. Monesti kun joku potilaistani on ollut vakavasti sairaana, olen pyytänyt apua taivaalliselta Isältääni, ja joka kerta sitä on minulle annettu. Eräs sellainen oli nainen, joka oli juuri synnyttänyt vauvan ja joka alkoi vuotaa verta. Aviomies lähetti hakemaan lääkäriä, mutta lääkäri ei tajunnut, että tilanne oli niin vakava. Minä -- pyysin Herraa auttamaan meitä. Verenvuoto lakkasi, ja minä tein hänelle välttämättömät hoitotoimet. Kun lääkäri saapui, hän sanoi, että saattoi tuskin uskoa, mitä oli tapahtunut, mutta hän sanoi minun tehneen aivan niin kuin hän olisi tehnyt. --

ZINA D. H. YOUNG

Apuyhdistyksen kolmas ylijohdaja

”Riemuitsen esittäessäni todistukseni Siionin tyttären edessä, jotta heidän uskonsa vahvistuisi ja jotta hyvä työ jatkuisi. Tavoitelkaa todistusta aivan kuten tavoittelisitte kätkettyä timanttia, rakkaat sisareni. Jos joku kertoisi teille, että kaivamalla tietystä paikasta kyllin pitkään löytäisitte mittaamattoman arvokkaan timantin, luulisitteko valittavanne aikaa, voimaa tai varoja, jotka käytitte tuon aarteen hankkimiseen? -- Jos kaivatte sydämenne syvyyksiä, löydätte Herran Hengen avulla kallisarvoisen helmen, todistuksen tämän työn totuudesta.”

Zina D. Young

Young Woman's Journal, huhtikuu 1893, s. 319

Olen auttanut [maailmaan] yli tuhat vauvaa. Jälleen kerran annan kiitokseni taivaalliselle Isälleni Hänen avustaan ja voimasta, jota Herra on antanut minulle, sillä ilman sitä en olisi voinut palvella tällä tavoin sisariani tai yhteisöämme. Yksi koskettavimmista asioista synnytyksessä on se, että äiti on ensisijaisesti huolissaan vauvastaan, ei itsestään.”⁴¹

Vuonna 1882 Apuyhdistys perusti Deseretin sairaalan, ”jossa Herran kansan sairaista voitaisiin huolehtia ja jossa he voisivat saada kirkon toimitukset [pappeuden siunaukset] sekä osaavaa hoitoa”⁴². Sairaala oli toiminnassa hieman yli vuosikymmenen, kunnes sen toimintakustannukset ylittivät annetut lahjoitukset ja tarjolle tuli muita hoitolaitoksia.

Naisten äänioikeus

Helmikuussa 1870 Utahin territorion hallitus antoi naisille oikeuden äänestää hallinnollisissa vaaleissa. Tuohon aikaan Wyomingin territorio oli ainoa muu alue Yhdysvalloissa, jossa naisille oli annettu tämä oikeus. Myöhemmin Yhdysvaltain hallitus kumosi tämän etuoikeuden osana rangaistusta siitä, että myöhempien aikojen pyhät elivät pluraaliavioliiton lain mukaan. Mutta myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset puhuivat edelleen julkisesti ja suoraan oikeuksistaan. Monet sisaret ajoivat aktiivisesti naisten äänioikeutta. Heidän lisääntyvä kykynsä puhua selkeästi oli siunaus, kun heidän piti esiintyä

lujina, kunnioitusta herättävinä ja ylevinä naisina. Heidän työnsä ansiosta naiset saivat takaisin äänioikeutensa, kun Utahille myönnettiin osavaltion asema Amerikan yhdysvalloissa. He myös saavuttivat muiden naisliikkeiden arvostuksen Yhdysvalloissa ja kautta maailman.

Julkaisut

Sisar Eliza R. Snow’n johdolla Apuyhdistys rahoitti sanomalehteä nimeltä *Woman’s Exponent*. Tämä sanomalehti oli suunnattu myöhempien aikojen pyhiin kuuluville naisille, jotta he saisivat tietoa työstään, elämästään ja historiastaan. Sisar

Apuyhdistyksen sisarten sanomalehti *Woman’s Exponent* ilmestyi vuosina 1872–1914.

Emmeline B. Wells palveli lehden päätoimittajana suurimman osan sen ilmestymisaikaa. Hän kirjoitti päiväkirjaansa: ”Haluan tehdä kaiken, mitä on vallassani, auttaakseni kohottaamaan oman kansani, erityisesti naisten, tilaa.”⁴³ Myöhemmin hän kirjoitti: ”Olen halunnut koko sydämeistäni tehdä niitä asioita, jotka edistäisivät naisia niin moraalisessa ja hengellisessä kuin kasvatuksellisessakin työssä ja veisivät eteenpäin Jumalan työtä maan päällä.”⁴⁴

Woman's Exponent lakkautettiin vuonna 1914, kun sitä oli julkaistu 42 vuoden ajan. Seuraavana vuonna Apuyhdistys alkoi julkaista aikakauslehteä *Relief Society Magazine*, jossa oli oppiaiheita viikoittaisiin Apuyhdistyksen kokouksiin. Lehti oli hyvin tärkeää lähdeaineistoa sisarille. Naiset pitivät arvossa sen numeroita käyttäen niitä oppimiseen ja opettamiseen. Vuonna 1971 *Relief Society Magazine* ja muut kirkon aikuisille jäsenille tarkoitetut englanninkieliset lehdet yhdistettiin yhdeksi lehdeksi nimeltä *Ensign*. Siitä lähtien *Ensign*-lehdessä on ollut artikkeleita Apuyhdistyksen sisarten opettamiseksi ja innoittamiseksi.

Kirkko alkoi 1800-luvun puolivälissä julkaista lehtiä muillakin kielillä kuin englanniksi. Monia näistä lehdistä julkaistiin lähetysohjohtajien johdolla. Vuonna 1967 ne yhdistettiin yhdeksi lehdeksi, jolla on sama ulkoasu ja sisältö ja joka käännetään monille eri kielille. Tässä kansainvälisessä lehdessä – nykyiseltä nimeltään

Liahona – on aina ollut artikkeleita, jotka auttavat sisaria elämään evankeliumin mukaan.

Vuodesta 1987 lähtien *Liahona*- ja *Ensign*-lehdissä on julkaistu kotikäyntiopetussanoma. Kotikäyntiopetussanoma jaetaan erillisjulkaisuna myös niille alueille, joissa kirkko on uusi ja jäseniä on vähän.

Lasten ja nuorten naisten valmistaminen palvelemaan Jumalan valtakunnassa

1800-luvun lopulla pappesusjohtajat ja Apuyhdistyksen johtohenkilöt organisoivat hankkeita parantaakseen lasten ja nuorten naisten elämää. Apuyhdistyksen johtohenkilöt, jotka toimivat presidentti Brigham Youngin kehotuksesta tapojen parantamiseksi ja karsimiseksi (ks. s. 49), perustivat vuonna 1870 Vanhempien ja nuorten yhteistoiminnalliseen karsimisyhdistykseen nuorten naisten osaston. Tämä johti nykyiseen Nuorten Naisten järjestöön. Lapsille perustettiin Alkeisyhdistys vuonna 1878. Alkuun Apuyhdistyksen johtohenkilöt johtivat näiden järjestöjen työtä pappesusjohtajien alaisuudessa. Vuonna 1880 presidentti John Taylor, kirkon kolmas presidentti, kutsui Apuyhdistyksen ylimmän johtokunnan, Nuorten Naisten ylimmän johtokunnan ja Alkeisyhdistyksen ylimmän johtokunnan eriyttäen näiden kolmen järjestön työn.

Siitä lähtien Apuyhdistyksen sisaret ovat aina johtaneet ja palvelleet Nuorten Naisten ja

"Minä kuljen eteenpäin. -- 'Jeesuksen todistus' -- näyttää minulle tien." (Eliza R. Snow)

Alkeisyhdistyksen järjestöissä. He ovat myös vahvistaneet nousevaa sukupolvea palvelemalla muissa organisaatioissa kuten pyhäkoulussa sekä seminaareissa ja instituuteissa.

Kulkua eteenpäin

Apuyhdistyksen uudelleen järjestäminen johti siihen, että myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat

naiset saivat suurempia velvollisuuksia ja suurempia mahdollisuuksia. Eliza R. Snow julisti:

"Ettekö näe, että vaikutuspiirimme on kasvamassa? Toimintamme piiri laajenee edelleen, eikä yhdenkään naisen Siionissa tarvitse surra siksi, että hänen vaikutuspiirinsä on liian kapea.

Jumala siunatkoon teitä, sisareni, ja kannustakoon teitä, että täytyisitte valolla ja ymmärtäisitte, ettei teillä ole mitään muita pyyteitä kuin Siionin hyvinvointi. Olkoon ensimmäisenä tehtävänänne huolehtia velvollisuuksistanne kotona. Mutta mikäli olette viisaita taloudenhoitajia, löydätte aikaa yhteiskunnallisiin velvollisuuksiin, koska ne ovat vastuullamme tyttärinä ja äiteinä Siionissa. Kun pyritte hoitamaan jokaisen velvollisuuden, huomaatte kyvykkyenne lisääntyvän ja hämmästytte sitä, mitä voitte saada aikaan."⁴⁵

Sisar Snow'n henkilökohtainen uskon ja optimismin osoitus voi toimia oppaana kaikille myöhempien aikojen pyhille. "Minä kuljen eteenpäin", hän sanoi. "Minä hymyilen myrskyn raivotessa ja ylitän pelottomana ja voittoisana olosuhteiden myrskyisän meren --. Ja *'Jeesuksen todistus'* sytyttää valon, joka näyttää minulle tien kuolemattomuuden porttien läpi."⁴⁶

LUKU 5

”Rakkaus ei koskaan katoa”

”Rakkaus on pitkämielinen ja lempeä eikä kadehdi eikä pöyhkeile, ei etsi omaansa, ei vihastu helposti, ei ajattele pahaa eikä iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuudesta, kaiken se kestää, kaiken se uskoo, kaiken se toivoo, kaiken se kärsii.”

Moroni 7:45

SPECIAL NOTICE from Relief Society General Board

Delivered by Relief Society Visiting Teachers

**CLOTHING TO BE GATHERED
FOR EUROPEAN SAINTS**

The evening of Monday,
December 11, 1945, from 9:00
Church as the days on which
clothing which has been acc

On these days in your w
of the ward welfare committe
all such clothing. On this fir
repair should be given. A lis

who will advise you as to what other ar
the ward meeting house.

*with Love
we send you
of our new
& Beavers
if Godest
will make
then you
the very
may the
bro
for
as*

”Rakkaus ei koskaan katoa”

Kun sisar Emmeline B. Wells vuonna 1890 kutsuttiin palvelemaan Apuyhdistyksen viidentenä ylijohtajana, hän oli valmistautunut tehtävään. Osallistuessaan muuttoon Suolajärven laaksoon hän oli työskennellyt rinta rinnan sisarten kanssa, joilla oli kes-
tävä todistus Jeesuksen Kristuksen evan-
geliumista ja jotka ymmärsivät Apuyhdistyksen
perusperiaatteet. Hän oli palvellut kahden
Apuyhdistyksen ylijohtajan, Zina D. H.
Youngin ja Bathsheba W. Smithin, sihteerinä
vuosina 1888–1910.

Sisar Wellsillä ja hänen neuvonantajillaan
Clarissa S. Williamsilla ja Julina L. Smithillä oli
todistus siitä, että Apuyhdistys oli järjestetty
ilmoituksen kautta, ja he olivat sitoutuneet
pitämään yllä periaatteita, joille yhdistys oli
perustettu. Lokakuussa 1913 he sanoivat:

”Julistamme, että tarkoituksenamme on säi-
lyttää koskemattomina tämän suuren järjestön
alkuperäinen nimi sekä alkuperäinen henki ja
tarkoitus pitäen tiukasti kiinni profeetta Joseph
Smithin innoitetuista opetuksista, kun hän
ilmoitti suunnitelman, jonka mukaan naiset

saivat valtuuden pappeuden
kutsumina kokoontua sopi-
viin järjestöihin tarkoitukse-
naan sairaiden palveleminen,
tarvitsevien avustaminen,
ikäntyneiden lohduttaminen,
varomattomien varoittaminen
ja orpojen auttaminen.”¹

Muutamaa kuukautta

aiemmin tämän tarkoituksen tajuaminen oli
johtanut sisar Wellsin ja hänen neuvonanta-
jansa valitsemaan tunnuslauseen, josta tulisi
jatkuva muistuttaja järjestön perusperiaatteista
ja innoitetusta alkuperästä. He valitsivat pyhistä
kirjoituksista julistuksen: ”Rakkaus ei koskaan
katoa.”² Nämä neljä sanaa sisältävät toimeksi-
annon, jonka profeetta Joseph Smith oli anta-
nut Apuyhdistyksen sisarille: auttaa köyhiä ja
pelastaa sieluja.³

Aiemmin pioneerinaiset olivat osoittaneet
rakkautta lähimmille naapureilleen. Nyt Apu-
yhdistyksen sisaret järjestäytyisivät osoittamaan
rakkautta, ”Kristuksen puhdasta rakkautta”⁴,
myös lähimmäisilleen maailmanlaajuisesti.

Sisar Wells ja hänen neuvonantajansa valit-
sivat tämän tunnuslauseen melko rauhallisena
ja vauraana aikana. Vähänpä he tiesivät, kuinka

tulevien vuosien tapahtumat koettelisivat heidän tunnuslausettaan.

Rauhanomaista eloa sota-aikana

Euroopassa puhkesi sota vuonna 1914. Siihen mennessä kun se marraskuussa 1918 päättyi, monet kansakunnat olivat liittyneet mukaan konfliktiin, joka tultiin tuntemaan ensimmäisenä maailmansotana. Tänä aikana, kun katkeruus ja suvaitsemattomuus olisivat voineet viedä Apuyhdistyksen sisarilta odotetut rakkauden tunteet, sisar Emmeline B. Wells ja hänen neuvonantajansa lähettivät seuraavan sanoman kaikille naisille kirkossa:

”Palvelkaa rakkauden ja kärsivällisyyden hengessä aviomiestänne ja lapsianne. Varjelkaa

pienokaisia. Älkää salliko heidän omaksua suvaitsemattomuuden tai vihan henkeä mitään kansakuntaa tai kansaa kohtaan. Pitäkää tulitaseet poissa heidän ulottuviltaan. Älkää antako heidän leikkiä sotaa tai huvitella jäljittelemällä kaatumista taistelussa. Tähdentäkää [nuorille miehille] uskollisuuden henkeä maata ja lippua kohtaan, mutta auttakaa heitä tuntemaan, että he ovat Ristin sotilaita ja että jos heidän pitää tarttua aseisiin vapauden, maan ja kodin puolustamiseksi, he tehkööt sen ilman vihaa tai katkeruutta. – Opettakaa rauhaa tuovia valtakunnan asioita [ja] pitäkää huolta tarvitsevista utterammin kuin koskaan.”⁵

Lähettäessään tämän sanoman sisar Wells kehotti sisaria toteuttamaan rakkautta käytännössä aivan kuten profeetta Joseph Smith oli opettanut yli 70 vuotta aikaisemmin. Sisar

EMMELINE B. WELLS

Apuyhdistyksen viides ylijohtaja

”Hartain toiveeni on, että tämän päivän nuoret naisemme saataisiin ymmärtämään varhaisten jäsenten työ – jäsenten, jotka ilman nykyajan mukavuuksia lohduttivat murheellisia ja ahdistuneita, kävivät leskien ja orpojen luona ja olivat palvelevien enkelien kaltaisia.”

Emmeline B. Wells

Apuyhdistyksen tiedotuslehti, toukokuu 1914, s. 3

Apuyhdistyksen sisaria valmistamassa vauvanvaatteita apua tarvitseville perheille

Wells kannusti heitä olemaan kärsivällisiä rakkaitaan kohtaan ja ystävällisiä lähimmäisilleen – mukaan lukien viholliset – ja palvelemaan tarvitsevia. Apuyhdistyksen sisaret noudattivat näitä neuvoja. He pyrkivät saamaan ja jakamaan Kristuksen puhdasta rakkautta, jonka he tiesivät kestäväksi ikuisesti.⁶ Tämä rakkaus tukisi heitä sodan ja rauhan aikojen halki.

Ensimmäisen maailmansodan aikaan Apuyhdistys Yhdysvalloissa teki varauksettomasti yhteistyötä yhteiskunnallisten järjestöjen kuten Kansallisen puolustusneuvoston ja Amerikan Punaisen Ristin kanssa. Sisaret osallistuivat ruoan tuotantoon ja varastointiin, rahankeruuseen, puhtaanaipitoon, työhön lasten hyvinvoinnin hyväksi ja muuhun palvelutoimintaan. He olivat tehokkaita ja tarmokkaita tehdessään yhteistyötä näissä

”Tunteidemme maailman ihmisiä kohtaan tulisi yleisesti ottaen olla samat kuin ne, joita Jeesus heille osoitti. Hän pyrki edistämään heidän hyvinvointiaan, ja meidän mottomme pitäisi olla alati sama kuin Hänen oli: ‘Maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa.’”

John Taylor

Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor, 2002, s. 27, viitaten kohtaan Luuk. 2:14

yhteisöhankeissa. Heidän profeettansa muistutti heitä kuitenkin siitä, etteivät he saa koskaan unohtaa Apuyhdistyksen jumalallista alkuperää.

Presidentti Joseph F. Smith, kirkon kuudes presidentti, sanoi, että nämä maailman järjestöt

Joseph F. Smith

”ovat miesten ja naisten muodostamia”, kun taas Apuyhdistys ”on Jumalan tahdosta jumalallisesti muodostettu, jumalallisesti valtuutettu, jumalallisesti perustettu ja jumalallisesti järjestetty palvelemaan naisten ja miesten sielujen pelastamiseksi”. Hän ei halunnut ”nähdä aikaa, jolloin Apuyhdistyksemme seuraavat muita tai sekoittuvat tai menettävät oman identiteettinsä menemällä mukaan näihin naisten perustamiin järjestöihin, jotka lakkaavat aikanaan. Teidän tehtävänne”, hän sanoi Apuyhdistyksen sisarille, ”on johtaa maailmaa ja johtaa etenkin maailman naisia kaikessa, mikä on kiitettävää, kaikessa, mikä on jumalallista, kaikessa, mikä on kohottavaa ja mikä on puhdistavaa ihmislapsille. Te olette pää, ette häntä.”⁷ Sisar Emmeline B. Wellsillä oli sama näkemys. Hän ohjasi Apuyhdistystä yhteistyössä muiden järjestöjen kanssa mutta auttoi myös säilyttämään yhdistyksen erityisen tarkoituksen ja jumalallisen luonteen.

Sen lisäksi että Apuyhdistyksen sisaret työskentelivät muiden järjestöjen kanssa, he tekivät

monia asioita omasta aloitteestaan ja seurakuntiansa kanssa hankkiakseen tavaroita ja rahaa tarvitsevien avuksi. Jotkut sisaret valmistivat ja myivät mekkoja, esiliinoja, lastenvaatteita, tilkkutäkkejä sekä käsinkudottuja hattuja ja mattoja. Jotkut kasvattivat ja myivät karjaa ja lampaita.

Eräs sisar Utahin Tooelessa sai tietää, että hänen tekemänsä tilkkutäkki oli ollut avuksi eräälle brittiläiselle perheelle sodan aikana. Tämä Apuyhdistyksen sisar oli valmistanut tähän vuonna 1906, kiinnittänyt siihen viestin ja lähettänyt sen San Franciscoon Kaliforniaan avuksi tuhoisan maanjäristyksen uhreille. Yksitoista vuotta myöhemmin täkki annettiin Punaiselle Ristille ja lähetettiin Isoon-Britanniaan. Kun brittiläinen vastaanottaja löysi viestin, hän lähetti henkilökohtaisen kiitoskirjeen sanoen, että täkki ”tuli todella tarpeeseen, koska menetin aviomieheni eturintamalla”. Tämä leski, joka jäi huolehtimaan kahdeksasta lapsesta vailla mahdollisuutta mennä töihin, myönsi: ”Jaksan juuri ja juuri päivästä toiseen.”⁸

Monet brittiläiset sisaret tarjoutuivat ompelamaan ja neulomaan sotilaille, mutta heillä ei ollut rahaa ostaa tarvitsemiaan tarvikkeita. Apuyhdistykset Yhdysvalloissa ja Kanadassa auttoivat lahjoittain innokkaasti rahaa hätäapurahastoon. He lähettivät rahaa jokaiseen seurakuntaan Isossa-Britanniassa, jotta brittiläiset sisaret pystyisivät ostamaan kangasta lakanoiden, tyynyliinojen ja vaatteiden ompeluseksi.

Kun Apuyhdistys myi lopun vehnänsä Yhdysvaltain hallitukselle vuonna 1918 (ks. luku 4), sisar Wells huomautti: ”Kaikkina näinä vuosina meillä ei ole ollut juurikaan tarvetta käyttää varastoitua viljaa aiottuun tarkoitukseensa, mutta maailman yllä tänä aikana häilyvän synkän pilven johdosta voimme nähdä presidentti Youngin profeetallisen viisauden hänen pyytäessään sisaria säästämään viljaa puutteen aikaa varten.”⁹

Viljan myymisestä koitui muutakin hyvää kuin ruokaa nälkäisille. Sisar Clarissa S. Williams, joka palveli sisar Wellsin neuvonantajana

johtokunnassa, ehdotti, että Apuyhdistys tallettaisi myynnistä saadut rahat keskustilille ja että korkoja käytettäisiin hankkeisiin naisten ja lasten terveyden kohentamiseksi. Kun sisar Williams palveli myöhemmin Apuyhdistyksen kuudentena ylijohtajana, hän valvoi näiden varojen käyttöä sellaisiin tarkoituksiin.

Yksilöiden ja perheiden vahvistamista

Ensimmäisen maailmansodan lopussa monet perheet ja yksilöt olivat hädässä

Apuyhdistyksen sisaria Kidderminsterissä Englannissa

– taloudellisesti, fyysisesti, emotionaalisesti ja hengellisesti. Apuyhdistys vastasi näihin tarpeisiin perustamalla vuonna 1919 Apuyhdistyksen sosiaalipalvelujen osaston presidentti Heber J. Grantin, kirkon seitsemännen presidentin, täydellä tuella. Sisar Amy Brown Lyman, josta tuli myöhemmin Apuyhdistyksen kahdeksas ylijohtaja, palveli osaston johtajana. Sosiaalipalvelujen osaston avulla Apuyhdistys teki yhteistyötä seurakuntien ja vaar노jen kanssa auttaen löytämään työpaikkoja hädänalaisille naisille ja tytöille sekä järjestämään lasten adoptointeja. Osaston ensisijainen tarkoitus oli

kuitenkin antaa perheille käytännön valmennusta. Sisar Lyman sanoi, että Apuyhdistyksen sosiaalipalvelujen osasto ei ollut ”avustusjärjestö” vaan ”palveluosasto”, ja tähdensi ”perhetilanteen kartoitusta, suunnitelmien ja talousarvioiden tekemistä, avun järjestämistä myöhempien aikojen pyhiin kuuluville perheille ja työntekijöiden koulutusta”¹⁰.

Tämä tavoite mielessään sosiaalipalvelujen osasto laati perheen hyvinvointia koskevan kuuden viikon koulutusohjelman. Vaaran työntekijät osallistuivat tähän ohjelmaan ja palasivat sitten seurakuntiinsa ja yhteisöihinsä

Hoitajia ja lapsia nauttimassa musiikista MAP-sairaalassa Salt Lake Cityssä Utahissa vuonna 1934

opettamaan sitä. Koulutukseen osallistui yli 4 000 naista.

Vuodesta 1902 alkaen Apuyhdistyksen ylin johtokunta oli rahoittanut ohjelmaa sairaanhoitajien kouluttamiseksi. Vuoteen 1920 mennessä ammattimainen sairaanhoitajien koulutus oli laajentunut, joten Apuyhdistys perusti ohjelman perushoitajien kouluttamiseksi. Tästä vuoden kestävästä kurssista, joka aloitettiin MAP-sairaalassa Salt Lake Cityssä Utahissa, ei peritty lukukausimaksua. Sen sijaan oppilaiden edellytettiin palvelevan 30 päivää palkatta hoitotehtävissä yhteisöissään. Neljän vuoden kuluttua, jona aikana koulutettiin 46 perushoitajaa, Apuyhdistys lakkautti ohjelman ja siirsi tukensa Punaisen Ristin kotisairaanhoitokursseille. Kuten joidenkin muidenkin ohjelmien kohdalla, Apuyhdistys käytti tätä ohjelmaa vastatakseen tiettyyn ajalliseen, senhetkiseen tarpeeseen ja siirsi sitten työn muille toimijoille.

Apuyhdistyksen johtohenkilöt kannustivat sisaria palvelemaan edelleen toisiaan rakkautta osoittavin tavoin, kuten he olivat tehneet Nauvoon alkuajoista asti. Sisaret hoitivat sairaita, ompelivat niille, jotka tarvitsivat vaatteita, ja avustivat tarvitsijoita muilla tavoin. Esimerkiksi vuonna 1921 ryhmä Turkissa asuvia armenialaisia myöhempien aikojen pyhiä oli joutunut jättämään kotinsa. Joseph W. Booth, Palestiinan ja Syyrian lähetyskentän johtaja, auttoi heitä muuttamaan Syyrian Aleppoon, missä hän

Joseph W. Booth ja Apuyhdistyksen sisaria Armeniasta 1920-luvun alkupuolella

perusti seurakunnan ja järjesti Apuyhdistyksen, jossa oli noin 30 sisarta. Useimmat näistä naisista olivat hyvin köyhiä, ja silti he tunsivat etuoikeutekseen ja velvollisuudekseen Apuyhdistyksen naisina palvella niitä, jotka olivat huonompiosaisia kuin he. Niinpä he kokoonoutuivat yhteen ja ompelivat vaatteita lähetysjohtaja Boothin ostamasta kankaasta, jota oli yli 90 metriä. He valmistivat myös aterian aliravituille pakolaistovereilleen.

Huhtikuussa 1921 Apuyhdistyksen ylijohtajaksi sisar Emmeline B. Wellsin jälkeen tuli sisar Clarissa S. Williams. Palveltuaan johtokunnassa sisar Wellsin kanssa hän oli valmis haasteisiin,

joita tulisi. Hän oli tunnettu organisointikivystään sekä rakkaudestaan ja ystävyystään kaikkia kohtaan.

Sisar Williams oli huolissaan äitien ja vastasyntyneiden korkeasta kuolleisuudesta. Hän oli huolissaan myös vammaisilta puuttuvista mahdollisuuksista ja monien naisten alhaisesta elintasosta. Hänen viisaalla ja kyvykkäällä johdollaan Apuyhdistys jatkoi pyrkimyksiään näiden ongelmien lievittämiseksi. Vuonna 1924 Cottonwoodin vaarnan Apuyhdistys perusti synnytyssairaalan johtavien veljien sekä paikallisten pappeusjohtajien ja sisar Williamsin tuella ja kannustuksella. Tästä sairaalasta tuli myöhemmin osa kirkon sairaaloiden verkostoa.

Sisar Williams näki suuren tarpeen edistää ”kaikkien niiden terveyttä, mahdollisuuksia ja kohtuullista elintasoja, joiden kanssa tulemme tekemisiin”. Hän sanoi: ”Yleisen hyvinvoinnin parantamiseen ryhtyminen tarkoittaa huolellista valmistautumista, valmentamista, kouluttamista ja varsinaista palvelutyötä.”¹¹ Nämä pyrkimykset vastasivat osaltaan senhetkisiin tarpeisiin ja toivat piispoille keinon auttaa tarvitsevia perheitä. Ne myös valmistivat kirkkoa vastaamaan vaikeuksiin, joita tuli muutama vuosi myöhemmin.

Omavaraisuuden edistämistä

Ensimmäistä maailmansotaa seuranneiden yli kymmenen vuoden ajan Apuyhdistys

LOUISE Y. ROBISON

Apuyhdistyksen seitsemäs ylijohdaja

”Jos teemme työmme vain puolittain, emme tunne mielihyvää. Jos teemme työmme velvollisuudentunnosta, emme tunne iloa. Mutta jos tunnemme olevamme tämän viinipuun oksa ja että taivaallinen Isämme on katsonut meidän olevan kelvollisia olemaan osa tuota oksaa ja että voimme viedä tätä työtä eteenpäin, kun se on täällä tehtävänä, niin me tunnemme iloa.”

Louise Y. Robison

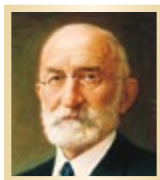
Relief Society Magazine, marraskuu 1933, s. 649

työskenteli naisten ja perheiden elintason parantamiseksi keskittyen terveyteen, työpaikkoihin ja koulutukseen. Apuyhdistys jatkoi myös henkilökohtaiseen vanhurskauteen ja rakkauden tekoihin kannustamista. Sitten vuoden 1929 lopussa maailma syöksyi miltei varoittamatta suureen taloudelliseen lamaan.

Jälleen kerran Apuyhdistyksessä opetetut ja opitut ominaisuudet vahvistivat yksilöitä ja perheitä kriisin aikana. Myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset saivat voimaa uskostaan taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen, käyttivät hyväkseen omavaraisuuteen liittyviä taitojaan ja tekivät työtä ilmaistakseen sydämessään olevaa lähimmäisenrakkautta. Näiden periaatteiden opastamina he kykenivät pitämään huolta itsestään ja perheestään sekä lisäksi auttamaan muita.

Vuonna 1928 presidentti Heber J. Grant kutsui sisar Louise Y. Robisonin palvelemaan Apuyhdistyksen seitsemäntenä ylijohantajana. Taloudelliset haasteet eivät olleet uusia sisar Robisonille. Hän oli varttunut vaatimattomassa hirsimökissä maaseudulla Utahin Scipiossa, missä hän oli oppinut viljelemään maata, hoitamaan puutarhaa, ompelemaan, tekemään lujasti töitä, tulemaan toimeen vähällä ja olemaan hyvällä tuulella.

Seitsemän vuotta ennen sisar Robisonin kutsumista Apuyhdistyksen ylijohantajaksi presidentti Grant oli erottanut hänet palvelemaan toisena neuvonantajana Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa. Hän oli tuntenut riittämättömyytensä kipeästi, kuten hänen tyttärensä kertoi:

Heber J. Grant

"Me -- tähdenämme vakavasti ja aina ihmisille, että on ensiarvoisen välttämätöntä elää vanhurskaasti, välttää tuhlailua, noudattaa säästäväisyyttä, taloudellisuutta ja ahkeruutta, tulla toimeen tuloillaan ja säästää jonkin verran, vaikka kuinka vähän, vielä vaikeampia aikoja varten, joita saattaa olla edessämme."

Ensimmäinen presidenttikunta (Heber J. Grant, Anthony W. Ivins, J. Reuben Clark jr.)

Deseret News, 2. syyskuuta 1933, kirkon osio, s. 7; ks. myös Kirkon historia aikojen täytyessä, uskonto 341–343, 1997, s. 510

Apuyhdistyksen sisaria Kaliforniassa Yhdysvalloissa säilömissä ruokaa vaaransa huoltotyöohjelmassa noin vuonna 1940

”Kun äiti meni presidentti Grantin toimiston erotettavaksi tehtävään, hän oli varma siitä, että presidentti oli saanut väärää tietoa hänen kyvyistään, joten hän sanoi presidentille, että hän tekisi mielellään parhaansa kaikessa, mitä presidentti pyytäisi häntä tekemään, mutta hän halusi presidentin tietävän, että hänellä oli vain vähän koulutusta ja hyvin vähän rahaa ja sosiaalista asemaa, ja hän pelkäsi, ettei hän olisi esimerkki, jota Apuyhdistyksen naiset odottaisivat johtajaltaan. Hän lopetti sanomalla: ’Minä olen vain vaatimaton nainen!’ Presidentti Grant vastasi: ’Sisar Louizy, 85 % kirkkomme naisista on vaatimattomia naisia. Me kutsumme sinut heidän johtajakseen.’”¹²

Presidentti Grantin sanojen rohkaisemana sisar Robison käytti ainutlaatuisia lahjojaan ja palveli koko sydämeästään, ensin neuvonantajana ja sitten johtajana. Hän oli viisas, myötuntoinen ja ahkera. Koska häneltä puuttui koulusivistystä ja aineellista hyvää, hän kykeni ymmärtämään ja auttamaan samankaltaisessa tilanteessa olevia. Hänen neuvonsa perheenemännille ja äideille olivat käytännöllisiä ja empaattisia. Hän ymmärsi, miten vaikeaa on elää niukalla budjetilla, ja silti hän tiesi, miten tärkeä äidin vaikutus on kotona. Niinpä hän kannusti äitejä tekemään kaiken voitavansa, jotta he voisivat pysyä kotona lastensa kanssa eivätkä jättäisi heitä työpaikan vuoksi.

Yhdysvaltain hallitus otti käyttöön monia avustusohjelmia yrittäessään voittaa talouskriisin. Jonkin aikaa Apuyhdistyksen sosiaalipalvelujen osasto toimi näiden yhteiskunnallisten järjestöjen kanssa palvellen apua tarvitsevia perheitä, mutta tarpeet kasvoivat suuremmiksi kuin mihin osasto kykeni vastaamaan. Eräskin osaston työntekijä näki hoitamiensa tapausten määrän kasvavan 78 perheestä vuonna 1929 yli 700 perheeseen vuonna 1934.¹³

Kirkko arvosti hallituksen avustusohjelmien pyrkimyksiä. Sisar Robison sanoi, että Yhdysvaltain hallitus ”teki hienoa työtä” auttaessaan avuntarvitsijoita. Hän oli kuitenkin samaa mieltä pappesusjohtajien kanssa siitä, että kirkon jäsenten piti edelleen vaalia

omavaraisuuden perusarvoja. Hän sanoi: ”Apuyhdistys on sanonut 93 vuoden ajan, että me pidämme huolta avuntarvitsijoistamme. Mietin, jätämmekö me nyt siitä liikaa hallituksen tehtäväksi.”¹⁴

Huhtikuussa 1936 ensimmäinen presidenttikunta esitteli koko kirkon laajuisen huoltotyöohjelman. Näin kirkon mahdollisuudet auttaa tarvitsevia jäseniä lisääntyivät. Lokakuun 1936 yleiskonferenssissa presidentti Heber J. Grant selitti ohjelman tavoitteen.

”Päätarkoituksenamme”, hän sanoi, ”oli mahdollisuuksien mukaisesti perustaa ohjelma, jonka toimiessa päästäisiin eroon joutilaisuuden kirouksesta sekä sosiaaliapuun liittyvistä epäkohdista ja kansamme keskuudessa alettaisiin taas arvostaa riippumattomuutta, ahkeruutta, säästäväisyyttä ja itsekunnioitusta. Kirkon pyrkimyksenä on auttaa ihmisiä auttamaan itseään. Työ on jälleen asetettava kunniaansa kirkkomme jäsenten elämän hallitsevana periaatteena.”¹⁵

Vuosia myöhemmin presidentti Thomas S. Monson, kirkon 16. presidentti, toisti tämän opetuksen. ”Muistakaa”, hän sanoi, ”että kirkon avun tarkoituksena on auttaa ihmisiä auttamaan itseään. Jäsenten saattaminen jaloilleen on heidän itsensä ja heidän perheensä vastuulla, ja pappeskoorunit ja Apuyhdistys auttavat siinä. Me yritämme kehittää riippumattomuutta, emme riippuvuutta. Piispa

yrittää vahvistaa jokaisen apua saavan henkilön suoraselkäisyyttä, itsekunnioitusta, arvokkuutta ja luonteenlujuutta, mikä johtaa täydelliseen omavaraisuuteen.”¹⁶

Yksi huoltotyöohjelman johtavia periaatteita oli, että Apuyhdistyksen sisarten ja pappesveljien tulee työskennellä sopusoinnussa keskenään. Palvellessaan vaarnajohtajana presidentti Harold B. Lee, kirkon 11. presidentti, auttoi luomaan huoltotyöohjelman. Hän sanoi:

”Tärkein tavoite, joka [kirkon huoltotyöohjelman] on tarkoitus saavuttaa, on edistää yhteistyön ja ykseyden henkeä kautta koko kirkon. – –

Siinä määrin kuin Apuyhdistyksen järjestöt seurakunnissa toimivat yhteistyössä pappeskoorumien ja piispakuntien kanssa, juuri siinä

Apuyhdistyksen sisaria koolla Del Rioissa Texasissa Yhdysvalloissa noin vuonna 1950

määrin tuossa seurakunnassa on [huoltotyö] ohjelma.”¹⁷

Piispa Joseph L. Wirthlin, joka oli tuolloin kirkon johtava piispa, sanoi, että seurakunnan Apuyhdistyksen johtajan rooli on erityisen tärkeä: ”Minun mielestäni on vain yksi henkilö, joka voi mennä kotiin, analysoida sen tarpeet ja vastata niihin viisaasti. Tuo henkilö on se, jota voisimme kutsua kodin asioiden hoitajaksi, Apuyhdistyksen johtaja. – – Onhan nimittäin niin, että näillä erinomaisilla naisilla on oma koti, ja he ovat käyneet läpi äitiyteen ja kodin hoitamiseen liittyviä kokemuksia.”¹⁸

Apuyhdistykset olivat valmiita ottamaan merkittävän roolin seurakunnan

huoltotyöponnisteluissa. Piispojen johdolla siellä arvioitiin perheiden tarpeet ja sitten tarpeen mukaan perheille annettiin kuivattuja ja säilöttyjä hedelmiä ja vihanneksia, vaatteita ja vuodevaatteita. Jonkin aikaa sisaria, jotka säilöivät hedelmiä, pyydettiin antamaan joka kymmenes purkki huoltotyöohjelmaan. Sisar Belle S. Spafford, Apuyhdistyksen yhdeksäs ylijohtaja, muisteli keränneensä hedelmiä, jotka tuuli oli pudottanut maahan, säilöneensä ne pulloihin ja antaneensa ne tarvitseville sisarille. Tämän palvelumahdollisuuden ansiosta hän oppi arvostamaan enemmän Apuyhdistyksen tarkoitusta.

Apuyhdistyksen johtohenkilöt olivat olennainen osa kirkon huoltotyöjärjestelmää. He

CLARISSA S. WILLIAMS

Apuyhdistyksen kuudes ylijohtaja

”Järjestömme avulla on saarnattu evankeliumia, pidetty huolta tarvitsevista, lohdutettu sairaita, ilahdutettu lannistuneita, ja Apuyhdistyksen työntekijät ovat aina välittäneet rakkauden ja siunauksen sanomaa. – – Suurinta maailmassa on rakkaus. Ja jos pidämme sen aina sydämessämme ja viemme sen sanomana ympärillämme oleville, meitä siunataan ja me tulemme olemaan välineinä niiden siunaukseksi, joiden kanssa olemme tekemisissä.”

Clarissa S. Williams

Relief Society Magazine, kesäkuu 1922, s. 312

osallistuivat huoltotyökomiteoiden kokouksiin kirkon johdossa, vaarnoissa ja seurakunnissa sekä vaikuttivat päätöksiin ja koordinoivat ponnisteluja. Tämä koordinointi oli välttämätöntä, kun kirkon maataloja, tehtaita, jakelukeskuksia ja muita kiinteistöjä käsittävä huoltotyöjärjestelmä laajeni. Vuonna 1969 Apuyhdistyksen sosiaalipalvelujen osasto yhdistettiin kirkon huoltotyö- ja sosiaalipalveluihin.

Rakkauden siteiden vahvistamista

Vuosina 1939–1945 toinen maailmansota levisi suureen osaan maailmaa. Tämä maailmanlaajuinen konflikti vaikutti useimpiin kirkon ohjelmiin. Maaliskuussa 1940 presidentti J. Reuben Clark jr., presidentti Heber J. Grantin ensimmäinen neuvonantaja, kokoontui apujärjestöjen ylijohtajien kanssa tarkastelemaan uudelleen kaikkia ohjelmia ja toimintoja. He määrittivät kirkon kullekin toiminnan haaralle neljä perustavoitetta: ”rajoittaa jäsenen ’yhä kasvavaa kuormaa’ pitää yllä kirkon toimintoja, vähentää piispojen kuormaa, leikata ohjelmia, jotka vaativat suuria ja kalliita seurakuntakeskuksia, sekä pysyttää kirkko tulojensa rajoissa”. Apuyhdistystä ja muita organisaatioita pyydettiin ”yhdenmukaistamaan, yhdistämään, karsimaan, yksinkertaistamaan ja mukauttamaan työtään, jotta ne toimisivat

yhteistyössä [ensimmäisen] presidenttikunnan kanssa edellä mainittujen päämäärien saavuttamiseksi”¹⁹.

Perheen suojelemista

Kirkon johtohenkilöiden ensisijainen tarkoitus ohjelmiansa yksinkertaistamisessa oli suojella perhettä. Pappesusjohtajat ja apujärjestöjen johtohenkilöt olivat huolissaan siitä, että toinen maailmansota oli hajottamassa koteja ja perheitä. Kun miehet lähtivät sotaan, naisten oli elätettävä perheensä ilman aviomiestensä ja vanhempien poikiensa välitöntä apua. Kirkon johtohenkilöt kannustivat jälleen äitejä, joilla oli lapsia kotona, löytämään, mikäli mahdollista, keinoja elättää lapsensa tekemättä kokopäivätyötä kodin ulkopuolella. Nämä johtohenkilöt kannustivat Apuyhdistyksen sisaria opettelemaan omavaraisuuden perustaitoja: tilkkutäkkin tekoa, vaatteiden ompelemista, puutarhan kasvattamista sekä hedelmien ja vihannesten säilömistä ja varastoimista. He tähdensivät myös äidin hengellistä roolia kotona. Sodan repimät kansakunnat tarvitsivat hyviä nuoria kansalaisia, jotka oppivat äideiltään moraalialia ja rehtiyttä.

Yhteistyötä yhteiskunnallisten järjestöjen ja pappesusveljien kanssa

Kuten edellisessä maailmansodassa, Apuyhdistyksen jäsenet Yhdysvalloissa vastasivat

kutsuun tehdä vapaaehtoistyötä ja tukea muiden arvostettujen järjestöjen työtä. Vuonna 1942 yli 10 000 Apuyhdistyksen sisarta suoritti Punaisen Ristin kursseja kotisairaanhoidossa, ensiavussa ja ravitsemuksessa. Kirkko kannatti myös tupakan- ja alkoholinvastaisia kampanjoita suojellakseen armeijassa palvelevien myöhempien aikojen pyhiin terveyttä. Tukemalla näitä ohjelmia ja tekemällä rakastavaa laupudentyötään Apuyhdistyksen sisaret edistivät terveyttä ja hyviä suhteita.

Siihen aikaan Apuyhdistyksen sisaret tekivät paljon yhteistyötä sekä yhteisöissään että pappeusjohtajien kanssa. Sisar Amy Brown Lyman, joka palveli Apuyhdistyksen kahdeksantena ylijohtajana lähes koko toisen maailmansodan ajan, sanoi:

”Uskon, että yksi niistä asioista, joita olen ennen kaikkea arvostanut – –, on se tuki, jota Apuyhdistyksen naiset ovat aina saaneet pappeudelta – kirkon johtavilta auktoriteeteilta sekä myös paikallisilta pappeusjohtajilta, etenkin seurakuntien piispoilta.

Johtavat auktoriteetit ovat paitsi antaneet apujärjestöjen mormoninaisyhtäläisille harvinaislaatuksia tilaisuuksia kirkossa niin myös kannustaneet näitä johtajia näiden yhteistyössä muiden humanitaaristen järjestöjen kanssa.”²⁰

Yksi esimerkki tästä yhteistyöstä oli alkuperäiskansoihin kuuluvien oppilaiden sijoitusohjelma, joka alkoi vuonna 1947 silloisen

kahdentoista apostolin koorumin jäsenen vanhin Spencer W. Kimballin tuella. Tässä ohjelmassa Amerikan alkuperäisväestöön kuuluvat, pienissä kylissä asuvat nuoret ottivat vastaan kutsun asua jonkin aikaa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien perheiden luona paikoissa, joissa oli mahdollista käydä koulua ja joissa kirkko oli vakiintunut. Ohjelmassa näitä nuoria kannustettiin laajentamaan kokemuspiiriään, ja se edisti myös ymmärrystä eri kulttuurien kesken.

Apuyhdistyksen johtohenkilöt, etenkin sisar Belle S. Spafford, Apuyhdistyksen yhdeksäs ylijohtaja, auttoivat ohjelman hallinnoinnissa vanhin Kimballin alaisuudessa. Monet sisaret palvelivat nuoria suoraan hoivaamalla heitä aivan kuin he olisivat olleet heidän omia lapsiaan. Ohjelma jatkui vuoteen 1996. Presidentti Boyd K. Packer kahdentoista apostolin koorumista huomautti myöhemmin: ”Intiaanien sijoitusohjelma täytti tarkoituksensa, ja se on lakkautettu. Ja niin siinä käy. – – Kun rakennus on valmis, me puramme rakennustelineet.”²¹

”Kristuksen puhdas rakkkaus” – rakkautta toiminnassa

Apuyhdistyksen sisarille Euroopassa toinen maailmansota aiheutti suuria menetyksiä. He osoittivat myös kiitettävää rohkeutta palvellessaan toisiaan riipaisevista oloista huolimatta. He pysyivät uskollisina ja turvasivat

Gertrude Zippro, keskellä, sisartensa ja lastensa kanssa

todistukseensa ja Jeesuksen Kristuksen sovituksen. Heidän elämänsä ja todistuksensa tuolta ajalta ovat todella innoittavia.

Sodan jälkeen Maria Speidel, joka palveli Stuttgartin piirin Apuyhdistyksen johtajana Saksassa, kirjoitti:

”Kuluneet viisi vuotta ovat olleet vaikeita, ja meistä on tullut hyvin nöyriä. Luottamuksemme Herraan ja todistuksemme Hänen kirkostaan ovat olleet voimamme tukipilari. Hän on pitänyt armeliaasti meistä huolta, ja vaikka kärsimystä on ollut paljon, Hän on antanut meille voimastaan. Muutamat meistä ovat menettäneet kaiken maallisen omaisuutensa, jokaisen käsin kosketeltavan asian, joka on ollut meille rakas, ja kun sanomme: ‘On parempi kulkea Jumalan kanssa pimeydessä

*”Iankaikkinen
onnemme on suhteessa
siihen tapaan, jolla
omistaudumme
auttamaan muita.”*

George Albert Smith

*Julkaisussa Conference Report,
lokakuu 1936, s. 71*

kuin valossa ilman Häntä', tiedämme, mistä puhumme. – –

Iloiten laulamme Siionin lauluja ja turvaamme Herraan. Hän kääntää kaiken parhain päin.”²²

Gertrude Zippro, eräs toinen piirin Apuyhdistyksen johtaja, kulki Jumalan kanssa pimeydessä monena yönä rakastaakseen ja palvelukseen sisariaan. Hän asui Hollannissa siihen aikaan, kun maa oli miehitysvallan alla. Koska vartijat pysäyttivät ja tutkivat kulkijat usein, hän piti mukanaan henkilöpapereitaan, jotta hän voisi käydä vierailemassa piiriin kuuluvien seurakuntien Apuyhdistyksissä.

Sisar Zippron poika John sanoi, että ”miehityksen jatkuessa viiden vuoden ajan ulkona liikkuminen öisin kävi yhä vaarallisemmaksi”. Muistellessaan äitinsä omistautumista hän sanoi: ”Voitteko kuvitella, että äitini uhmasi noita oloja ja lähti monta kertaa

iltaisin pyörällään käymään jossakin seurakunnassa?” Hän muisteli: ”Olivatpa hänen tunteensa tai olosuhteet mitä tahansa, hän piti huolta velvollisuudestaan. Mikä suurenmoinen nainen ja johtaja hän olikaan! Olen nykyisin aivan vakuuttunut siitä, että Herra valitsi nimenomaan hänet Apuyhdistyksen johtajaksi tuolle ajalle.”

Sisar Zippron poika huomautti: ”Hänellä on varmasti ollut täydellinen luottamus Herraan, kun hän lähti matkaan kerta toisensa jälkeen niissä oloissa tietämättä, mitä ongelmia kohtaisi.”²³

Pyhien tilanne Tanskassa oli siedettävämpi kuin monissa muissa maissa. Heillä oli ruokaa, joten he jakoivat sen huonompisoaisten naapureidensa kanssa. Eva M. Gregersen, Tanskan lähetyskentän Apuyhdistyksen johtaja, sanoi: ”Olemme ryhtyneet sodan aikana työhön

AMY BROWN LYMAN

Apuyhdistyksen kahdeksas ylijohtaja

”Järjestön alkuperäiset jäsenet käsittivät tuskin ollenkaan, – – kuinka suureksi heidän rakas yhdistyksensä kasvaisi.”

Amy Brown Lyman

Relief Society Magazine, maaliskuu 1944, s. 139

"Aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, ja se kestää ikuisesti" (Moroni 7:47).

auttamaan nälkää näkevää veljesmaatamme Norjaa. Yhdessä lähetystoimiston kanssa olemme antaneet rahaa tähän tarkoitukseen, ja joka kuukausi monia mukavia ruokapaketteja on lähetetty veljillemme ja sisarillemme Norjassa. He ovat olleet sanomattoman kiitollisia."²⁴

Presidentti Hugh B. Brown oli omakohtaisesti todistamassa tällaista rakkautentyötä. Hän palveli Britteinsaarten lähetyskentän johtajana vuosina 1937–1939, myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien sotilaiden koordinaattorina Euroopassa vuosina 1939–1945 ja jälleen Britteinsaarten lähetyskentän johtajana vuosina 1945–1946. Hän palveli myöhemmin

kahdentoista apostolin koorumissa ja ensimmäisessä presidenttikunnassa. Hän kertoi palvelemisesta, jota hän näki Apyyhdistyksen sisarten keskuudessa toisen maailmansodan aikana:

"Sota-alueella on satoja Apyyhdistyksen naisia, jotka ovat joutuneet alttiiksi vaaroille, koettelemuksille ja vaikeuksille, jotka ovat verrattavissa siihen, mitä miehemme kokevat taistelukentällä. Nämä urheet naiset ovat jatkaneet eteenpäin kohdatessaan miltei ylitsepääsemättömiä vaikeuksia. – –

Se, että polvistun rukoukseen näiden naisten kanssa ja kuulen heidän kiittävän Jumalaa yksinkertaisista siunauksistaan, henkensä ja rakkaidensa hengen säästymisestä ja niukoista elintarvikkeistaan ja ikkunattomista kodeistaan, on jälleen innoituksena ja lisätodisteena monille meistä, joiden aineelliset siunaukset ylittävät moninkertaisesti kaiken, mitä täällä on, mutta jotka usein valitamme jäädessämme vaille joitakin ylellisyyksiä."²⁵

Hedwig Biereichel, eräs itäksalainen sisar, antoi ruokaa nälkää näkeville venäläisille sotavangeille, vaikka hänet ja hänen perheensä olisi voitu vangita tai ampua sellaisen rakkautenteon johdosta.²⁶ Vuosia myöhemmin häntä haastateltiin hänen kokemuksistaan kuten useita muitakin, jotka olivat kestäneet samankaltaisia koettelemuksia toisen maailmansodan aikana. Kunkin haastattelun

lopussa haastattelija kysyi: "Kuinka säilytitte todistuksen kaikissa näissä koettelemuksissa?" Haastattelija tiivisti kaikki saamansa vastaukset tähän toteamukseen: "Minä en pitänyt hengissä todistustani noina aikoina – todistus piti hengissä minua."²⁷

Kun toinen maailmansota vuonna 1945 päättyi, Apuyhdistyksen sisaret kautta maailman olivat kärsineet paljon murhetta ja puutetta. Kaikessa kokemassaan he olivat kuitenkin jatkuvasti palvelleet toisiaan, vahvistaneet perheitä ja lujittaneet todistusta.

Nähtyään niin paljon kärsimystä ja niin paljon epäitsekästä palvelemista sisar Amy Brown Lyman julisti:

"Todistukseni on ollut ankkurini ja tukiköyteni, nautintoni riemun ja ilon hetkinä, lohtuni murheen ja masennuksen hetkinä. – –

Olen kiitollinen tilaisuudesta, joka minulla on ollut palvella – – Apuyhdistyksessä, missä suurimman osan aikuiselämäni olen työskennellyt hyvin onnellisena ja tyytyväisenä sen tuhansien jäsenten kanssa. Olen käynyt heidän kodeissaan, nukkunut heidän vuoteissaan ja syönyt heidän pöydissään ja näin saanut tietää heidän luonteensa kauneudesta, heidän epäitsekyydestään, heidän ymmärtävästä sydäimestään, heidän uskollisuudestaan ja heidän uhrauksistaan. Kunnioitan tätä suurenmoista palvelun sisarpiiriä enemmän kuin kykenen ilmaisemaan."²⁸

Koettelemusten ja epävarmuuden aikoina Apuyhdistyksen sisaret kautta maailman ovat noudattaneet Mormonin kehotusta pitää "kiinni rakkaudesta, joka on suurin kaikista". He ovat osoittaneet varmaa ymmärrystään siihen, että vaikka "kaiken täytyy kadota – aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, ja se kestää ikuisesti"²⁹. Kerta toisensa jälkeen he ovat olleet uskollisia tunnuslauseelleen: "Rakkaus ei koskaan katoa."

LUKU 6

Maailmanlaajuinen sisaruuden piiri

*"Tämä suuri sisarten piiri on
oleva suojana teille jokaiselle ja
perheellenne. Apuyhdistystä voisi verrata
turvaan – turvapaikkaan ja suojaan – muinaisten
aikojen pyhättöön. Te olette turvassa sen
suojusta. Se ympäröi jokaista sisarta
suojusta tavoin."*

Boyd K. Packer

Maailmanlaajuinen sisaruuden piiri

Kun profeetta Joseph Smith kokoontui Apuyhdistyksen sisarten kanssa Nauvoossa, hän opetti, että ajallisen avun antamisen lisäksi heidän oli määrä vahvistaa ihmisiä hengellisesti (ks. luku 2). Tämä neuvo lähtökohtanaan Apuyhdistyksen sisaret ovat kokeneet elämän myrskyissä rakkautta ja turvaa, kun he ovat palvelleet yhdessä. He ovat keskustelleet Jeesuksen Kristuksen evankeliumista toistensa ja ympärillään olevien ihmisten kanssa. Apuyhdistyksestä on tullut turva maailmalta – suojapaikka – ja valon keskus maailmalle – vaikuttamisen paikka.

Eräässä Apuyhdistyksen kokouksessa Utahin Ogdenissa sisar Eliza R. Snow, Apuyhdistyksen toinen ylijohdaja, toi kiitollisena esiin sisarten pyrkimykset vahvistaa toisiaan ajallisesti ja hengellisesti. Hän sanoi heille, että vaikka kirkko ei pitänytäkään kirjaa jokaisesta heidän tekemästään lahjoituksesta tarvitsevien avuksi, Herra pitää täydellistä kirjaa heidän pelastavasta työstään:

”Olen täysin tietoinen siitä, että suuri osa lahjoituksista jää merkitsemättä [aika] kirjoihin. Presidentti Joseph Smith sanoi, että tämä yhdistys järjestettiin pelastamaan sieluja. Mitä sisaret ovat tehneet voittaakseen takaisin ne,

Apuyhdistyksen sisaret kokevat elämän myrskyissä rakkautta ja turvaa palvellessaan yhdessä.

jotka ovat joutuneet harhateille? Lämmittääkseen niiden sydäntä, jotka ovat kylmenneet evankeliumille? Teidän uskostanne, teidän ystävällisyydestänne, teidän hyvistä teoistanne ja sanoistanne pidetään toista kirjaa. Ne merkitään muistiin. Mikään ei katoa.”¹

Taivaassa pidetään aikakirjaa Apuyhdistyksen sisarten työstä heidän kääntyessään niiden puoleen, joiden sydän on kylmennyt ja jotka

tarvitsevat uskoa, ystävällisyyttä, hyviä tekoja ja hyviä sanoja.

Maailmanlaajuista sisaruutta

1900-luvun puolivälissä, kun maailma kärsi sotien ja luonnonkatastrofien vaikutuksista, Apuyhdistyksen työ jatkoi laajenemistaan. Uskollisena järjestön päämäärille – kasvaa uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskautessa, vahvistaa perheitä ja koteja sekä etsiä ja auttaa tarvitsevia – Apuyhdistys tarjosi turvaa myöhempien aikojen pyhiin kuuluville sisarille ja sai aikaan hyvää. Vuonna 1947 Apuyhdistyksen ylin johtokunta (sisaret Belle S. Spafford, Marianne Sharp ja Gertrude Garff) opetti: ”Tehtävämme on parantaa, ja se vaatii suurempaa sydäntä, ystävällisempää kosketusta ja lujempaa tahtoa.”²

Tuohon aikaan jotkin valtiot asettivat poliittisia rajoituksia ja rakensivat jopa joitakin fyysisiä esteitä. Näiden rajoitusten ja esteiden, jotka saivat sellaisia nimityksiä kuin rautaesirippu ja Berliinin muuri, tarkoituksena oli rajoittaa toisia ja jättää toiset ulkopuolelle. Apuyhdistyksen sisaret rakensivat sen sijaan turvan hengellisiä muureja, joiden tarkoituksena oli suojella ja sulkea sisään. He tulivat yhteen maailmanlaajuisena sisaruuden piirinä ja kutsuivat muita joukkoonsa.

Niissäkin maissa, joissa oli poliittisia rajoja ja lakeja estämässä avointa uskonnon

harjoittamista, Apuyhdistyksen sisaret tunsivat yhteyden sisariinsa kautta maailman. He pysyivät ääntä pitämättä uskollisina todistukselleen palautetusta evankeliumista sekä Apuyhdistyksen päämäärille.

Vuonna 1980 presidentti Boyd K. Packer kahdentoista apostolin koorumista kävi vaimonsa Donnan kanssa vierailemassa eräässä Apuyhdistyksessä Tšekkoslovakiassa (nykyisin Tšekin tasavalta ja Slovakia). Myöhemmin hän muisteli: ”Ei ollut helppoa saada viisumia, ja me varoimme kaikin tavoin vaarantamasta jäsenemme turvallisuutta ja hyvinvointia, heidän, jotka olivat sukupolvien ajan onnistuneet säilyttämään uskonsa sanoin kuvaamattoman sorron alla.

Mieleen painuvin kokous pidettiin eräässä yläkerran huoneessa. Verhot oli vedetty ikkunoiden eteen. Illallakin osanottajat saapuivat eri aikoina, yksi yhdestä suunnasta, toinen toisesta, niin etteivät he herättäisi huomiota.

Läsnä oli kaksitoista sisarta. Lauloimme Siionin lauluja laulukirjoista – sanoja ilman nuotteja – jotka oli painettu yli viisikymmentä vuotta aiemmin. [Oppiaihe] pidettiin kunnioitavasti käsin kirjoitetun oppikirjan sivuilta. –

Kerroin sisarille, että he kuuluvat suurimpaan ja kaikin tavoin suurenmoisimpaan naisjärjestöön maailmassa. Lainasin profeetta Joseph Smithin sanoja hänen ja johtavien veljien järjestäessä Apuyhdistyksen. –

Apuyhdistyksen jäsenet kokoontuvat sisaruuden piiriin.

Henki oli läsnä. Ihastuttava sisar, joka oli johtanut kokousta lempeästi ja kunnioituksen hengessä, itki avoimesti.

Kerroin heille, että palattuamme saisin tehtävän puhua Apuyhdistyksen konferenssissa; voisinko välittää heiltä jonkin sanoman? Monet heistä kirjoittivat viestejä; jokainen ilmaus, aivan jokainen, kertoi antamisen hengestä – mitään he eivät pyytäneet. En koskaan unohda, mitä yksi sisarista kirjoitti: 'Pieni sisarten piiri lähettää oman sydämensä ajatukset kaikille sisarille ja pyytää Herraa auttamaan meitä pääsemään eteenpäin.'

Nuo sanat, *sisarten piiri*, innoittivat minua. Näin mielessäni heidät seisomassa piirissä, joka ulottui tuota huonetta kauemmas ja sulki piiriinsä maailman."³

"Teidät on valittu olemaan uskollisia Jumalan naisia meidän aikanamme, nousemaan pikkumaisuuden, juoruilun, itsekkyyden, säädyttömyyden ja kaiken muun jumalattomuuden yläpuolelle. Ymmärtäkää jumalallinen perintönne taivaallisen Isän tyttärinä."

Howard W. Hunter

Ks. "Pysykää lujana uskossa", Valkeus, tammikuu 1995, s. 98.

Muistellessaan tuota kokousta presidentti Packer sanoi: ”Seisoin hetken tuossa piirissä ja tunsin uskon ja rohkeuden ja rakkauden sanomien lähtevän piiristä ja palaavan sinne.”⁴

Kun sellainen usko, rohkeus ja rakkaus liittyvät yhteen, niistä muodostuu Apuyhdistyksen sisarten perintö kaikkialla. Presidentti Henry B. Eyring, neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on kannustanut Apuyhdistyksen sisaria jakamaan tätä perintöä muille. ”Te välitätte perintöä eteenpäin, kun autatte toisia saamaan laupeuden lahjan sydämeensä”, hän sanoi. ”He voivat sitten välittää sen muille. Apuyhdistyksen historia on tallennettu sanoin ja luvuin, mutta perintö välittyy eteenpäin

sydämeistä sydämeen.”⁵ Tätä tapahtuu Apuyhdistyksen sisaruuden piirissä.

Turvapaikka

Apuyhdistyksen alkuajoista asti sisaret ovat tarjonneet turvapaikan – parantumisen, rakkauden, ystävällisyyden, välittämisen ja yhteenkuuluvuuden paikan. Nauvoossa sisaret löysivät turvan Apuyhdistyksestä luottaessaan toistensa uskoon ja taitoihin ja antaessaan toisilleen ruokaa ja vaatteita. Tämä jatkui, kun he ylittivät tasangot ja asettuivat Utahin territorioon. Nyt kun kirkko kasvaa kaikkialla maailmassa, sisaret löytävät edelleen turvan Apuyhdistyksestä.

BELLE S. SPAFFORD

Apuyhdistyksen yhdeksäs ylijohdaja

”Kautta vuosien Apuyhdistys on ollut aivan yhtä muuttumaton tarkoituksessaan kuin totuus on muuttumaton. Päämäärät, jotka olivat tärkeitä kouralliselle naisia Nauvoossa, ovat edelleen tärkeitä naisille kautta maailman. Tämä on Apuyhdistyksen ihme. Olen työskennellyt monta vuotta Apuyhdistyksessä, ja alan vasta oivaltaa sen suuruutta.”

Belle S. Spafford

”Reaching Every Facet of a Woman’s Life: A Conversation with Belle S. Spafford, Relief Society General President”, Ensign, kesäkuu 1974, s. 15

"Menipä perhe minne tahansa, heitä odottaa kirkkoperhe" (Boyd K. Packer).

Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: "Tämä suuri sisarten piiri on oleva suojana teille jokaiselle ja perheellenne. Apuyhdistystä voisi verrata turvaan – turvapaikkaan ja suojaan – muinaisten aikojen pyhättöön. Te olette turvassa sen suojissa. Se ympäröi jokaista sisarta suojamuurin tavoin."⁶

Vuonna 1999 Bobbie Sandberg, nuori vaimo ja äiti, muutti perheensä kanssa Yhdysvalloista Taiwaniin. Vaikka hän oli siellä vain puoli vuotta, kun hän ja hänen miehensä opettivat englantia, hänen taiwanilaiset sisarensa ympäröivät hänet Apuyhdistyksen suojelevalla vaikutuksella.

Tämä suoja tuli erityisen hyvin esiin, kun maata ravisteli tuhoisa maanjäristys, jonka

keskus oli lähellä Sandbergien kotia. Rakennuksia sortui maahan molemmin puolin koulua, jossa he asuivat. Vain tunteja ensimmäisen suuren järistyksen jälkeen sisar Sandbergin Apuyhdistyksen johtaja tuli perheen luo kuin laupeuden enkeli arvioimaan heidän tarpeitaan ja auttamaan heitä. Koska monet kadut ja rakennukset olivat tuhoutuneet ja kaikki viestintäyhteydet olivat poikki, tämä huolehtiva Apuyhdistyksen johtaja käytti ainoaa kulkuvälinettä, jonka löysi. Hän ajoi polkupyörällään läpi raunioiden, kunnes oli käynyt monien seurakunnan sisarten luona.

Fyysisen hävityksen keskellä sisar Sandberg oli Apuyhdistyksen turvallisessa suojassa. Hänen Apuyhdistyksen johtajansa huolehti seurakunnan jokaisen sisaren turvallisuudesta ja tarpeista.

Sisar Sandbergin tavoin monet myöhempien aikojen pyhät kautta maailman voivat vahvistaa oikeiksi nämä presidentti Packerin sanat: "Kuinka lohdullista onkaan tietää, että menipä perhe minne tahansa, heitä odottaa kirkkoperhe. Siitä päivästä, kun he saapuvat perille, mies kuuluu pappeuden koorumiin ja vaimo Apuyhdistykseen."⁷

Vaikuttamisen paikka

Sisar Belle S. Spafford kutsuttiin Apuyhdistyksen yhdeksänneksi ylijohtajaksi huhtikuussa 1945, ja presidentti George Albert Smith erotettiin kirkon kahdeksanneksi presidentiksi noin

kuusi viikkoa myöhemmin. Presidentti Smith kannusti sisar Spaffordia ja kaikkia Apuyhdistyksen sisaria antamaan ajallista apua ihmisille, jotka kärsivät edelleen toisen maailmansodan vaikutuksista. Hän pyysi heitä myös antamaan vaikutuksensa tuntua maailman kaikkien naisten keskuudessa. Hän sanoi: ”Kun profeetta Joseph Smith avasi mahdollisuuden naisten vapauttamiselle, tuo mahdollisuus annettiin koko maailmalle.”⁸

Apuyhdistyksen rakennus, vaikuttamisen keskus

Lokakuussa 1945 ilmoitettiin suunnitelmista pystyttää Apuyhdistyksen rakennus.⁹ Lokakuussa 1947 ensimmäinen presidenttikunta hyväksyi sisar Belle S. Spaffordin esittämän suunnitelman: jokaista Apuyhdistyksen jäsentä, joita oli silloin 100 000, pyydetäisiin lahjoittamaan hankkeeseen 5 dollaria. Sisaret kautta maailman lähettivät lahjoituksia. Jotkut lähettivät kotimaidensa taidetta kaunistamaan rakennuksen sisustusta. Yhdessä vuodessa sisaret saivat kokoon 554 016 Yhdysvaltain dollaria.

Sisar Spafford julisti: ”Tämä saavutus on rahalliselta arvoltaan suuri mutta ei pelkästään rahalliselta arvoltaan. Siinä havainnollistuu monia aineettomia arvoja – tavattoman kalliita arvoja – [kuten] arvostus naisille annetusta kunnioitetusta asemasta evankeliumin suunnitelmassa, todistus yhdistyksen työn jumalallisuudesta ja kiitollisuus

Apuyhdistyksen rakennus Salt Lake Cityssä Utahissa vuonna 1956

kirkon sisarille annetusta tilaisuudesta palvella – –, uskollisuus johtajille, epäitsekkäs omistautuminen suurelle asialle. Se kuvastaa suuruutta, joka on tälle yhdistykselle ominaista.”¹⁰

Rakennus, joka sijaitsee heti Suolajärven temppelin koillispuolella, vihittiin käyttöön 3. lokakuuta 1956. Vihkimisrukouksessa presidentti David O. McKay, kirkon yhdeksäs presidentti, puhui maailmanlaajuisesta vaikutuksesta, joka rakennuksesta leviäisi: ”Apuyhdistys on pystyttänyt kirkon jäsenten avulla tämän kauniin Apuyhdistyksen kodin palvellakseen tehokkaammin apua tarvitsevia ja kärsiviä kirkossa ja maailmassa.”¹¹

Vuodesta 1984 lähtien rakennuksessa ovat sijainneet myös Nuorten Naisten ylimmän johtokunnan ja Alkeisyhdistyksen ylimmän johtokunnan toimistot.

Vaikutus muihin uskontokuntiin kuuluvien keskuudessa

Sisar Spafford sai suurenmoisen opetuksen presidentti George Albert Smithiltä kirkon arvojen esiintuomisesta maailman naisille. Pian sen jälkeen kun hänet oli hyväksytty Apuyhdistyksen ylijohtajaksi, Yhdysvaltain naisjärjestöjen keskusliitolta tuli kirje, jossa ilmoitettiin liiton vuosikokouksen pitämisestä New Yorkissa.

Sisar Spafford oli ollut läsnä noissa kokouksissa aikaisemminkin, ja aiemman kokemuksensa perusteella hän ja hänen neuvonantajansa harkitsivat kutsua huolellisesti monta viikkoa.

He päättivät suositella kirkon presidentille, että Apuyhdistys lopettaisi jäsenyytensä näissä järjestöissä. He laativat ehdotuksestaan lausunnon mainiten siinä kaikki syyt toimenpiteeseen.

Vapisten ja epävarmana sisar Spafford laski paperin presidentti George Albert Smithin pöydälle ja sanoi: 'Apuyhdistyksen johtokunta haluaa ehdottaa, että pääneuvottelukunta lopettaa jäsenyytensä sekä Yhdysvaltain naisjärjestöjen keskusliitossa (National Council of Women) että naisjärjestöjen kansainvälisessä kattojärjestössä (International Council of Women, ICW) tässä paperissa mainituista syistä.'

Presidentti Smith luki paperin huolellisesti. Hän tiedusteli, eivätkö he olleet olleet jäseniä yli puoli vuosisataa.

Sisar Spafford selitti, kuinka kalliiksi tuli matkustaa New Yorkiin ja kuinka paljon se

vei aikaa, ja hän kuvaili sitä nöyryytystä, mitä he silloin tällöin kokivat. Hän ehdotti, että he eroaisivat, koska 'me emme saa yhtään mitään noista neuvostoista'.

Viisas, vanha profeetta nojautui taaksepäin tuolissaan ja katsoi sisarta hämmentyneen näköisenä. 'Haluatteko te vetäytyä, koska ette saa siitä mitään?' hän kysyi.

'Siltä meistä tuntuu', sisar vastasi.

'Kerrohan', presidentti sanoi, 'mitä te puolestaan annatte niihin?'

Sisar Belle S. Spafford, vasemmalla, International Council of Women -järjestön kokouksessa

Sisar Spafford', hän jatkoi, 'olen yllättynyt ehdotuksestasi. Ajatteletko aina sitä, mitä voit saada? Etkö ajattele myös sitä, mitä sinulla on annettavaa?'

Hän palautti paperin sisar Spaffordille ja ojensi kätensä. Hän sanoi melko painokkaasti: 'Jatkakaa jäsenyyttänne niissä neuvostoissa ja antakaa vaikutuksenne tuntua.'"¹²

Sisar Spafford antoi vaikutuksensa tuntua. Hän osallistui Yhdysvaltain naisjärjestöjen keskusliiton ja International Council of Women -järjestön toimintaan ja oli johtavissa tehtävissä noissa järjestöissä vuosikausia. Hän puolusti lujasti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteita ja Apuyhdistyksen päämääriä.

Joka kerta kun sisar Spafford osallistui International Council of Women -järjestön kokouksiin, hänet määrättiin jaostoon, jonka aiheena oli sosiaalinen ja moraalinen hyvinvointi. Hän muisteli:

"Kerran vastustelin palaamista sosiaalisen ja moraalisen hyvinvoinnin [jaostoon], ja olin tuohon aikaan oikein ystävällisissä väleissä ICW:n puheenjohtajan kanssa. -- Sanoin: 'Olen aina siinä jaostossa, ja siitä on tullut niin alhaista touhua, että haluaisin vaihdon.' Hän sanoi: 'No, olet sen totisesti ansainnut, joten huolehdiin siitä, että saat sen.'

Sitten puheenjohtaja tuli takaisin ja sanoi: 'Emme voi myöntyä pyyntöösi, koska oma neuvostosi vaatii, että pysyt sosiaalisen ja

moraalisen hyvinvoinnin jaostossa.' Hän sanoi: 'Sinua ehkä kiinnostaa tietää syy. Kansallisen neuvostonne johtaja sanoo, että puolustat näissä asioissa aina kirkkonne kantaa, ja he tietävät mormonikirkon kannan, ja heistä on turvallista, että olet siellä.'"¹³

Naiset näissä järjestöissä tiesivät, että heidän ystävänsä Belle Spafford puolustaisi kirkon periaatteita, ja he tarvitsivat sellaista viisautta ja voimaa. Vuonna 1954 hänet valittiin Yhdysvaltain valtuuskunnan johtajaksi kansainväliseen naisten kongressiin, joka pidettiin Helsingissä.

Apuyhdistyksen sisaria ja kokoaikaisia lähetyssaarnaajia San Antoniossa Texasissa Yhdysvalloissa noin vuonna 1950

Kun hän johti juhlaromssia konferenssin avajaisissa, hänen ajatuksensa palasivat ajassa taaksepäin:

”Kun katsoin monien kansakuntien ihmisistä koostuvaa häikäisevää yleisöä, -- mieleeni palasivat äkkiä [Apuyhdistyksen] pioneeriaikojen johtohenkilöidemme sanat -- ‘seisomisesta kuten teemme maailman naisten johdossa’ -- ‘Sionin naisten ja kaikkien kansakuntien naisten oikeuksien puolesta’. -- Tiesin, että pioneeriaikojen naisjohtajillemme oli annettu jumalallisella näkemyksellä tieto Apuyhdistyksen kohtalosta. -- Vakaumukseni on, että oli tullut aika, jolloin Apuyhdistyksen vaikutus tunnettaisiin maailmanlaajuisesti naisten keskuudessa.”¹⁴

Vuonna 1987 ensimmäinen presidenttikunta antoi Apuyhdistykselle neuvon erota Yhdysvaltain naisjärjestöjen keskusliitosta ja International Council of Women -järjestöstä. Apuyhdistyksen ylimmän johtokunnan oli tullut aika keskittää enemmän tarmoaan nopeasti kasvavaan maailmanlaajuiseen järjestönsä eikä niinkään muihin kansallisiin ja maailmanlaajuisiin asioihin. Mutta kirkon kasvaessa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset ovat antaneet vaikutuksensa tuntua edelleen kaikkialla maailmassa – yhteisöissään, kouluissaan ja kelvollisissa paikallisissa järjestöissä. He ovat noudattaneet presidentti Smithin ja sisar Spaffordin antamaa mallia ajatellen sitä, mitä he voivat antaa, eivätkä sitä, mitä he saattaisivat saada.

Tutkijoiden ja uusien käänmynnäisten hoivaamista ja opettamista

Kirkon maailmanlaajuisen kasvun myötä Apuyhdistys on ollut paikka, joka on vaikuttanut tutkijoihin ja uusiin

”Kun me valmistaudumme olemalla kelvollisia, kun me ponnistemme uskossa, lainkaan epäilemättä, täyttäksemme meille annetut tehtävät, kun me etsimme Kaikkivaltiaan innoitusta tehtäviemme suorittamisessa, voimme saada aikaan ihmeitä.”

Thomas S. Monson

Ks. ”Teillä on ratkaiseva vaikutus”, Valkeus, heinäkuu 1988, s. 43.

käännynnäisiin. Tätä vaikutusta on ollut uusille jäsenille annetut tilaisuudet palvella ja johtaa. Sisar Silvia H. Allred, neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, on kertonut äidistään Hilda Alvarengasta, joka palveli seurakunnan Apuyhdistyksen johtajana San Salvadorissa El Salvadorissa:

”Äitini oli uusi käännynnäinen, kun hänet kutsuttiin Apuyhdistyksen johtajaksi pienessä seurakunnassamme San Salvadorissa. Hän kertoi seurakunnanjohtajalle olevansa kokeamaton, valmistautumaton ja riittämätön. Hän oli kolmissakymmenissä, hänellä oli hyvin vähän muodollista koulutusta ja hänen koko elämänsä oli ollut omistettu aviomiehen ja seitsemän lapsen hoivaamiselle. Mutta seurakunnanjohtaja joka tapauksessa kutsui hänet.

Näin äitini nousevan tilanteen tasalle.

Palvellessaan hän oppi johtajataitoja ja sai uusia

Hilda Alvarenga

kykyjä, kuten opettaminen, puhuminen muiden edessä sekä kokousten, toimintojen ja palveluprojektien suunnittelu ja järjestäminen. Hän vaikutti seurakunnan naisiin.

Hän palveli heitä ja opetti heitä palvelemaan toinen toistaan. Sisaret rakastivat ja kunnioittivat häntä. Hän auttoi muita naisia löytämään, käyttämään ja kehittämään lahjoja ja kykyjä. Hän auttoi heitä rakentamaan valtakuntaa ja vahvoja, hengellisiä perheitä. Hän pysyi

uskollisena solmimilleen temppeliliitoille. Kun hän kuoli, hän oli rauhassa Luojansa kanssa.

Eräs sisar, joka palveli hänen neuvonantajanaan Apuyhdistyksessä, kirjoitti vuosia myöhemmin minulle kirjeen: ’Äitisi oli se henkilö, joka opetti minulle, miten tulla sellaiseksi kuin nyt olen. Opin häneltä Kristuksen kaltaista rakkautta, ystävällisyyttä, rehellisyyttä ja vastuullisuutta tehtävissämme. Hän oli opastajani ja esimerkkini. Olen nyt kahdeksankymmenen, mutta olen pysynyt uskollisena Vapahtajalle ja Hänen evankeliumilleen. Olen palvellut lähetystyössä, ja Herra on siunannut minua suuresti.’ ”¹⁵

Tämä tehtävälleen omistautunut Apuyhdistyksen johtaja auttoi vahvistamaan niiden sisarten todistusta, jotka olivat jo seurakunnan jäseniä. Hän myös ravitsi niiden naisten uskoa, jotka tutkivat kirkkoa, ja niiden, jotka oli äskettäin kastettu ja konfirmoitu. Hän johti pyrkimyksiä tehdä Apuyhdistyksestä paikka, joka ottaa kaikki lämpimästi vastaan ja hoivaa heitä.

Muihin vaikuttamista viemällä evankeliumia eteenpäin

Pian sen jälkeen kun presidentti ja sisar Packer olivat käyneet tuon pienen sisarpiirin luona Tšekkoslovakiassa, tuohon samaan piiriin hakeutui eräs nuori nainen, joka etsi hengellistä turvapaikkaa, rakkautta ja tarkoitusta elämälleen. Hänen nimensä oli Olga Kovářová, ja hän oli tuolloin jatko-opiskelija

Vapahtajan muinaisten apostolien lailla Apuyhdistyksen sisaret voivat olla välineitä Jumalan käsissä.

Brnon kaupungissa sijaitsevassa yliopistossa. Yliopisto tyrkytti opiskelijoille ateismin ope-
tuksia. Olgasta tuntui, että opiskelijat ja kaikki muut hänen ympärillään olivat vailla suuntaa. Hän kaipasi syvällisempää hengellistä elämää ja tunsu tuon saman kaipauksen ystäviensä ja opiskelutoveriensa keskuudessa.

Yliopistossa opiskellessaan Olga tapasi Otakar Vojkůvkan, 75-vuotiaan myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan miehen. Myöhemmin

hän muisteli: ”Hän näytti minusta iältään 75-vuotiaalta, mutta sydämeltään hän oli lähempänä 18-vuotiasta ja täynnä iloa. Se oli kovin epätavallista Tšekkoslovakiassa tuona kyynisyyden aikana. – – Näin, että hän oli sivistynyt ja sen lisäksi hän osasi elää iloisena.” Olga kyseli Otakarilta ja tämän perheeltä elämän tarkoituksesta, ja viimein he tutustuttivat hänet muihin kirkon jäseniin. Olga halusi tietää, kuinka he löysivät iloa ja mistä he lukivat Jumalaa koskevia asioita.

He antoivat hänelle Mormonin kirjan, jota hän alkoi innokkaasti lukea.

Olga kääntyi palautettuun evankeliumiin ja päätti mennä kasteelle. Hänet oli kastettava yöllä metsässä, että vältettäisiin uskonnollisen toiminnan herättämä huomio. Pahaksi onneksi hänen kasteyönään metsässä oli monia kalastajia. Mutta kun Olga ja hänen ystävänsä olivat odottaneet ja viimein pitäneet hartaan rukouksen, kalastajat lähtivät.

Yksi kirkon jäsen, joka osallistui Olgan kastetilaisuuteen, kysyi häneltä: ”Tiedätkö, miksi veden äärellä oli niin paljon kalastajia tänä yönä?” Sitten mies sanoi: ”Muista, että kävellessään Galileanjärven rannalla Jeesus sanoi

Simon Pietarille ja Andreakselle, jotka olivat heittävässä verkkoa veteen: ’Lähtekää minun mukaani. Minä teen teistä ihmisten kalastajia.’” Olgasta tuntui, että ”mies tarkoitti sitä, että minä olisin pian väline Jumalan käsissä nuorten ihmisten tuomiseksi kirkkoon”.

Olga teki juuri niin. Hän vaikutti moniin, jotka etsivät totuutta ja onnea. Koska maassa ei saanut tehdä käännytystyötä, hän ja Vojkúvkan perhe järjestivät kurssin, jolle he antoivat nimeksi ”Viisauden koulu”. Näissä puitteissa he opettivat moraalisia ja eettisiä arvoja auttaakseen ihmisiä löytämään hengellisyyttä ja iloa elämään. Monet heidän oppilaistaan tunsivat Hengen vaikutuksen, ja usein avautui

ELAINE L. JACK

Apuyhdistyksen 12. ylijohtaja

”Me olemme osa suurta kokonaisuutta. Me tarvitsemme toisiamme tehdäksemme sisaruudestamme kokonaisen. Kun me ojennamme kätemme sisarillemme, me yllämme jokaiseen maanosaan, sillä meitä on jokaisessa kansassa. Me olemme sitoutuneet yhteen yrittäessämme ymmärtää, mitä Herralla on meille sanottavaa, mitä Hän haluaa tehdä meistä. Me puhumme eri kieliä, mutta siitä huolimatta olemme perhe, jolla voi olla yksi sydän.”

Elaine Jack

Ks. ”Rakkaus ei koskaan häviä”, Valkeus, heinäkuu 1992, s. 87

tilaisuuksia keskustella valikoitujen henkilöiden kanssa taivaallisesta Isästä ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumista.¹⁶

Myöhemmin, kun sisar Barbara W. Winder palveli Apyyhdistyksen 11. ylijohtajana, hän sai tilaisuuden matkustaa miehensä Richard W. Winderin kanssa Tšekkoslovakiaan, jossa veli Winder oli vuosia aiemmin palvellut nuorena lähetyssaarnaajana. Kun he astuivat kotiin, jossa kokous pidettäisiin, heidän luokseen tuli innokkaana eloisa nuori nainen ja sanoi: ”Tervetuloa! Nimeni on Olga, ja minä olen Apyyhdistyksen johtaja.” Veli ja sisar Winder panivat merkille valon Olgan kasvoilla ja hänessä vaikuttavan Herran Hengen. Pienen seurakuntansa Apyyhdistyksen johtajana Olga Kovářová vaikutti hyvällä tavalla poliittisen sarron ja uskonnollisen vainon maailmassa ja auttoi tarjoamaan turvapaikan niille, jotka liittyivät kirkkoon ja joista tuli Apyyhdistyksen jäseniä. Hän auttoi pelastamaan muiden sieluja tuomalla heitä Kristuksen luokse.

Sisar Kovářován kääntymyskertomus ja hänen lähetystyönsä täyttävät osaltaan presidentti Spencer W. Kimballin, kirkon 12. presidentin, erästä profetiaa: ”Suuri osa siitä kasvusta, jota kirkossa tapahtuu viimeisinä aikoina, tapahtuu siitä syystä, että kirkkoon tulee suurin joukoin maailmasta hyviä naisia (joissa on usein huomattavassa määrin sisäistä hengellisyyden tajua). Tätä tapahtuu siinä määrin kuin kirkossa olevien naisten elämässä on vanhurskautta

ja selväsanaaisuutta, ja siinä määrin kuin heitä pidetään muista maailmassa elävistä naisista erottuvina ja erilaisina – myönteisellä tavalla.”¹⁷

Muihin vaikuttamista palvelemalla

Vuonna 1992 sisaret kautta maailman viettivät Apyyhdistyksen 150-vuotisjuhlaa osallistumalla palveluhankkeisiin asuinpaikkakunnillaan. Tämän kirkon johtavien veljien ja paikallisten pappeusjohtajien johdolla järjestetyn hankkeen myötä sisaret levittivät Apyyhdistyksen vaikutusta maailmanlaajuisesti. Sisar Elaine L. Jack, joka palveli tuohon aikaan Apyyhdistyksen 12. ylijohtajana, sanoi:

Palveleminen voi muuttaa maailman paremmaksi.

”Pyysimme jokaista paikallisyksikköömme tutustumaan oman paikkakuntansa tarpeisiin ja päättämään, mitä yhteiskunnallista palvelamista tarvittaisiin eniten. Voitteko kuvitella, mitä sen ansiosta tässä maailmassa tapahtui?

Yksi Apuyhdistyksen johtajistamme meni erään kalifornialaisen kaupungin kaupunginhallituksen puheille ja sanoi: ’Mitä sellaista voisimme tehdä, mitä tässä kaupungissa mielestänne tarvitaan?’ Ja miehet sanoivat: ’Tarkoitatteko, että teillä on 20 000 ryhmää kautta maailman, jotka aikovat tehdä samoin?’ Ja hän sanoi kyllä. Ja [yksi kaupunginhallituksen jäsenistä] sanoi: ’Te muutatte maailman.’ Ja mielestäni me muutimme – parempaan suuntaan. Se oli yksi yhdistävistä asioista. Ja palvelemista [tapahtui] hyvin monin eri tavoin. – [Sisaret] kutoivat Etelä-Afrikassa saaleja kotona oleville vanhuksille. – He istuttivat kukkia erään kellotornin ympärille Samoassa. Ja he tekivät todella paljon kodittomien majoituspaikoissa tai hankkimalla kirjoja lapsille tai maalaamalla asuntoja au-äideille ja muuta sellaista. Meistä tuntui, että kautta maailman nämä paikkakuntien palveluprojektit olivat suuri asia sekä sisarille että paikkakunnalle.”¹⁸

Muihin vaikuttamista luku- ja kirjoitustaidolla

Kun Apuyhdistyksen sisaret organisoivat paikallisia palveluhankkeita, sisar Jack ja hänen

neuvonantajansa keskittyivät maailmanlaajuiseen palveluhankkeeseen: auttamaan sisaria oppimaan lukemaan. ”Meistä tuntui, että naisten kautta maailman pitää osata lukea, ja oli monia, jotka eivät osanneet”, hän sanoi. ”Voitteko kuvitella – jos he eivät osaa lukea, kuinka he voisivat opettaa lapsiaan, kuinka he voisivat parantaa olosuhteitaan, kuinka he voisivat tutkia evankeliumia? Niinpä ajattelimme, ettei mikään olisi hyödyllisempää kuin edistää luku- ja kirjoitustaitohanketta. – Mutta tarkoituksemme oli myös kannustaa jokaista sisarta elinikäiseen oppimiseen.”¹⁹

Presidentti Thomas S. Monson, kirkon 16. presidentti, tapasi kerran Monroessa Louisia-

Thomas S. Monson

nassa Yhdysvalloissa naisen, jota tämä Apuyhdistyksen palvelutyö oli siunannut ja joka oli vuorostaan jakanut siunauksen muiden kanssa.

Hän tuli presidentin luontokentällä ja sanoi: ”Presidentti Monson, ennen kuin liityin kirkkoon ja minusta tuli Apuyhdistyksen jäsen, en osannut lukea enkä kirjoittaa. Kukaan perheestäni ei osannut.” Hän kertoi presidentti Monsonille, että Apuyhdistyksen sisaret olivat opettaneet hänet lukemaan ja että nyt hän opetti muita lukemaan. Puhuttuaan naisen kanssa presidentti Monson ajatteli ”sitä äärimmäistä iloa, jota [tämä sisar] varmasti tunsi avatessaan Raamattunsa ja lukiessaan

Lukutaito auttaa naisia parantamaan olojaan, tutkimaan evankeliumia ja opettamaan lapsiaan.

ensimmäistä kertaa Herran sanoja. – – Sinä päivänä Louisianan Monroessa”, hän sanoi, ”sain Hengen vahvistuksen Apuyhdistyksen ylevästä tavoitteesta auttaa luku- ja kirjoitustaidottomuuden poistamisessa [sisarten keskuudesta].”²⁰

Sisariin vaikuttamista ja heidän vahvistamistaan seurakunnissa

Vaikka uskolliset Apuyhdistyksen sisaret ovatkin antaneet vaikutuksensa tuntua asuinpaikkakunnillaan ja kautta maailman, he eivät ole unohtaneet vahvistaa toisiaan omissa seurakunnissaan. Sisar Julie B. Beck, joka

”Te olette maailman suurenmoisimman naisjärjestön jäseniä, järjestön, joka on keskeinen osa Jumalan valtakuntaa maan päällä ja joka on suunniteltu ja toimii niin, että se auttaa uskollisia jäseniään saamaan iankaikisen elämän Isämme valtakunnassa.”

Joseph Fielding Smith

Relief Society Magazine, joulukuu 1970, s. 883

Apuyhdistyksen kuoro laulamassa Suolajärven tabernaakkelissa vuonna 1956

on palvellut myöhemmin Apuyhdistyksen 15. ylijohantajana, löysi Apuyhdistyksestä sisaruutta, turvapaikan ja vaikutteita ollessaan nuori, kokematon äiti ja perheenemäntä. Hän on muistellut: "Apuyhdistyksen tulee järjestäytyä, pyrkiä sopusointuun ja lähteä liikkeelle vahvistamaan perheitä ja auttaa kotejamme olemaan maailmalta turvassa olevia pyhäkköjä. Opin sen vuosia sitten ollessani nuori aviovaimo. Vanhempani, jotka olivat olleet naapureitani, ilmoittivat muuttavansa toiselle puolelle maailmaa. Olin

luottanut äitini hoivaavaan, viisaaseen ja kannustavaan esimerkkiin. Nyt hän aikoi olla poissa pitkän aikaa. Se oli aikaa ennen sähköposteja, telefakseja, matkapuhelimia ja web-kameroita, ja postinkulku oli tunnetusti hidasta. Yhtenä päivänä ennen hänen lähtöään istuin itkemässä hänen kanssaan ja kysyin: 'Kenestä sitten tulee äitini?' Äiti harkitsi tarkoin, ja Hengen ja kaltaistensa naisten saaman ilmoituksen voimalla hän sanoi minulle: 'Jos en koskaan tule takaisin, jos et koskaan enää näe minua,

jos en koskaan enää pysty opettamaan sinulle mitään, sido itsesi Apuyhdistykseen. Apuyhdistyksestä tulee äitisi.’

Äiti tiesi, että jos olisin sairas, sisaret pitäisivät minusta huolen, ja kun saisin lapseni, he auttaisivat minua. Mutta äitini suurin toive oli, että sisaret Apuyhdistyksessä olisivat minulle voimallisia, hengellisiä johtajia. Siitä ajasta lähtien aloin oppia runsaasti merkittävilta uskon naisilta.”²¹

Yhä laajeneva sisarten piiri

Presidentti Boyd K. Packer kertoi ensimmäisen kerran julkisuudessa kokemuksestaan

Boyd K. Packer

Apuyhdistyksen sisarten kanssa Tšekkoslovakiassa puhuessaan vuoden 1980 Apuyhdistyksen yleisessä kokouksessa. Hän sanoi:

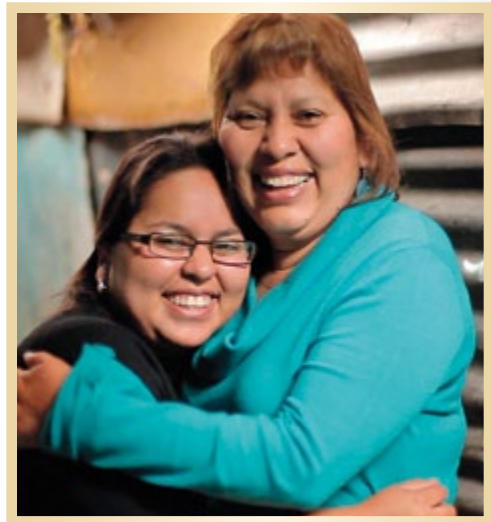
”Näin sieluni silmin suuren sisarten piirin.”²² Vuonna 1998 hän kertoi tuosta kokemuksesta uudelleen, tällä kertaa yleiskonferenssipuheessa koko kirkolle. Hän huomautti: ”Apuyhdistys on nykyisin enemmän kuin piiri. Se on pikemminkin kuin pitsikangas, joka on levittänyt maanosien ylle.”²³

Apuyhdistyksen sisaret kuuluvat jumalallisesti innoitettuun järjestöön, jonka profeetta Joseph Smith perusti pappouden valtuudella. Kun naiset osallistuvat Apuyhdistykseen ja omistautuvat sille, he tarjoavat edelleen turvaa ja sisaruutta ja heillä on voimallinen hyvää aikaansaava

vaikutus. Presidentti Packer lupasi suuria siunauksia sisarille, jotka palvelevat tässä asiassa:

”Teidän jokainen tarpeen saa täyttymyksensä nyt ja iankaikkisuuksissa, jokainen laiminlyönti korjataan, jokainen väärinkäytös oikaistaan. Saatte kaiken tämän osaksenne ja hyvinkin pian, kun omistaudutte Apuyhdistykselle.

Palveleminen Apuyhdistyksessä kehittää ja pyhittää jokaista yksittäistä sisarta. Jäsenyytenne Apuyhdistyksessä tulisi olla aina mukanaan. Kun omistaudutte Apuyhdistykselle ja järjestätte sen, kun pidätte sitä käynnissä ja osallistutte siihen, te edistätte asiaa, joka on siunaava jokaista naista, joka tulee sen vaikutuspiiriin.”²⁴

”Todellinen rakkaus on rakkautta toiminnassa. Rakkautta tarvitaan kaikkialla.” (Thomas S. Monson)

Sisaruuden vahvistamista rakkaudenosoituksin

Eräässä puheessaan Apuyhdistyksen sisarille presidentti Thomas S. Monson kertoi ajatuksiaan siitä, kuinka rakkaudenosoitukset vahvistavat sisaruuden siteitä Apuyhdistyksessä:

”Minä pidän rakkautta – eli ’Kristuksen puhdasta rakkautta’ – arvostelemisen ja tuomitsemisen vastakohtana. Puhuessani lähimmäisenrakkaudesta en ajattele tällä hetkellä kärsimyksen lievittämistä antamalla jotakin aineellista. Se on tietenkin välttämätöntä ja

oikein. Tänä iltana ajattelen sen sijaan rakkautta, joka ilmenee siinä, että olemme suvaitsevaisia muita kohtaan ja armollisia heidän tekojaan kohtaan, sellaista rakkautta, joka antaa anteeksi, sellaista rakkautta, joka on kärsivällinen.

Ajattelen rakkautta, joka saa meidät olemaan osaaottavia, myötätuntoisia ja armeliaita, ei vain sairauden ja kärsimyksen ja ahdistuksen hetkinä vaan myös muiden ihmisten heikkouksien ja virheiden hetkinä.

Tarvitaan kipeästi sellaista rakkautta, joka antaa huomiota niille, joita ei huomata, antaa

Rakkautta tunnetaan kutsussa ”Tule istumaan meidän kanssamme”.

toivoa niille, jotka ovat masentuneita, auttaa niitä, jotka ovat ahdistettuja. Todellinen rakkaus on rakkautta toiminnassa. Rakkautta tarvitaan kaikkialla.

Tarvitaan sellaista rakkautta, joka kieltäytyy vahingonilosta muille sattuneen epäonnen kuulemisesta tai niiden toistamisesta, ellei siitä hänen niin tehdessään ole kenties apua epäonnen kohdanneelle. – –

Rakkaus on sitä, että on kärsivällinen sitä kohtaan, joka on pettänyt meidät. Se on sitä, että vastustaa kiusausta loukkaantua helposti. Se on heikkouksien ja puutteiden hyväksymistä. Se on ihmisten hyväksymistä sellaisina kuin he todella ovat. Se on katsomista fyysisen ulkomuodon sijaan ominaisuuksiin, joita aika ei himmennä. Se on sitä, että vastustaa halua luokitella muita.

Rakkaus, tuo Kristuksen puhdas rakkaus, ilmenee siinä, kun ryhmä nuoria naisia naimattomien seurakunnasta matkustaa satoja kilometrejä osallistuakseen yhden heidän Apuyhdistyksensä sisaren äidin hautajaisiin. Rakkaus ilmenee siinä, kun tehtävälleen omistautuneet kotikäyntiopettajat palaavat kuukausi toisensa jälkeen, vuosi toisensa jälkeen saman välinpitämättömän, hieman arvostelevan sisaren luo. Se näkyy selkeästi, kun iäkästä leskirouvaa muistetaan ja hänet tuodaan seurakunnan tapahtumiin ja Apuyhdistyksen toimintoihin. Sen tuntee, kun Apuyhdistyksessä yksin

istuva sisar saa kutsun: 'Tule istumaan meidän kanssamme.'

Te kaikki kannatte rakkauden viittaa sadoilla pienillä tavoilla. Elämä ei ole täydellistä kenellekään meistä. Sen sijaan että olisimme tuomitsevia ja arvostelevia toisiamme kohtaan, olkoon meillä Kristuksen puhdasta rakkautta kanssakulkijoitamme kohtaan tällä matkalla elämän halki. Huomatkaamme, että jokainen tekee parhaansa selviytyäkseen eteensä tulevista haasteista, ja pyrkikäämme tekemään *meidän* parhaamme auttaaksemme.

Kristuksen rakkauden on määritelty olevan 'korkeinta, jalointa ja vahvinta rakkautta', Kristuksen puhdasta rakkautta, 'ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin'.

'Rakkaus ei koskaan katoa.' Olkoon tämä pitkäkestoinen Apuyhdistyksen tunnuslause, tämä ajaton totuus, oppaanne kaikessa, mitä teette. Painukoon se sielunne syvyyyksiin ja näkyköön kaikissa ajatuksissanne ja teoissanne."²⁵

Puhdasta palvelusta

Huolenpitoa ja palvelemista kotikäyntiopetuksen avulla

*”Ympärillämme on ihmisiä, jotka
tarvitsevat huomiotamme, rohkaisuamme,
tukeamme, lohdutustamme ja ystävällisyyttämme.
— Me olemme Herran kädet täällä maan päällä,
ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen
lapsiaan. Hän on riippuvainen
meistä jokaisesta.”*

Thomas S. Monson

Puhdasta palvelusta Huolenpitoa ja palvelemista kotikäyntiopetuksen avulla

Kun Jeesus Kristus oli maan päällä, Hän näytti meille, miten meidän tulee elää. ”Hän meille polun viitoitti kapean kulkea”, kirjoitti sisar Eliza R. Snow.¹ Vapahtaja näytti meille, kuinka palvella – kuinka pitää huolta toisistamme ja vahvistaa toisiamme. Hän palveli yksilöitä, yhtä kerrallaan. Hän opetti, että meidän tulee jättää ne 99 ja lähteä pelastamaan sitä yhtä, joka on eksynyt.² Hän paransi ja opetti yksilöitä ja antoi yksilöllistä aikaa jopa jokaiselle 2 500 ihmisen joukossa niin että kukin sai henkilökohtaisen todistuksen Hänen jumalallisuudestaan.³

Vapahtaja kutsuu opetuslapsiaan tekemään työtä kanssaan palvelutehtävässään antaen heille tilaisuuden palvella muita ja tulla enemmän Hänen kaltaisikseen. Apuyhdistyksessä jokaisella sisarella on tilaisuus pitää huolta sisarista ja vahvistaa heitä yksi kerrallaan kotikäyntiopetuksen avulla. Sisar Julie B. Beck, Apuyhdistyksen 15. ylijohdaja, on sanonut: ”Koska me noudatamme Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä ja opetuksia, me arvostamme tätä pyhää tehtävää rakastaa, tuntea,

palvella, ymmärtää, opettaa ja auttaa Hänen puolestaan.”⁴

Kotikäyntiopetuksen alku: lahjoitusten keräämistä ja palvelemisen organisointia

Vuonna 1843 Nauvoon väestön Illinoisissa lisääntyessä myöhempien aikojen pyhät

Esimerkillään Vapahtaja opetti meille, kuinka pitää huolta toisistamme ja vahvistaa toisiamme.

kaupungissa jaettiin neljään seurakuntaan. Saman vuoden heinäkuun 28. päivänä pidetyssä kokouksessa Apuyhdistyksen johtohenkilöt nimittivät jokaiseen seurakuntaan neljästä sisaresta koostuvan kotikäyntikomitean. Kotikäyntikomiteoiden näkyvimpiä velvollisuuksia oli arvioida tarpeita ja kerätä lahjoituksia.

Lahjoitukset koostuivat rahasta, ruoasta ja vaatteista. Joka viikko kotikäyntikomiteat antoivat keräämänsä lahjoitukset Apuyhdistyksen rahastonhoitajalle. Apuyhdistys käytti näitä lahjoituksia tarvitsevien auttamiseen.

Hoitaessaan tätä tehtävää eräs sisar ilmaisi uskovansa, että ”pelastuksemme riippuu anteliaisuudestamme köyhille”. Eräs toinen sisar ilmaisi olevansa samaa mieltä sanoen: ”Herra vahvistaa sen yhä uudelleen. Hän iloitsee rakkaudenteostamme.”⁵

Tämä käytäntö jatkui pitkälle 1900-luvulle. Yleensä sisaret, jotka saivat tehtävän lähteä kotikäynneille, lähtivät matkaan korit käsissään ja saivat sellaisia tavaroita kuin tulitikkuja, riisiä, ruokasoodaa ja hedelmäpurkkeja. Suurin osa lahjoituksista käytettiin avuksi paikallisissa tarpeissa, mutta joitakin käytettiin tarpeisiin tuhansien kilometrien päässä. Esimerkiksi toisen maailmansodan jälkeen Apuyhdistyksen sisaret Yhdysvalloissa kokosivat, lajittelivat, paikkasivat ja pakkasivat yli puoli miljoonaa vaatekappaletta ja lähettivät ne Eurooppaan.

Lahjoitusten keräämisen lisäksi kotikäyntikomiteat arvioivat tarpeita niissä kodeissa, joissa kävivät. Sisaret raportoivat havainnoistaan Apuyhdistyksen johtohenkilöille, jotka organisoivat auttamistoimia.

Presidentti Joseph F. Smith, kirkon kuudes presidentti, kertoi tilanteesta, jolloin hän näki Apuyhdistyksen sisarten osoittavan epäitsekästä, Kristuksen kaltaista rakkautta eräälle perheelle:

”Minulla oli hiljattain etuoikeus vieraillla yhdessä siirtokunnassamme eräässä etäisessä Siionin vaarnassa, jossa oli sillä hetkellä paljon sairautta, ja vaikka olimme matkustaneet monta päivää ja saavuimme siirtokuntaan myöhään illalla, meitä pyydettiin siirtokunnan johtajan kanssa tekemään kiertokäynti muuttamien sairaiden luona. Me tapasimme erään sisarparan virumassa sairasvuoteella erittäin kriittisessä tilassa. Hänen miespoloisensa istui hänen vuoteensa laidalla miltei sekopäisenä vaimonsa kauhistanavan sairauden tähden. Heillä oli monta pientä lasta, jotka parveilivat ympärillä. Perhe näytti olevan erittäin hädänalaisessa tilassa.

Taloon tuli pian eräs miellyttävä, arvokkaan tuntuinen nainen mukanaan kori, jossa oli ravitsevaa ruokaa ja hieman herkkuja kärsivälle perheelle. Tiedustellessamme saimme kuulla, että hän oli saanut seurakunnan Apuyhdistykseltä tehtäväkseen valvoa sairasta sisarta ja huolehtia tästä yön yli. Hänen oli tarkoitus

Kotikäyntikomiteat keräsivät lahjoituksia auttaakseen paikallisissa tarpeissa.

huolehtia pienistä lapsista, katsoa, että heidät pestiin ja ruokittiin ja pantiin nukkumaan asianmukaisesti, sekä siistiä koti ja tehdä kaikki mahdollisimman mukavaksi sairaalle naiselle ja hänen perheelleen. Me saimme kuulla myös, että eräs toinen hyvä sisar oli saanut tehtävän tulla hänen tilalleen seuraavana päivänä. Ja niin tämä köyhä, kärsivä perhe sai Apyyhdistyksen sisarilta päivästä toiseen osakseen mitä ystävällisintä huolenpitoa ja huomiota, kunnes terveys jälleen palaisi ja vapauttaisi sairaan hänen kärsimyksistään.

Me saimme tietää myös, että tämä Apyyhdistys oli niin järjestäytynyt ja koulutettu, että kaikki

*”Olkoon meillä
myötätuntoa toinen
toistamme kohtaan,
ja vahvat hoivatkoot
hellästi heikkoja, jotta
nämä saisivat voimaa,
ja näkevät taluttakoot
sokeita, kunnes he voivat
itse nähdä tiensä.”*

Brigham Young

Ks. Kirkon presidenttien
opetuksia: Brigham Young,
1997, s. 219

siirtokunnassa olevat sairaut saivat samanlaista huomiota ja huolenpitoa lohdukseen ja avukseen. En ollut koskaan aikaisemmin nähnyt niin selkeätä esimerkkiä tämän suurenmoisen organisaation hyödyllisyydestä ja kauneudesta kuin täällä näkemämme esimerkki oli, ja ajattelin, että mikä ihana asia olikaan, että Herra innoitti profeetta Joseph Smithiä perustamaan kirkkoon sellaisen järjestön.”⁶

Kotikäyntiopetus hengellisenä palvelutyönä

Vaikka kotikäyntiopettajat ovat aina pitäneet huolta yksilöiden ja perheiden ajallisista tarpeista, heillä on ollut myös korkeampi tarkoitus. Sisar Eliza R. Snow, Apuyhdistyksen toinen ylijohtaja, opetti: ”Pidän opettajan tehtävää korkeana ja pyhänä tehtävänä. Toivon, etteivät sisaret ajattele, että se on vain kerjäämistä köyhien puolesta. Te haluatte olla täynnä Jumalan Henkeä, viisautta, nöyryyttä ja rakkautta, niin että he eivät pelkäisi tuloanne silloin kun heillä ei ole mitään annettavaa.”

Sisar Snow toivoi, että sisaret huomaisivat käynnin jälkeen vaikutuksen kodissaan.⁷ Hän neuvoi kotikäyntiopettajia valmistautumaan hengellisesti ennen käyntiä kodeissa, jotta he kykenisivät huomaamaan yhtä hyvin hengellisiä kuin ajallisiakin tarpeita ja vastaamaan niihin: ”Opettajalla – – pitäisi todellakin

olla niin paljon Herran Henkeä mennessään sisälle taloon, että hän tietää, minkä hengen hän siellä kohtaa. – – Anokaa Jumalan ja Pyhän Hengen edessä, että saisitte [Hengen], jotta kykenisitte kohtaamaan sen ilmapiirin, joka siinä talossa vallitsee, – – ja haluatte kenties puhua rauhan ja lohdun sanoja, ja jos huomaatte sisaren, jolla on kylmä, ottakaa hänet sydämeenne aivan kuin ottaisitte lapsen syliinne ja lämmittäkää [häntä].”⁸

Sarah M. Kimball, joka palveli seurakunnan Apuyhdistyksen johtajana 1860-luvun lopussa,

Sarah M. Kimball

antoi seurakuntansa sisarille samankaltaisia neuvoja: ”Opettajien velvollisuutena on käydä [piirinsä sisarten luona] kerran kuukaudessa ja tiedustella heidän menestystään ja onneaan. Heidän velvollisuutenaan on puhua viisauden, lohdun ja rauhan sanoja.”⁹ Apuyhdistyksen johtohenkilöt tähdensivät sitä, että kotikäyntiopettajien tehtävänä ei ollut ”vain kerätä varoja vaan opettaa ja selittää evankeliumin periaatteita”¹⁰. Vuonna 1916 kotikäyntiopettajia pyydettiin virallisesti ajallisen palvelemisen lisäksi keskustelemaan joka kuukausi jostakin evankeliumin aiheesta. Vuonna 1923 Apuyhdistyksen ylin johtokunta otti käyttöön yhteisen kuukausittaisen sanoman, jonka kaikki kotikäyntiopettajat välittäisivät.

”Kotikäyntiopetuksen uudestisyntyminen” – ”hieno kokemus naisille”

Vuonna 1944, kahdeksan vuotta kirkon huoltotyösuunnitelman käyttöönoton jälkeen (ks. luku 5), sisar Amy Brown Lyman, Apuyhdistyksen kahdeksas ylijohtaja, alkoi kyseenalaistaa kotikäyntiopettajien perinteistä tehtävää kerätä lahjoituksia. Aihetta tutkittuaan hän ja hänen neuvonantajansa suosittelivat johtavalle piispakunnalle, että ”kirkon johtavien auktoriteettien – ei Apuyhdistyksen – pitäisi päättää varojen keräämisasiasta”.

Johtava piispa LeGrand Richards vei ehdotuksen ensimmäiselle presidenttikunnalle. Myöhemmin hän raportoi, että ensimmäinen presidenttikunta ja piispakunta olivat sitä mieltä, että ”Apuyhdistyksen oli suotavaa lopettaa kotikäyntiopettajien hoitama laupeudentyövarojen kerääminen”¹¹.

Sisar Belle S. Spafford, joka palveli tuolloin sisar Lymanin toisena neuvonantajana, kertoi henkilökohtaisen kokemuksen tästä muutoksesta kotikäyntiopetuksessa:

”Johtavat veljet sanoivat: ‘Apuyhdistyksen kotikäyntiopettaja ei kerää enää varoja laupeudentyöhön. Teistä tulee palvelujärjestö, ei laupeudentyön rahoitusjärjestö.’

– Muistan oikein hyvin istuneeni kerran kokouksessa Apuyhdistyksen johtokunnan, sihteerin ja parin kolmen neuvottelukunnan

Kotikäyntiopettajat ovat aina pyrkineet vastaamaan niiden sisarten hengellisiin ja ajallisiin tarpeisiin, joiden luona he käyvät.

jäsenen kanssa, kun yksi sisarista sanoi: ‘He ovat soittaneet kuolinkelloja kotikäyntiopetukselle. Elleivät sisaret voi käydä keräämässä rahaa köyhille, kuka haluaa kulkea ovelta ovelle vain käydäkseen kodeissa?’ – – Avasin suuni ja sanoin: ‘En usko, että se on kuolinkello. Uskon, että se on kotikäyntiopetuksen uudestisyntyminen. Ja uskon, että lukemattomat naiset, jotka ovat kieltäytyneet palvelemasta kotikäyntiopettajina, lähtevät nyt mielellään ystävällisinä vierailijoina huomioimaan olosuhteita kodissa, jossa on tarve, tekemättä perusteellista huoltotyökartoitusta ja tarvitsematta tuntea kerjäävänsä rahaa. He tietävät lähtevänsä rakentamaan kodin ilmapiiriä. Ja siitä tulee

hieno kokemus naisille, jotka tarvitsevat sitä. – En usko hetkeäkään, että tämä on kuulinkello kotikäyntiopetukselle.’

Se ei osoittautunut sellaiseksi. Siitä lähtien ohjelma alkoi kukoistaa, ja naiset, jotka eivät olleet palvelleet aiemmin, pyysivät päästä kotikäyntiopettajiksi.”¹²

Sisar Spafford palveli myöhemmin Apuyhdistyksen yhdeksäntenä ylijohantajana. Hän näki lukemattomia esimerkkejä siitä hyvästä, mitä kotikäyntiopetus voi tuoda kaikkien Apuyhdistyksen sisarten elämään. Hän todisti:

”Kotikäyntiopettajamme ja Apuyhdistyksemme johtajat tekevät erittäin hienoa työtä,

koska he lähtevät kutsumuksensa hengessä ja ovat Apuyhdistyksen lähettiläitä. – He ovat äitejä, ja heillä on inhimillistä ymmärrystä muita naisia ja heidän murheitaan kohtaan. Emme siis saa rajoittaa huoltotyökäsittämme nälkäisiin tai köyhiin. Eikö Vapahtaja käskenytkin meidän muistaa hengessään köyhiä? Ja eivätkö rikkaat sairastu samoin kuin köyhät, ja eikö heillä ole vaikeuksia löytää hoitajaa? – Juuri sitä Apuyhdistyksen odotetaan tekevän. Voisin kertoa teille kertomuksen toisensa perään siitä, miten kotikäyntiopettajat pelkäävät tehtävässään toimimalla ovat tehneet taitavaa työtä helpottaakseen ongelmia kotona.”¹³

Kotikäyntiopettajia Keski-Afrikassa matkalla käymään sisartensa luona.

Etuoikeus, velvollisuus ja sitoumus: kotikäyntiopetusta koskeva näkemys maailmanlaajuisesti

Presidentti Henry B. Eyring, neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, todisti, että kotikäyntiopetus on osa Herran suunnitelmaa avun viemiseksi ihmisille kaikkialla maailmassa:

”Ainoa järjestelmä, joka voisi tarjota apua ja lohtua kautta niin suuren kirkon niin moninaisessa maailmassa, olisi yksittäiset palvelijat lähellä apua tarvitsevia ihmisiä. Herra oli nähnyt sen olevan tulossa Apuyhdistyksen alusta asti.

Hän asetti mallin paikalleen. Kaksi Apuyhdistyksen sisarta ottaa vastaan tehtävänsä

Sisar Geraldine Bangerter, alla vasemmalla, brasilialaisten sisarten seurassa, jotka auttoivat Apuyhdistyksen perustamisessa kotimaahansa.

käydä kolmannen luona Herralta tulevana kutsuna. Se on ollut totta alusta asti. --

Paikalliset pappeuspaimenet ovat aina luottaneet Apuyhdistyksen jäseniin. Jokaisella piispalla ja jokaisella seurakunnanjohtajalla on Apuyhdistyksen johtaja, johon hän voi luottaa. Apuyhdistyksen johtajalla on kotikäyntiohjeita, jotka tuntevat jokaisen sisaren koettelemukset ja tarpeet. Heidän kauttaan hän voi tuntea henkilöiden ja perheiden sydämen. Hän voi täyttää tarpeita ja auttaa piispaa tämän kutsumuksessa huolehtia henkilöistä ja perheistä."¹⁴

Kuten presidentti Eyring huomautti, kotikäyntiohjeet sopii hyvin kirkon maailmanlaajuiseen

kasvuun. Tämän huolenpitojärjestelmän avulla jokaisella myöhempien aikojen pyhiin kuuluvalla naisella on tilaisuus olla väline Herran käsissä.

Apuyhdistyksen sisaret ovat tehneet uutterasti työtä järjestääkseen kotikäyntiohjeiden eri puolilla maailmaa. Esimerkiksi kun kirkko oli nuori Brasiliassa, useimmissa seurakunnissa ei ollut Apuyhdistystä tai tietoa siitä, kuinka sellainen perustetaan. Koska paikalliset johtohenkilöt eivät tunteneet Apuyhdistyksen toimintaa, silloinen lähetysohje William Grant Bangerter kutsui vaimonsa Geraldine Bangerterin Apuyhdistyksen johtajaksi lähetysohjeella. Sisar Bangerter ei tuntenut maata, ei ollut oppinut vielä puhumaan portugalia ja oli juuri synnyttänyt seitsemännen lapsensa. Siitä huolimatta hän alkoi työskennellä neuvonantajien ja sihteerin kanssa. Tulkkeina toimivien sisarlähetyssaarnaajien avulla nämä sisaret päättivät, että "ensimmäinen asia, mitä heidän piti tehdä, oli opettaa naisia käymään toistensa luona ja ottaa selville sisarten tarpeet. Niinpä he sanoivat: 'Me aiomme opettaa kotikäyntiohjeita.' --

He päättivät aloittaa eräästä pienestä seurakunnasta São Paulon kaupungin teollisuusalueella, jonka asukkaat olivat suurimmaksi osaksi köyhiä. Johtokunta lähetti etukäteen sanan muutamille sen seurakunnan sisarille sanoen: "Tulkaa tapaamaan meitä sinä iltana siihen aikaan rakennukseen, jota vuokraamme.'" "

Sisar Bangerter ja toinen hänen neuvonantajistaan ”ajoiivat halki 12 miljoonan asukkaan kaupungin. He ilmaantuivat seurakuntaan, jossa – – paikalla oli seitsemän nöyrää naista.”

Sisarten aloitettua kokouksen laululla ja rukouksella sisar Bangerterin neuvonantaja nousi kertomaan, mitä on kotikäyntiopetus. ”Hänen kädessään oli pieni paperi. Hän vapisi niin paljon, että paperi tärisi. Hän nousi ja luki sanomansa. Se kesti viisi minuuttia.

Hän istuutui, ja he kaikki kääntyivät katsomaan [sisar Bangerteria], joka sanoi: ’Minä en puhu portugalia.’ Mutta he halusivat hänen opettavan heitä. Kukaan huoneessa ei puhunut englantia. Sisar Bangerter nousi ja sanoi portugaliksi kaiken sen, mitä osasi. Siitä tuli nelivirkkeinen kokonaisuus:

’Eu sei que Deus vive.’ Tiedän, että Jumala elää.

’Eu sei que Jesus é o Cristo.’ Tiedän, että Jeesus on Kristus.

’Eu sei que esta é a igreja verdadeira.’ Tiedän, että tämä on tosi kirkko.

’Em nome de Jesus Cristo, amém.’ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Se oli ensimmäinen Apuyhdistyksen kokous, joka siinä seurakunnassa pidettiin – viiden minuutin puhe kotikäyntiopetuksesta sisarelta, jolla ei ollut koskaan *käynyt* kotikäyntiopettaja, joka ei ollut koskaan *nähty* kotikäyntiopettajaa ja joka ei ollut koskaan *ollut* kotikäyntiopettaja, [ja sitä seurasi] todistus evankeliumista.

– – Tuosta pienestä ryhmästä ja muista sen kaltaisista on kasvanut suurenmoinen, elinvoimainen, uskontäyteinen naisjoukko Brasilian maahan. He ovat lahjakkaita, koulutettuja, älykkäitä, suurenmoisia johtajia, mutta he eivät olisi koskaan sitä mitä ovat ilman Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja uskoaan.”¹⁵

Kotikäyntiopetuksesta on tullut myöhempien aikojen pyhiin kuuluville naisille kautta maailman keino rakastaa, hoivata ja palvella – toimia ”niiden tunteiden mukaisesti, jotka Jumala on rintaanne istuttanut”, kuten Joseph Smith opetti.¹⁶

Tehtävälleen omistautuneet kotikäyntiopettajat vastaavat myöhempien aikojen profeettojen kutsuun palvella Kristuksen kaltaisesti. Presidentti Spencer W. Kimball, kirkon 12. presidentti, on opettanut: ”Jumala huomaa meidät, ja Hän valvoo meitä. Mutta tavallisesti Hän täyttää tarpeemme jonkun toisen henkilön välityksellä. Siksi on tärkeää, että me palvelemme toinen toistamme valtakunnassa.”¹⁷ Presidentti Thomas S. Monson, kirkon 16. presidentti, on sanonut: ”Ympäriämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat huomiotamme, rohkaisuamme, tukeamme, lohdutustamme ja ystävällisyyttämme. – – Me olemme Herran kädet täällä maan päällä, ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen lapsiaan. Hän on riippuvainen meistä jokaisesta.”¹⁸

Kotikäyntiopetus nykyaikana: jatkuva pyrkimystä seurata Jeesusta Kristusta

Kertomus kotikäyntiopetuksesta jatkuu sisarten elämässä kaikkialla, kun myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset täyttävät liittonsa seurata Jeesusta Kristusta. Presidentti Dieter F. Uchtdorf, neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”Te oivalliset sisaret teette laupeudentyötä toisille yleämmistä syistä kuin halusta saada henkilökohtaista hyötyä. Tässä te jäljittelette Vapahtajaa, joka – vaikka olikin Kuningas – ei etsinyt asemaa eikä kantanut huolta siitä, huomaisivatko muut Hänet. Hän ei vaivautunut kilpailemaan muiden kanssa. Hänen ajatuksensa olivat aina virittyneet auttamaan muita. Hän opetti, paransi ja kuunteli muita sekä keskusteli heidän kanssaan. Hän tiesi, että suuruudella on tuskin mitään tekemistä vaurauden tai aseman ulkoisten

Tehdessään laupeudentyötä Apuyhdistyksen sisaret noudattavat Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä.

”Kuka villeimmässä mielikuvituksessaankaan voi käsittää ne lukematomat laupeudenteot, jotka on suoritettu, sen ruoan määrän, joka on pantu tyhjiin pöytiin, sen uskon, jota on vahvistettu epätoivoisina sairauden hetkinä, ne haavat, jotka on sidottu, ne kivut, joita on lievitetty rakastavin käsin ja hiljaisin, rohkaisevin sanoin, sen lohdutuksen, jota on annettu kuoleman ja sitä seuranneen yksinäisyyden aikoina?”

Gordon B. Hinckley

*Ensign, maaliskuu 1992, s. 4;
ks. myös ”Jokaisen sisaren
palveleminen ja tukeminen”,
Liahona, syyskuu 2006, s. 25*

Kotikäyntioppettajat ja ne, joita he palvelevat, voivat vahvistaa ja kohottaa toisiaan.

merkkien kanssa. Hän opetti tätä oppia ja elin sen mukaan: 'Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija.'¹⁹

Vuosien myötä sisaret ovat oppineet, että kotikäyntioppetus vaatii sitoutumista, omistautumista ja uhrautumista. He ovat oppineet, että he tarvitsevat Hengen ohjaamaan käyntejään. He ovat nähneet voiman, joka koituu totuuden opettamisesta ja todistuksen lausumisesta, ajallisen avun antamisesta rakkautta osoittaen sekä halukkuudesta murehtia sisartensa kanssa, lohduttaa heitä ja auttaa heitä kantamaan kuormiaan.

Sitoutumista, omistautumista ja uhrautumista

Presidentti Kimball on tähdentänyt, että kotikäyntioppettajien on oltava täysin sitoutuneita ja omistautuneita. Hän sanoi: "Teidän velvollisuutenne ovat varmasti monin tavoin [koti]oppettajien velvollisuuksien kaltaisia, mitkä lyhyesti sanottuna ovat 'aina valvoa seurakuntaa' – ei pariakymmentä minuuttia kuukaudessa, vaan aina – 'olla jäsenten kanssa ja vahvistaa heitä' – ei ainoastaan koputtaa ovelle, vaan olla heidän kanssaan ja ylentää heitä ja vahvistaa heitä ja lisätä heidän mahdollisuuksiaan ja lujittaa heitä – 'ja katsoa, ettei – – ole mitään pahuutta eikä kovuutta – –, panettelua eikä pahan puhumista'."²⁰ Presidentti Kimball näki sellaista omistautumista vaimossaan Camillassa, joka sanoi toimistaan kotikäyntioppettajana seuraavaa: "Olen yrittänyt olla tukahduttamatta vähäisintäkään halua ystävälliseen sanaan tai tekoon."²¹

Kotikäyntioppetus on jatkuva tehtävä – sitä ei ole oikeastaan koskaan hoidettu loppuun asti. Usein kotikäyntioppettajia pyydetään uhrautumaan ja olemaan lannistumatta. Se pitää paikkansa varsinkin silloin kun heidän ponnistelunsa eivät näytä johtavan mihinkään, kuten Cathie Humphreyn kertomuksessa:

"Muistan, kuinka minut – – kutsuttiin ensimmäisen kerran – – kotikäyntioppettajaksi ja sain piiriini nuoren naisen, joka ei koskaan käynyt

Kysymyksiä, joita kotikäynti- opettajat voivat esittää

Seuraavankaltaiset kysymykset voivat avata kotikäyntiopettajille tilaisuuksia lohduttaa, opettaa olennaisia asioita evankeliumista ja palvella merkityksellisesti.

Mikä sinua huolestuttaa tai askarruttaa?

Mitä kysymyksiä sinulla on evankeliumista tai kirkosta?

Antaisitko meidän auttaa sinua _____?

Kun kotikäyntiopettajat esittävät tällaisen kysymyksen, heidän tulee tarjoutua auttamaan jollakin nimenomaisella tavalla, kuten hoitamaan lapsia hetken aikaa, auttamaan jossakin kotiaskareissa tai auttamaan jonkin asian hoitamisessa kodin ulkopuolella. Siitä, että sanoo: "Soita meille, jos tarvitset jotakin", ei ole juurikaan apua.

kirkossa. – – Kävin uskollisesti joka kuukausi koputtamassa hänen oveensa. Yleensä hän aukaisi varsinaisen oven mutta piti verkko-oven kiinni. – – Hän ei sanonut mitään. Hän vain seisoj ovelle. Yritin näyttää iloiselta ja sanoin: 'Hei, olen Cathie, kotikäyntiopettajasi.' Ja kun hän ei sanonut mitään, minä sanoin: 'No, tämänkertainen oppiaiemme on...', ja sitten yritin lyhyesti sanoa jotakin kohottavaa

ja ystävällistä. Kun olin päässyt loppuun, hän sanoi yleensä: 'Kiitos', ja sulki oven.

Minusta ei ollut mukavaa käydä siellä. – – Mutta kävin, koska halusin olla kuuliainen. Noin seitsemän tai kahdeksan kuukauden kuluttua sain puhelinsoiton piispalta.

'Cathie', hän sanoi, 'se nuori nainen, jonka luona käyt kotikäyntiopetuksella, sai juuri vauvan, joka eli vain muutaman päivän. Hän ja hänen miehensä pitävät hautaanlaskemistilaisuuden, ja hän pyysi minua kysymään, voisitko tulla sinne hänen seurakseen. Hän sanoi, että olet hänen ainoa ystävänsä.' Menin hautausmaalle. Meitä oli haudalla tämä nuori nainen, hänen miehensä, piispa ja minä. Siinä kaikki.

Olin nähnyt hänet vain kerran kuukaudessa muutaman minuutin kerrallaan. En ollut verkko-oven läpi edes huomannut, että hän odotti lasta, mutta silti avuttomat vaikkakin toiveikkaat käyntini olivat olleet siunaukseksi meille molemmille."²²

Hengellisen opastuksen tavoittelua

Kerta toisensa jälkeen uskolliset kotikäyntiopettajat ovat tavoitelleet ja saaneet hengellistä opastusta. Eräs Apuyhdistyksen sisar Brasiliassa kertoi tilanteesta, jolloin hän sai Herran apua:

"En pysty mitenkään tavoittamaan sisaria puhelimella. Meillä ei ole puhelimia. Niinpä polvistun rukoukseen saadakseni selville sisaret, jotka tarvitsevat minua sillä viikolla. Se keino ei

koskaan petä. [Esimerkiksi] seurakunnassamme oli suloinen nuori nainen, jolla ei ollut vaatteita uudelle vauvalleen. En tiennyt lainkaan, milloin hänen laskettu aikansa oli, mutta tiesin sen olevan lähellä. Kokosin yhteen ryhmän sisaria, ja ompelimme hiukan vaatteita hänen vauvalleen. Emme halunneet hänen tuovan vauvaansa kotiin sanomalehtiin käärittynä. Emme voineet soittaa toisillemme, ja niinpä rukoilin ja sain tiedon, milloin minun pitäisi mennä sairaalaan näiden vauvanvaatteiden kanssa. Kun saavuin sairaalaan, hän oli juuri synnyttänyt vauvansa, ja minä saatoin antaa hänelle vaatteet, jotka olivat hänen apuyhdistyssidisarsiltaan.”²³

Koska jokaisen sisaren olosuhteet ovat erilaiset, kotikäyntiopettajat tarvitsevat erityistä opastusta Pyhältä Hengeltä, jotta he voivat tietää, kuinka

Kun kotikäyntiopettajat opettavat totuuksia ja todistavat, he auttavat muita seuraamaan Vapahtajaa.

he voivat parhaiten auttaa kutakin. Nigerianlainen Florence Chukwurah sai sellaista opastusta, kun hän sai tehtäväkseen toimia kotikäyntiopettajana sisarelle, ”jolla oli vaikeuksia avioliitossaan ja kotonaan, niin että heidän oli sovittava kotikäynti torille. Kuunneltuaan ja tarkkailtuaan tämän sisaren haasteita sisar Chukwurah pyysi mieheltään pappeuden siunausta, jotta hän voisi tietää, miten auttaa tätä vaikeuksissa olevaa sisarta. Siunauksen jälkeen hän tunsu kehotuksen keskustella tämän sisaren kanssa kymmenysten tärkeydestä. ‘Nainen kertoi kyönelehtien minulle, ettei hän ollut maksanut kymmenyksiiän, koska hän ei ansainnut riittävästi rahaa’, sisar Chukwurah [muisteli]. ‘Ehdotin, että keskustelisimme yhdessä kohdasta Mal. 3:10 ja että tekisimme sen minun luonani, niin että voisimme rentoutua ja olla keskustellessamme kahden kesken. Hän suostui. Keskustelumme jälkeen kannustin häntä osoittamaan uskoaan ja maksamaan kymmenyksensä ainakin puolen vuoden ajan. Todistin hänelle Hengen johdatuksella.’

– – Muutaman kuukauden kuluessa tästä tapaamisesta kyseisen sisaren olosuhteet muuttuivat merkittävästi. Hänen tyttärensä sai stipendin käydäkseen lukion loppuun, hänen miehensä teki työtä piispan kanssa tullakseen aktiiviseksi ja ottaakseen vastaan kirkon tehtävän, mies ja vaimo tekivät yhteistyötä parantaakseen taloudellista tilannettaan ja keskinäistä suhdettaan, ja lopulta he olivat innoituksena muille.”²⁴

Totuuksien opettamista ja todistamista

Presidentti Kimball on opettanut, että kun kotikäyntiopettajat opettavat evankeliumia ja todistavat, he voivat auttaa sisariaan seuraamaan Vapahtajaa:

”Kuinka suurenmoinen onkaan se tilaisuus, mikä kahdella sisarella on mennä johonkin kotiin. – –

Tässä ohjelmassa ei ymmärtääkseni voi käyttää minkäänlaista pakkoa. Siinä on kysymys rohkaisusta ja rakkaudesta. On hämmästyttävää, kuinka monia ihmisiä me voimme käännättää rakkaudella ja innoittaa rakkaudella. Meidän on määrä ’varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua – – tulemaan Kristuksen luokse’ (OL 20:59), niin kuin Herra sanoi ilmoituksissaan. – –

Älkää tyytykö vain käymään vierailulla ja ystäväystymään, vaikka sekin toki kuuluu asiaan. Ystävyys on tietenkin tärkeätä, mutta mikä olisi parempi tapa ystäväystyä kuin opettaa jollekulle elämän ja pelastuksen ikuisia periaatteita?

Teidän todistuksenne on verraton keino. – – Teidän ei tarvitse aina lausua sitä kaikkein muodollisimmin; on olemassa monenlaisia tapoja.

Kotikäyntiopettajien – – tulee kunnostautua tarmokkuudessa, huomiokyvyssä, perusteellisyydessä ja ennen kaikkea todistuksessaan.”²⁵

Eräs nuori äiti ilmaisi kiittolisuutensa kotikäyntiopettajista, jotka auttoivat häntä palaamaan evankeliumin mukaiseen elämään:

Kotikäyntiopettajat voivat saada opastusta Pyhältä Hengeltä, kun he rukoilevat apua.

”Tänäkin päivänä olen kiitollinen kotikäyntiopettajistani, koska he rakastivat eivätkä tuominneet minua. He saivat minut todellakin tuntemaan, että olin tärkeä ja että minulle oli paikka kirkossa.

Heillä oli tapana tulla kotiini ja istuimme ja rupattelimme – –, ja he esittivät minulle sanoman joka kuukausi.

Ja kun he tulivat joka kuukausi, se sai minut tuntemaan, että olin todella tärkeä ja että he todella välittivät minusta, että he todella rakastivat ja arvostivat minua.

Koska he tekivät kotiopetustyönsä ja kävivät katsomassa meitä, päätin, että minun oli aika

palata kirkkoon. Luulen, etten oikein tiennyt, miten voisin palata, mutta käynneillään ja välittämisellään he tarjosivat tavan, niin että pystyin palaamaan.

Meidän on tarpeen ymmärtää, että Herra rakastaa meitä huolimatta siitä, keitä olemme, ja kotikäyntiopettajani auttoivat minua näkemään, että tämä oli oikein.

Nyt mieheni ja minut on sinetöity temppelissä.”²⁶

Kotikäyntiopetus on keino tuoda Jeesuksen Kristuksen evankeliumi sisarten ja heidän perheidensä elämään. Sisar Mary Ellen Smoot, Apuyhdistyksen 13. ylijohtaja, on julistanut: ”Toiveeni on, että me sisaret lakkaisimme huolehtimasta siitä, riittääkö puhelinsoitto tai neljännesvuosittainen tai kuukausittainen

kotikäynti. Sen sijaan meidän tulisi keskittyä ravitsemaan herkkiä sieluja. Meidän velvollisuutemme on huolehtia siitä, että evankeliumin liekki palaa edelleenkin kirkkaasti. Meidän tehtävämme on löytää kadonneet lampaat ja auttaa heitä tuntemaan Vapahtajamme rakkaus.”²⁷

Presidentti Kimball on opettanut:

”On monia sisaria, jotka elävät ryysyissä – hengellisissä ryysyissä. Heillä on oikeus loista viin viittoihin, hengellisiin viittoihin. – Teidän etuoikeutenne on mennä koteihin ja vaihtaa ryysyt viittoihin. –

Teidän on määrä pelastaa sieluja, ja kuka tietää, vaikka monet erinomaisista aktiivisista kirkon jäsenistä olisivat aktiivisia tänä päivänä siitä syystä, että te kävitte heidän kodissaan ja annoitte heille uuden näkemyksen, uuden

MARY ELLEN SMOOT

Apuyhdistyksen 13. ylijohtaja

”Me tarvitsemme toisiamme. Me tarvitsemme kotikäyntiopettajia, – jotka ovat vilpittömän kiinnostuneita niistä, joiden luona he käyvät, ja jotka ymmärtävät kutsumuksensa tärkeyden pyrkiessään tavoittamaan sen yhden.”

Mary Ellen Smoot

Ensign, helmikuu 2002, s. 47

Tehtävälleen omistautuneet kotikäyntiopettajat harjoittavat puhdasta palvelusta (ks. Jaak. 1:27).

ymmärryksen. Te veditte verhon syrjään. Te laajensitte heidän näköalaansa. --

Te ette nimittäin pelasta ainoastaan näitä sisaria vaan ehkäpä myös heidän aviomiehensä ja heidän kotinsa.”²⁸

Ajallisen avun antamista rakastaen

Rakkaus on kotikäyntiopettajien antaman ajallisen palvelun ja huolenpidon ydin. Usein sisarella ja hänen perheensä jäsenillä on fyysisiä tarpeita, joista heidän on vaikeaa tai mahdotonta selviytyä yksin. Näin voi käydä silloin, kun vauva syntyy tai perheenjäsen sairastuu tai kuolee. Aivan kuten alkuaikojen Apuyhdistyksen sisaret Nauvoossa ja matkalla länteen Suolajärven laaksoon, nykyajan kotikäyntiopettajat ovat usein ensimmäisinä auttamassa.

*”[Meidän] tulee ravita
nälkäisiä, vaatettaa
alastomia, huolehtia
leskestä, kuivata orvon
kyyneleet, lohduttaa
ahdistettuja, missä
-- heitä [tapaamme],
olivatpa he tässä tai
jossakin muussa kirkossa
tai eivät missään
kirkossa.”*

Joseph Smith

Kirkon presidenttien
opetuksia: Joseph Smith,
2007, s. 445

Kotikäyntityön ansiosta Apuyhdistyksen sisaret tietävät, että heillä on ystäviä, jotka välittävät heistä.

Eräs sisar nimeltä Veara Fife sai sellaista apua, kun lääkärit tulivat siihen tulokseen, että hänen molemmat jalkansa pitäisi amputoida:

”Hän päätti, ettei hänestä tulisi taakkaa muille. Hänen perheensä kannusti häntä, kun hän opetteli toimimaan pyörätuolista käsin, mutta he olivat huolissaan hänen kotiaskareistaan ja ruoanvalmistuksestaan.

Eräänä päivänä hänen tyttärensä Norda Emmett tuli auttamaan ja sai selville, että kotikäyntiopettajat olivat olleet paikalla. He olivat siivonneet talon. Se oli tahraton. Sisar Fifen ääni oli iloinen, ja häntä oli vahvistettu emotionaalisesti. Hänen tyttärtään nolotti se, että kotikäyntiopettajat olivat joutuneet tekemään työn. Hän selitti äidilleen, että perhe

palkkaisi siivoojan – kotikäyntiopettajien ei pitäisi auttaa.

Kun tytär puhui kotikäyntiopettajien kanssa, nämä ymmärsivät perheen tunteet. Sitten he selittivät, kuinka paljon he olivat nauttineet saadessaan olla sisar Fifen luona. Sisar Fifen myönteinen asenne oli kohottanut heidän mielialaansa, ja hän oli vuorostaan auttanut heitä heidän sukututkimustyössään. ’Ettehän kiellä meiltä näitä siunauksia’, kotikäyntiopettajat sanoivat.”²⁹

Sisar Fifen kotikäyntiopettajat ilmaisivat rakkautensa tekemällä fyysistä työtä, jota sisar Fife ei kyennyt tekemään itse. Ja he kaikki vahvistuivat emotionaalisesti ja hengellisesti palvellessaan toisiaan.

Murehtimista murehtivien kanssa, lohduttamista ja auttamista kuormien kantamisessa

Sisar Elaine L. Jack, Apuyhdistyksen 12. ylijohdaja, on opettanut: ”Kotikäyntiopetuksessa me autamme toisiamme. Kädet puhuvat usein silloin, kun ääni ei voi. Lämmin halaus kertoo hyvin paljon. Yhdessä nauraminen yhdistää meitä. Yhteinen keskusteluhetki virkistää sieluumme. Me emme aina voi nostaa huolten painaman kuormaa, mutta me voimme kohottaa häntä, jotta hän jaksaa kantaa kuorman hyvin.”³⁰

Eräs sisar, joka oli hiljattain jäänyt leskeksi, oli kiitollinen kotikäyntiopettajista, jotka

murehtivat hänen kanssaan ja lohduttivat häntä. Hän kirjoitti: ”Tarvitsin kipeästi ihmistä, jonka puoleen voisin kääntyä, ihmistä, joka kuuntelisi minua. – – Ja he kuuntelivat. He lohduttivat minua. He itkivät kanssani. Ja he halusivat minua – – [ja] auttoivat minua nousemaan noiden ensimmäisten yksinäisyyden kuukausien syvästä epätoivosta ja masennuksesta.”³¹

Eräs toinen nainen tiivisti tunteensa saatuaan ottaa kotikäyntiopettajaltaan vastaan todellista rakkautta: ”Tiesin, että olin enemmän kuin vain numero aikakirjoissa hänen vierailustaan. Tiesin, että hän välitti minusta.”³²

Kuinka kotikäyntiopetus siunaa kotikäyntiopettajaa

Kun sisaret palvelevat toisiaan kotikäyntiopettajina, he saavat itsekin siunauksia. Sisar Barbara W. Winder, Apuyhdistyksen 11. ylijohdaja, on opettanut: ”On erittäin tärkeää, että jokaisella sisarella on kotikäyntiopettajat, jotka välittävät hänelle tunteen, että häntä tarvitaan ja että joku rakastaa ja ajattelee häntä. Mutta yhtä tärkeää on se, kuinka kotikäyntiopettaja voi kasvaa lähimmäisenrakkautessa. Kutsuamalla naisia kotikäyntiopettajiksi me annamme heille tilaisuuden oppia Kristuksen puhdasta

Kotikäyntityössä Apuyhdistyksen sisaret voivat kokea iloa palvellessaan toisiaan.

rakkautta, mikä voi olla heidän elämänsä suurin siunaus.”³³

Eräs sisar kertoi siunauksista, joita hänen ylleen vuodatettiin hänen palvellessaan sisariaan:

”Pian naimisiinmenomme jälkeen mieheni ja minä muutimme New Jersey’n osavaltioon. Mieheni, joka opiskeli ensimmäistä vuotta lääketiedettä, palasi kotiin useimmiten vasta puolenyön maissa. – – Minä olen ollut hidas ystäväystymään. Tämä muutto oli aiheuttanut minulle yksinäisyyttä ja ollut vaikea.

Uuden seurakuntamme piispa pyysi minua vetämään ohjelmaa, joka oli tarkoitettu seurakuntamme espanjankielisille jäsenille. Se merkitsi tulkkaamista sakramenttikoukuksessa,

”Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa” (Moosia 2:17).

Evankeliumin oppi -luokan opettamista ja Apuyhdistyksen toiminnan ohjaamista. Espanjaa äidinkielenään puhuvien lisäksi olin seurakunnassa ainut nainen, joka puhui sujuvasti espanjaa.

Tehtävieni lisäksi Apuyhdistyksen johtaja antoi kotikäyntiopetuspiirikseni 12 sarta, jotka asuivat espanjankielisessä kaupunginosassa kaupungin toisella puolen. Minun on myönnettävä, etten ollut innoissani uudesta tehtävästäni. Muut kirkon tehtäväni pitivät minut kiireisenä, ja pelkäsin, etten osaisi lähestyä heitä. – – Mutta sovin joistakin kotiopetuskäynneistä, ja ennen kuin tajusinkaan, istuin Dumezien olohuoneessa.

’Oletko sinä minun kotikäyntiopettajani?’ sisar Dumez kysyi tullessaan huoneeseen. ’Tervetuloa kotiini. Minulla ei ole ollut kotikäyntiopettajaa kahteen vuoteen.’ Hän kuunteli tarkoin sanoman, juttelimme, ja hän kiitti minua yhä uudelleen siitä, että olin tullut.

Ennen kuin lähdin, hän kutsui viisi lastaan koolle laulamaan espanjaksi ’Oon lapsi Jumalan’. Hän halasi minua ja puristi kättäni. – –

Kaikki sen ensimmäisen kerran käynnit sujuivat paremmin kuin olin odottanut. Sisarten toivottaessa minut seuraavina kuukausina ystävällisesti tervetulleeksi koteihinsa aloin odottaa innolla käyntejäni. Mutta en ollut valmistautunut niihin murhenäytelmiin ja vastoinkäymisiin, joista kuulin oppiessani tuntemaan näitä ihania ihmisiä paremmin. Päätin ainakin

yrittää tehdä elämän mukavammaksi näille sisarille ja heidän perheilleen, joista monilla oli taloudellisia vaikeuksia. Aloin viedä heille käynneilläni pataruokia. Vein perheitä retkille. Vein heitä autolla lääkäriin ja ruokakauppaan.

Unohdin pian oman yksinäisyyteni palvellessani muita. Sisarista, joita olin alkuun pitänyt aivan erilaisina kuin minä, tuli pian rakkaita ystäviäni. He olivat uskollisia, vankkumattomia ystäviä, jotka olivat kiitollisia pienimmästäkin, mitä tein heidän hyväkseen. Ja he ennakoivat minun tarpeitani: sain usein puhelinsoittoja ja lahjoja, jotka tulivat sydäimestä. Yksi sisar virkkasi liinan pöydälleni. Toinen kirjoitti runon syntymäpäiväkseni.

Hoidettuani useita kuukausia kirkon tehtäviäni olin silti yhä turhautunut kyvyttömyyteeni tehdä elämästä turvallisempaa tai mukavampaa ystävillemni. – –

Eräänä iltana olin erityisen lannistunut. Polvistuin rukoilemaan pyytäen Herraa osoittamaan minulle, mihin suuntaan edetä. Sain tunteen, että Herra halusi minun auttavan näitä sisaria tulemaan omavaraisemmiksi ja palvelemaan toisiaan. Myönnän epäilleeni, olisiko ihmisillä, joilla oli niin valtavia kuormia, toisensa kohottamiseen tarvittavaa voimaa, mutta tiesin, että minun oli noudatettava kehotusta.

Aloitin järjestämällä uudelleen kotikäynti-opetusohjelman espanjankielisessä Apuyhdistyksessä. Yksi uskollisista ystäväistäni, sisar

Kuinka kotikäyntiope- jat rakastavat ja vahvistavat sisarta ja huolehtivat hänestä

Rukoilemalla päivittäin hänen ja hänen perheensä puolesta.

Etsimällä innoitusta tunteakseen hänet ja hänen perheensä.

Käymällä säännöllisesti hänen luonaan tietääkseen, miten hänellä menee, ja lohduttaakseen ja vahvistaakseen häntä.

Pysymällä säännöllisesti yhteydessä käymällä hänen luonaan, soittamalla, kirjoittamalla, lähettämällä sähköpostia ja tekstiviestejä sekä yksinkertaisin ystävällisin teoin.

Tervehdimällä häntä kirkon kokouksissa.

Auttamalla häntä, kun hänellä on hätätilanne, sairautta tai jokin muu kiireellinen tarve.

Opettamalla hänelle evankeliumia pyhistä kirjoituksista ja kotiopetussanomasta.

Innoittamalla häntä näyttämällä hyvää esimerkkiä.

Raportoimalla Apuyhdistyksen johtohenkilölle palvelutyöstään sekä sisaren hengellisestä ja ajallisesta hyvinvoinnista.

Moreira, tarjoutui käymään yksin kuuden sisaren luona. Ensireaktioni oli vastustella: 'Et voi mitenkään hoitaa sitä reittiä ilman autoa.'

Kävelymatka on liian pitkä!’ Mutta sitten muistin saamani vaikutelman antaa sisarten palvelu toisiaan. Siirsin kaikki kuusi sisarta sisar Moreiran uuteen kotikäyntiopetuspiiriin.

Palattuaan kotikäyntiopetusmaratoniltaan sisar Moreira soitti minulle täynnä Henkeä. – Hänen jalkansa olivat kipeät, mutta Herra oli keventänyt hänen kuormaansa ja sydäntään.

Muutaman käynnin jälkeen sisar Moreira värväsi toisen sisaren kävelemään reitin kanssaan. – –

Kun aloin etsiä, löysin kaikenlaisia tapoja auttaa näitä sisaria auttamaan itseään ja toisiaan. – –

Juuri silloin kun näin suurta hengellistä kasvua seurakuntani jäsenten keskuudessa, sain tiedon, että mieheni ja minä muuttaisimme muualle. – – En edes halunnut ajatella lähtöä suurenmoisten ystäväni luota. Halusin niin kovasti jatkaa palvelemista heidän kanssaan – olimme antaneet toisillemme hyvin paljon. Mutta ainakin sain nähdä, että evankeliumin asia oli etenemässä voimallisesti heidän elämässään ja he pitivät huolta toisistaan. Minä, joka olin lähtenyt vastahakoisesti työhön vainoilla, olin palannut lyhteillä lastattuna.”³⁴

Presidentti Lorenzo Snow, kirkon viides presidentti, opetti, että Apuyhdistyksen sisaret ilmentävät puhdasta palvelusta. Hän sanoi: ”Apostoli Jaakob sanoi: ’Puhdasta, Jumalan – – silmissä tahratonta palvelusta on huolehtia orvoista ja leskistä, kun he ovat ahdingossa, ja

varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta.’ Apuyhdistyksen jäsenet ovat mitä selkeimmin

Lorenzo Snow

antaneet elämällään esimerkiksi puhtaasta ja tahrattomasta palvelusta, sillä he ovat palvelleet ahdingossa olevia, he ovat kietoneet rakkauden käsivartensa orpojen ja leskien ympärille ja he ovat varjelleet itsensä niin, ettei maailma ole saastuttanut. Voin todistaa, ettei maailmasta löydy tahrattomampia ja jumalaapelkäävämpiä naisia kuin Apuyhdistyksen riveistä.”³⁵

Puhtaat ja Jumalaa pelkäävät sisaret Apuyhdistyksen riveissä ovat huolehtineet toisistaan ja vahvistaneet toisiaan Nauvoon alkuaajoista nykyiseen aikaan tekemällä rakastavaa ja innoitettua kotikäyntiopetusta. Se on palvelutyötä, jota tehdään yhdelle kerrallaan ja sydäimestä sydämeen. ▣

LUKU 8

Pappeuden siunauksia kaikille

Erottamaton yhteys pappeuteen

*"Tämän kirkon naisissa on voimaa
ja suuria kykyjä. Heissä on johtajuutta ja
määrätietoisuutta, tiettyä itsenäisyyden henkeä
ja samalla suurta tyytyväisyyttä siitä, että
he ovat osa tätä Herran valtakuntaa
ja työskentelevät käsi kädessä
pappeudenhaltijoiden kanssa
sen edistämiseksi."*

Gordon B. Hinckley

Pappeuden siunauksia kaikille

Erottamaton yhteys pappeuteen

Jumalan pappeus on palautettu täyeydessään maan päälle profeetta Joseph Smithin kautta. Pappeus on Jumalan iankaikkinen voima ja valtuus, jolla Hän siunaa, lunastaa ja korottaa lapsensa toteuttaen ”ihmisen kuolemmattomuuden ja iankaikkisen elämän”¹.

Taivaallisen Isän kelloiset pojat asetetaan pappeuden virkoihin, ja he saavat tiettyjä velvollisuuksia ja tehtäviä. He saavat valtuuden toimia Hänen nimessään pitääkseen huolta Hänen lapsistaan ja auttaakseen heitä saamaan toimituksia sekä pitämään ja kunnioittamaan liittoja. Kaikkia taivaallisen Isän poikia ja tyttäriä siunataan yhtäläisesti, kun he turvautuvat pappeuden voimaan.

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista opetti eräässä yleiskonferenssipuheessa: ”Käytämme pappeudenhaltijoista joskus nimitystä ‘pappeus’, mutta emme saa unohtaa milloinkaan, etteivät pappeudenhaltijat omista pappeutta eivätkä ole sen ruumiilistuma. Sitä pidetään pyhänä luottamuksena käytettäväksi miesten, naisten ja lasten hyväksi yhtäläisesti.”² Sitten vanhin Oaks lainasi

vanhin John A. Widtsoeta, joka myös palveli kahdentoista koorumin jäsenenä: ”Miehillä ei ole sen suurempaa oikeutta kuin naisilla niihin siunauksiin, jotka koituvat pappeudesta ja liittyvät sen hallussa pitämiseen.”³

”Täysin osallisia pappeuden hengellisistä siunauksista”

Monet myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset ovat todistaneet pappeuden siunauksista elämässään. Sisar Elaine L. Jack, Apuyhdistyksen 12. ylijohtaja, on ilmaissut Apuyhdistyksen muiden sisarten tunteet. ”Minulla on luja todistus pappeuden voimasta kaikkien kirkon jäsenten elämässä”, hän sanoi. ”Opissa ja liitoissa meille – – kerrotaan, että Melkisedekin pappeus ’pitää hallussaan kaikkien kirkon hengellisten siunausten avaimia’ (OL 107:18). Tiedän, että se on Jumalan voima ja valtuus maan päällä ja että se siunaa meidän elämäämme ja auttaa meitä yhdistämään maanpäälliset kokemuksemme ikuisuuksien kanssa. Kun me saamme

pappeuden siunauksia, me vastaanotamme Jumalan voimaa ja armoa.” Sisar Jack jatkoi:

”Minusta on merkittävää, että naiset järjestettiin pappeuden valtuudella. Me tuemme pappeutta, ja pappeuden voima tukee meitä. Me kirkon sisaret – – pidämme suuressa arvossa mahdollisuuttamme olla täysin osallisia pappeuden hengellisistä siunauksista.

Jokainen meistä voi saada ohjausta ja siunausta iankaikkisessa edistymisessämme ottamalla vastaan näitä siunauksia. Pyhät toimitukset, liitot, sinetöimiset ja Pyhän Hengen lahja ovat välttämättömiä korotuksen saamiseksi. Näiden lisäksi on olemassa joukko henkilökohtaisia pappeuden siunauksia. Pappeuden siunaukset ohjaavat meitä, ne kohottavat näköalaamme, ne rohkaisevat ja innoittavat meitä, ne vahvistavat meidän uskollisuuttamme. Me kaikki voimme saada osaksemme näitä hengellisiä siunauksia.”⁴

Sisar Sheri L. Dew, joka palveli neuvonantajana Apyyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, toisti nämä opetukset: ”Sisaret, jotkut yrittävät vakuutella teille, että kun kerran teitä ei aseteta pappeuteen, teitä on huijattu. He ovat yksinkertaisesti väärässä eivätkä he ymmärrä Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Pappeuden siunaukset ovat jokaisen vanhurskaan miehen ja naisen ulottuvilla. Me voimme kaikki saada Pyhän Hengen, saada henkilökohtaista ilmoitusta ja saada endaumentin tempelissä, josta me tulemme ‘varustettuina’ voimalla. Pappeuden

voima parantaa, suojelee ja rokottaa kaikki vanhurskaat pimeyden voimia vastaan. Mikä tärkeintä, Herran huoneen korkeimpiin toimituksiin sisältyvän pappeuden täyteyden voivat vastaanottaa vain mies ja nainen yhdessä.”⁵

Toimitukset, liitot ja siunaukset

Kun Joseph Smith järjesti Apyyhdistyksen Nauvoossa Illinoisissa keväällä 1842, sen jäsenet olivat naisia, joita oli jo siunattu joillakin pappeuden toimituksilla ja liitoilla. Heidät oli kastettu syntien anteeksisaamiseksi. He olivat saaneet Pyhän Hengen lahjan, joka antoi heille oikeuden Hengen jatkuvaan kumppanuuteen ja kyvyn saada opastusta henkilökohtaisen ilmoituksen avulla. He olivat nauttineet sakramentin Jeesuksen Kristuksen ja liittojensa muistoksi. He olivat saaneet Hengen lahjoja. Jotkut olivat saaneet patriarkallisen siunauksen, jossa oli tietoa heidän yksilöllisistä lahjoistaan ja mahdollisuuksistaan sekä jäsenyydestään Israelin huoneessa. Herra oli parantanut heitä, lohduttanut heitä ja ohjannut heitä heidän tarpeidensa ja uskonsa sekä oman tahtonsa mukaan.

Sisar Elizabeth Ann Whitney, joka osallistui

Elizabeth Ann Whitney

Apyyhdistyksen ensimmäiseen kokoukseen, oli saanut kuulla palautetusta evankeliumista 12 vuotta aiemmin, vuonna 1830. ”Heti kun kuulin evankeliumista veljien

Kun myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset tekevät liittoja ja pitävät ne, Herra vahvistaa heitä valtakuntansa palveluksessa.

saarnatessa sitä”, hän sanoi myöhemmin, ”tiesin sen olevan Hyvän Paimenen ääni.” Hän ”otti heti kasteen”, ja hänen miehensä Newel K. Whitney kastettiin muutama päivä myöhemmin.⁶ Muistellessaan tätä kokemusta hän kertoi siunauksista, joita hän sai pappeuden kaste- ja konfirmointitoimituksesta:

”Jos on periaatteita, jotka ovat antaneet minulle voimaa ja joiden avulla olen oppinut elämään vilpittömämmin hyödyllistä elämää, minusta tuntuu siltä, että haluaisin välittää tämän ilon ja voiman muille, kertoa heille, mitä evankeliumi on ollut aina siitä asti, kun otin sen vastaan ja opin elämään sen lakien

”Kun menette temppeliin ja osallistutte Herran huoneeseen kuuluviin toimituksiin, saatte tiettyjä siunauksia. – – Saatte Jumalan tuntemisen avaimen (ks. OL 84:19). Opite, kuinka voitte tulla Hänen kaltaisikseen. Teille ilmoitetaan vieläpä jumalisuuden voima (ks. OL 84:20).”

Ezra Taft Benson

Ks. ”Mitä toivon teidän opettavan lapsillenne temppelistä”, Valkeus, toukokuu 1986, s. 6.

mukaan, ja mitä se on minulle yhä: uutta Hengen ilmoitusta päivittäin, salaisuuksien paljastumista, jotka olivat ennen synkkiä, syviä, selittämättömiä ja käsittämättömiä; aivan ehdotonta uskoa jumalalliseen voimaan, äärettömään totuuteen, joka on lähtöisin Isästä Jumalasta.”⁷

Hengen lahjoja

Huhtikuun 28. päivänä 1842 Joseph Smith puhui Nauvoon naisten Apuyhdistyksen kokouksessa. Osa hänen saarnastaan perustui apostoli Paavalin opetukseen Hengen lahjoista kohdassa 1. Kor. 12–13. Joseph Smith tähdensi, että ”näiden merkkien, kuten sairaiden parantaminen, pahojen henkien karkottaminen jne., tulee seurata kaikkia, jotka uskovat”⁸.

Koska myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset ovat saaneet Pyhän Hengen lahjan, he voivat tavoitella ja saada hengellisiä lahjoja kuten ”kielillä puhumisen, profetian, ilmoituksen, näkyjen, parantamisen, kielten tulkitsemisen ja niin edelleen” lahjoja⁹. Kautta kirkon historian myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset ovat saaneet Hengen lahjoja ja käyttäneet niitä perheensä ja muiden siunaukseksi.

Amanda Barnes Smith oli läsnä 28. huhtikuuta 1842, kun Joseph Smith opetti Apuyhdistyksen sisarille Hengen lahjoista. Hän tunsu profetaan opetusten olevan totta, sillä häntä oli siunattu ilmoituksen lahjalla noin neljä vuotta

Amanda Smith rukoili apua poikansa hoitamiseen.

aiemmin, kun hän oli tarvinnut Herran apua pelastaakseen poikansa.

Lokakuun lopulla 1838 Amanda, hänen miehensä Warren, heidän lapsensa ja muita kirkon jäseniä oli matkalla Far Westiin Missourissa. He pysähtyivät erään myllyn luo korjaamaan vankkureitaan. Heidän ollessaan siellä väkivaltainen joukko hyökkäsi myllyssä työssä olevien myöhempien aikojen pyhien kimppuun surmaten 17 miestä ja poikaa ja haavoittaen 15:tä. Amanda, joka oli mennyt piiloon hyökkäyksen aikana, löysi palatessaan Warrenin ja heidän

poikansa Sardiuksen kuolleiden joukosta. Toinen poika Alma oli vakavasti loukkaantunut. Kiväärin luoti oli räjäyttänyt hänen lonkkansa murskaksi. Amanda kertoi myöhemmin henkilökohtaisesta ilmoituksesta, jota hän sai, jotta hänen poikansa voisi parantua:

”Olin siellä koko tuon pitkän ja kammottavan yön kuolleideni ja haavoittuneideni kanssa, ja yksin Jumala lääkärinämme ja apunamme.

’Voi, taivaallinen Isäni’, minä huusin, ’mitä minä teen? Sinä näet haavoittuneen poikarukani ja tiedät kokemattomuuteni. Oi taivaallinen Isä, neuvo minulle, mitä minun pitää tehdä!’

Ja sitten minua neuvottiin aivan kuin ääni olisi puhunut minulle.”

Amandaa ohjattiin tekemään lipeää eli pesuainetta tulisijassa olleesta tuhkasta haavan puhdistamiseksi. Sitten häntä neuvottiin tekemään kankaasta ja punajalavasta haude ja täyttämään sillä haava. Seuraavana päivänä hän löysi vähän palsamia ja kaatoi sitä haavaan lievittääkseen Alman tuskia.

”’Alma, lapseni’, minä sanoin, ’uskotko, että Herra loi lonkkasi?’

’Kyllä, äiti.’

’Etkö uskokin, että Herra voi luoda jotakin lonkkasi tilalle, Alma?’

’Luuletko, että Herra voi, äiti?’ kysyi lapsi vilpittömänä.

’Kyllä, poikani’, minä vastasin, ’Hän on näyttänyt minulle sen kaiken näyssä.’

Sitten laskin hänet mukavasti kasvoilleen ja sanoin: ’Makaa nyt siinä äläkä liiku, niin Herra tekee sinulle uuden lonkan.’

Niin Alma lepäsi vatsallaan viiden viikon ajan, kunnes hän oli täysin toipunut – puuttuvan nivelen ja nivelkuopan tilalle oli kasvanut joustavaa rustoa – – lääkärien ihmeeksi.

Sinä päivänä kun hän käveli jälleen, olin ulkona hakemassa ämpärillä vettä, kun kuulin lasten huudot. Juostessani peloissani takaisin menin sisään, ja siellä Alma oli lattialla tanssimassa ympäriinsä ja lapset kirkuivat hämmästyksestä ja ilosta.”¹⁰

Ilmoituksen hengellisen lahjan avulla Herra opetti sisar Smithille, kuinka hänen piti hoitaa poikaansa. Hän – kuten Elizabeth Ann Whitney ja lukemattomat muut – sai ”iloa ja

Nauvoon temppeli Illinoisissa

Tempelitoimitustyöntekijöitä Suolajärven temppelin portailla vuonna 1917

voimaa” ja ”Hengen uutta ilmoitusta”¹¹ uskollisuutensa johdosta.

Tempelin siunauksia

Yksi Herran tarkoituksista Apuyhdistyksen perustamisessa oli valmistaa tyttäriään pappeuden suurempiin siunauksiin, joita temppelin toimitukset ja liitot tuovat. Alkuaikojen sisaret Nauvoossa odottivat temppelin valmistumista hyvin innoissaan, sillä he tiesivät, kuten profeetta Joseph Smith oli luvannut Mercy Fielding

Thompsonille, että endaumentti toisi heidät ”pimeydestä ihmeelliseen valoon”¹².

Profeetta Joseph Smithin kautta Herra ilmoitti myöhempien aikojen pyhille Kirtlandissa Ohiossa seuraavaa: ”Minä annoin teille käskyn, että teidän tulee rakentaa huone, jossa huoneessa minä aion antaa niille, jotka minä olen valinnut, voiman korkeudesta.”¹³ Hän lupasi antaa uskollisille pyhille ”lukuisia siunauksia”¹⁴, ja Hän julisti, että temppeli olisi ”[kiitospaikka] kaikille pyhille ja [opetuspaikka]

•• ————— ••

kaikille niille, jotka on kutsuttu palveluksen työhön heidän kaikissa eri kutsumuksissaan ja viroissaan; jotta he voivat tulla täydellisiksi palvelutyönsä ymmärryksessä, teoriassa, periaatteessa ja opissa, kaikessa, mikä liittyy Jumalan valtakuntaan maan päällä”¹⁵.

Nauvoossa Herra käski jälleen pyhiä rakentamaan temppelin sanoen, että Hän palauttaisi pappeuden täyteen ja ilmoittaisi siellä toimituksensa¹⁶.

Apuhdistyksen sisaret auttoivat toisiaan valmistautumaan näihin toimituksiin ja niihin liittyviin liittoihin. He antoivat panoksensa temppelin rakentamiseen, saivat opetusta profeetalta ja toisiltaan Apuhdistyksen kokouksissa, palvelivat rakastavasti toisiaan ja pyrkivät elämään suuremmissa pyhydessä.

Kun temppeli oli valmistumassa, 36 naista kutsuttiin palvelemaan temppelitoimitustyöntekijöinä. Elizabeth Ann Whitney, yksi noista ensimmäisistä toimitustyöntekijöistä, muisteli: ”Annoin itseni, aikani ja huomioni tuohon tehtävään. Työskentelin temppelissä joka päivä lakkaamatta sen sulkemiseen asti.”¹⁷

Korkeamman pappeuden toimituksissa, joita pyhät saivat Nauvoon temppelissä, ”[ilmeni] jumalisuuden voima”¹⁸. Kun pyhät pitivät liittonsa, tämä voima vahvisti ja tuki heitä heidän koettelemuksissaan tulevina päivinä ja vuosina (ks. luku 3).

Joseph Fielding
Smith

Kirkossa tänä aikana kaikkialla maailmassa uskolliset naiset ja miehet palvelevat edelleen temppelissä ja saavat voimaa siunauksista, joita voi koitua vain temppelitoimituksista. Presidentti Joseph Fielding Smith, kirkon

*”Ainoa paikka maan
päällä, missä me voimme
saada pappeuden
siunausten täyteen,
on pyhä temppeli. Se on
ainoa paikka, missä
pyhin toimituksin me
voimme saada sen, mikä
tekee meistä kelvollisia
korotukseen selestisessä
valtakunnassa.”*

Harold B. Lee

*Stand Ye in Holy Places,
1974, s. 117*

Pyhät vaatteet

Joseph Smith pyysi uskollisia naisia Nauvoossa valmistamaan pyhiä vaatteita käytettäväksi temppeletoimituksissa. Temppeleivaatteiden ompeleminen pysyi Apuyhdistyksen vastuulla monta vuotta. Nykyään sisarilla on edelleen ensisijainen temppeleivaatteisiin ja temppelegarmentteihin liittyvä tehtävä. He opettavat kunnioitusta ja huolenpitoa, joilla näihin vaatteisiin tulee suhtautua. He opettavat myös säädyllisyyttä, jota tulee noudattaa temppelegarmenttia käytettäessä. Kunkin seurakunnan Apuyhdistyksen johtaja voi vastata kysymyksiin pyhien vaatteiden käytöstä ja huolenpidosta kirkon nykyisen käsikirjan mukaisesti. Pyhien vaatteiden kohteleva kunnioittavasti on merkki kunnioituksesta temppelein siunauksia kohtaan.

kymmenes presidentti, onkin sanonut: ”Tämän kirkon sisarten etuoikeuksiin kuuluu saada korotus Jumalan valtakunnassa ja saada valtuus ja voima kuningattarina ja papittarina.”¹⁹

Pappeus kotona

Apuyhdistys auttaa sisaria vahvistamaan koteja ja perheitä auttaen siten toteuttamaan

yhtä pappeuden perustarkoituksista. ”Pappeuden valtuus on palautettu siksi”, on vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista sanonut, ”että perheet voidaan sinetöidä ikuisiksi ajoiksi.”²⁰ Vanhin Richard G. Scott, hänkin kahdentoista apostolin koorumista, on opettanut: ”Perhe ja koti ovat vanhurskaan elämän perusta. Pappeus on Herran varaama voima ja pappeuden seuraanto Hänen järjestämänsä keino perheen tukemiseksi.”²¹ Apuyhdistys auttaa tässä työssä auttamalla naisia ja heidän perheitään elämään evankeliumin mukaan sellaisella tavalla, että he voivat saada luvatut pappeuden siunaukset.

Aviomies ja vaimo

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Naisena ja miehenä olemisen lopullinen ja korkein ilmaus on avioliiton uusi ja ikuinen liitto miehen ja naisen välillä. Ainoastaan tämä suhde huijpentuu korotuksessa. Apostoli Paavali opetti: ”Herran edessä ei kuitenkaan ole naista ilman miestä eikä miestä ilman naista.”²² Muinaiset pyhät kirjoitukset vahvistavat tämän kertomuksessa liittoon kuuluvasta avioliitosta Abrahamin ja Saaran, Iisakin ja Rebekan sekä Jaakobin ja Raakelin välillä. Sinetöimistöimitus sitoo aviomiehen ja vaimon toisiinsa, lapsiinsa ja taivaalliseen Isäänsä. ”Niinpä pappeuskoorumiemme – ja Apuyhdistystemme – yhteisenä

tavoitteena on saattaa miehet ja naiset yhteen pyhässä avioliitossa ja perhesuhteissa, jotka johtavat kohti iankaikkista elämää, joka 'on suurin kaikista Jumalan lahjoista'.²³

Kun aviomiestä ja vaimoa siunataan tilaisuudella olla vanhempia, he jakavat vakavan vastuun auttaa lapsiaan ymmärtämään ja ottamaan vastaan pappeuden toimitukset ja liitot.²⁴ Ensimmäiset vanhempamme Aadam ja Eeva antoivat lapsiaan opettaessaan esimerkin suhteesta, jossa vallitsee keskinäinen riippuvuus ja ykseys. Vanhin Bruce R. McConkie kahdentoista apostolin koorumista on opettanut:

"Aadam ei ollut yksin osallisena näissä asioissa. --

Eeva oli aktiivisesti mukana. Hän kuuli kaiken, mitä Aadam sanoi. Hän puhui 'rikkomuksestamme', 'lunastuksemme ilosta', 'jälkeläisistä', joita he saivat yhdessä, ja 'iankaikkisesta elämästä', jota kumpikaan heistä ei voisi saada yksin vaan joka on aina varattu miehelle ja naiselle yhdessä.

Hän ja Aadam rukoilivat kumpikin, he kumpikin siunasivat Herran nimeä, he kumpikin opettivat lapsiaan, he kumpikin saivat ilmoitusta, ja Herra käski heitä kumpaakin palvelemaan Häntä Jeesuksen Kristuksen nimessä ikuisesti."²⁵

Myöhempien aikojen profeetat ja apostolit ovat kannustaneet aviomiehiä ja vaimoja noudattamaan kodissaan tätä mallia: "Jumalallisen

Aadamilla ja Eevalla oli eheä liittosuhde.

suunnitelman mukaan isän on määrä johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta. Äiti on ensisijaisesti vastuussa lastensa hoivaamisesta. Näissä pyhissä tehtävissä isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina. Vamma, kuolema tai muut olosuhteet saattavat vaatia yksilöllisiä sovelutuksia. Sukulaisten tulisi tarvittaessa antaa tukeaan.”²⁶

Myöhempien aikojen pyhät kaikkialla maailmassa noudattavat näitä neuvoja yksinkertaisin mutta voimallisin tavoin. Aviomies ja vaimo kokoavat lapsensa rukoilemaan ja lukemaan pyhiä kirjoituksia. Monissa kodeissa vanhemmat varaavat tietyn paikan – kenties yksinkertaisen hyllyn – jossa he säilyttävät pyhiä kirjoituksia ja

muuta kirkon aineistoa. He opettavat evankeliumia sanoillaan ja esimerkillään. He auttavat lapsiaan valmistautumaan temppelin siunausten saamiseen, kokoaikaisessa lähetystyössä palvelemiseen, oman kodin perustamiseen ja jatkamaan palvelemista kirkossa. Aadamin ja Eevan lailla he jakavat vastuun opettaa, rukoilla sekä palvella Jumalaa ja muita ihmisiä.

Joissakin tapauksissa aviomies tai vaimo voi tuntea olevansa yksin näissä tehtävissään, koska hänen puolisonsa ei ole tehnyt liittoja tai ei elä tekemiensä liittojen mukaan. Edes näissäkään tilanteissa uskollisten perheenjäsenten ei tarvitse tuntea olevansa yksin. Heidän saamansa pappeuden toimitukset ja pitämänsä liitot siunaavat ja vahvistavat heitä. He voivat myös vedota sukulaisten ja muiden myöhempien aikojen pyhien tukeen.

BARBARA B. SMITH

Apuyhdistyksen kymmenes ylijohtaja

”Kirkon naisilla on pappeuden jatkuvien neuvojen ja Herran innoituksen kautta kutsumien Apuyhdistyksen johtohenkilöiden myötä jumalallinen ohjauksen lähde työhön, joka heillä on tehtävänä, ja yhdistys tarjoaa keinot toteuttaa tuo työ.”

Barbara B. Smith

Ensign, maaliskuu 1983, s. 23

Apuyhdistys tukee naisia näiden hoivatessa lapsiaan.

Naimattomat sisaret ja pappeus

Monet myöhempien aikojen pyhät eivät ole koskaan olleet naimisissa. Toiset ovat yksin aviopuolison kuoleman, hylkäämisen tai avioeron johdosta. Kuten kaikkia kirkon jäseniä, näitä jäseniä siunataan, kun he pysyvät uskollisina liittoilleen ja tekevät kaiken voitavansa pyrkiäkseen ylevään tavoitteeseen elää iankaikkisessa perheessä. He voivat nauttia pappeuden siunauksista, voimasta ja vaikutuksesta elämässään ja kodissaan saamiensa toimitusten ja pitämiensä liittojen myötä.

Vanhin Dallin H. Oaks kertoi uskollisesta äidistään, joka oli jäänyt nuorella iällä leskeksi. Koska hänet oli sinetöity mieheensä tempelissä, hän ei pitänyt itseään naimattomana.

Siitä huolimatta hänen oli kasvatettava kolme lastaan yksin. Vanhin Oaks on muistellut:

”Isäni kuoli, kun olin seitsenvuotias. Olin vanhin kolmesta pienestä lapsesta, joita leskeksi jäänyt äitimme pyrki kasvattamaan. Kun minut asetettiin diakoniksi, hän sanoi, kuinka mielisään hän oli siitä, että kotona oli pappeudenhaltija. Mutta äiti johti edelleen perhettä ja muun muassa sanoi, kuka meistä pitäisi rukouksen, kun polvistuimme yhdessä joka aamu. – –

Kun isäni kuoli, äitini johti perhettämme. Hänellä ei ollut pappeuden virkaa, mutta avioliittonsa elossa olevana vanhempana hänestä oli tullut perheensä johtava virkailija. Samanlaisesti hän osoitti aina täydellistä arvonantoa piisпамme ja muiden kirkon johtajien pappeuden valtuutta kohtaan. Hän johti perhettään, mutta he johtivat kirkkoa. – –

Uskollisella leskiäidillä, joka kasvatti meidät, ei ollut mitään epäselvyyttä perheen iankaikkisesta luonteesta. Hän kunnioitti aina kuolleen isämme asemaa. Hän loi tunteen, että isä oli läsnä kodissamme. Hän puhui heidän temppeleliavioliittonsa iankaikkisesta kestosta. Hän muistutti meitä usein siitä, mitä isämme haluaisi meidän tekvän, jotta voisimme tehdä totta Vapahtajan lupauksesta, että voisimme olla iankaikkisesti perhe.”²⁷

Eräs toinen mies kertoi äidistään, joka oli johtavana virkailijana kodissa: ”Juuri kun valmistauduin palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä,

isäni jätti perheemme ja kirkon. Noissa olosuhteissa minun oli vaikeaa lähteä kotoa kahdeksi vuodeksi, mutta minä lähdin. Ja palvellessani Herraa kaukaisessa maassa sain kuulla äitini voimasta kotona. Hän tarvitsi ja arvosti erityistä huomiota, jota hän sai pappeudenhaltijoilta – isältään ja veljiltään, kotiopettajiltaan, muilta miehiltä seurakunnassa. Suurimman voimansa hän sai kuitenkin itseltään Herralta. Hänen ei tarvinnut odottaa pappeudenhaltijoiden käyntiä saadakseen pappeuden siunauksia kotiinsa, ja kun pappeudenhaltijat lähtivät, nuo siunaukset eivät lähteneet heidän mukanaan. Koska hän oli uskollinen liitoille, jotka hän oli tehnyt kasteen vesissä ja temppelissä, hänellä oli aina pappeuden siunaukset elämässään. Herra antoi hänelle hänen omat kykynsä ylittävää innoitusta ja voimaa, ja hän kasvatti lapset, jotka nyt pitävät samat liitot, jotka tukivat häntä.”²⁸

Nämä naiset ymmärsivät, että he saivat lisää voimaa ja apua liitoista, jotka he olivat tehneet ja jotka he pitivät.

Palveleminen kirkossa

Kaikki ne, jotka palvelevat jossakin virallisessa tehtävässä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, palvelevat niiden ohjauksessa ja valtuudella, joilla on pappeuden avaimet, kuten piispojen ja vaarnajohtajien. Apuyhdistykseen tämä malli luotiin

ensimmäisessä Apuyhdistyksen kokouksessa. Profeetta Joseph Smithin ohjeen mukaan vanhin John Taylor kahdentoista apostolin koorumista pani kätensä vuorotellen sisar Emma Smithin ja hänen neuvonantajiansa, sisar Sarah M. Clevelandin ja sisar Elizabeth Ann Whitney, pään päälle. Hän siunasi heitä johdatuksella heidän palvelutyössään. Siitä lähtien sisaret, jotka ovat palvelleet Apuyhdistyksen tehtävissä, kaikissa muissa kirkon tehtävissä ja kotikäyntiopettajina, ovat palvelleet niiden valtuudella, joilla on pappeuden avaimet.

Presidentti Boyd K. Packer kahdentoista apostolin koorumista on sanonut:

”Apuyhdistys toimii Melkisedekin pappeuden johdolla, sillä ’kaikki muut valtuudet tai virat kirkossa ovat lisäyksiä tähän pappeuteen’. Se järjestettiin ’pappeuden mallin mukaan’. –

Veljet tietävät *kuuluvansa* pappeuskoorumiin. Liian monet sisaret pitävät kuitenkin Apuyhdistystä pelkästään luokkana, johon he osallistuvat. Jokaisen naisen sydämessä on vaalittava samaa Apuyhdistykseen *kuulumisen* tunnetta eikä vain pelkästään luokkaan osallistumista.”²⁹

Pappeuskoorunit järjestävät miehet veljeskunnaksi palvelemaan, oppimaan ja hoitamaan velvollisuuksiaan sekä tutkimaan evankeliumin oppeja. Apuyhdistys toteuttaa nämä samat päämäärät kirkon naisten osalta. Kaikki naiset kirkossa kuuluvat Apuyhdistykseen, vaikka heillä olisikin muita tehtäviä, joiden vuoksi

heidän on vaikea osallistua kaikkiin Apuyhdistyksen kokouksiin. He saavat edelleenkin huolenpitoa ja opetusta Apuyhdistyksen sisaruuden välityksellä.

Ykseys: "kaikkien on toimittava yhdessä"

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa miesten ja naisten tulee vahvistaa ja lujittaa toisiaan ja toimia yhdessä ja ykseydessä. Herra on sanonut: "Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun."³⁰

Profeetta Joseph Smith opetti: "Kaikkien on toimittava yhdessä, muutoin ei voida tehdä mitään."³¹ Ja hän näytti esimerkkiä toimimalla yhdessä muiden kanssa. Sisar Eliza R. Snow muisti tämän esimerkin ja vaali sitä koko elämänsä ajan. Kun Apuyhdistys järjestettiin

"Jokaisen naisen sydämässä on vaalittava -- Apuyhdistyksen kuuluminen tunnetta" (Boyd K. Packer).

"Rukoilen, että ykseyden henki leviäisi kaikkialle kirkkoon – että se olisi luonteenomaista vaarnojen johtokunnille ja korkeille neuvostoille, piispakunnille, [kotiopettajille] ja etenkin kirkon koorumeille ja apujärjestöille, jotta ne olisivat kaikki yhtä, kuten Vapahtaja sanoi Hänen ja Isän olevan yhtä."

David O. McKay

Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1937, s. 121–122, viitaten kohtaan Joh. 17:21

uudelleen Utahissa, hän kertoi siitä paikallisille kirkon johtohenkilöille. Hän opetti, että piispoilla tuli olla sama suhde seurakuntien Apuyhdistyksiin kuin Joseph Smithillä oli Apuyhdistykseen Nauvoossa. Hän opetti myös, että ”jokainen yhdistys – – tarvitsee toimiakseen [piispan] neuvoja”.³²

Kun sisar Bathsheba W. Smith palveli Apuyhdistyksen neljäntenä ylijohtajana, hän muisti Joseph Smithin opetukset ja esimerkin. Hän neuvoi Apuyhdistyksen sisaria toimimaan sopusoinnussa pappesusjohtajien kanssa. Hän sanoi: ”Me haluamme nöyrästi pitää Herralta saamamme kutsumukset kunniaassa, ja jotta tekisimme sen hyväksyttävästi, me tarvitsemme uskon ja tuen kirkon ensimmäiseltä

presidenttikunnalta, apostoleilta, vaarnanjohtajilta ja piispoilta, joita me haluamme aina tukea ja joiden kanssa me haluamme tehdä työtä sopusoinnussa.”³³

Tämä malli on säilynyt kautta vuosikymmenten. Presidentti Henry B. Eyring, neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”Eräs suurenmoinen osa Apuyhdistyksen perinnöstä ilmenee siinä tavassa, jolla pappesus on aina osoittanut kunnioitusta ja saanut sitä puolestaan Apuyhdistykseltä.”³⁴

Kun sisar Barbara W. Winder alkoi palvella Apuyhdistyksen 11. ylijohtajana, presidentti Gordon B. Hinckley, joka palveli tuolloin neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa, pyysi häntä yhdistämään Apuyhdistyksessä,

BARBARA W. WINDER

Apuyhdistyksen 11. ylijohtaja

”Haluan ja toivon todella, että olemme yhtenäisiä, yhtä pappisuuden kanssa palvellen ja rakentaen Jumalan valtakuntaa täällä tänä päivänä ja levittäen evankeliumin iloa niille, jotka ovat kipeästi sen tarpeessa. Tämä on Hänen valtakuntansa. Meillä on suuri vastuu viedä evankeliumia eteenpäin.”

Barbara W. Winder

Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1984, s. 79; tai Ensign, toukokuu 1984, s. 59

Nuorissa Naisissa ja Alkeisyhdistyksessä palvelevat sisaret pappeuden alaisuuteen. Sisar Winder ymmärsi, että ykseys ”ei tarkoita pelkäämistään sitä, että sisaret toimivat yhdessä, vaan että me olemme pappeusveljien kumppaneita. Me olemme kumppaneita työssä.”³⁵

Sisar Winder sanoi, että pian sen jälkeen kun hänet oli kutsuttu palvelemaan Apuyhdistyksen ylijohtajana, vanhin Dallin H. Oaks pyysi, että saisi tavata hänet. Vanhin Oaksia oli pyydetty valmistelemaan kirkon lausunto eräästä tärkeästä aiheesta, ja vanhin Oaksista tuntui, että hänen oli saatava siihen kirkon naisjohtajien panos. Hän osoitti kunnioitusta ja kiitollisuutta sisar Winderin tietämystä, mielipiteitä ja innoitusta kohtaan pyytämällä sisar Winderin apua ja käyttämällä sitä.

Sisar Winder opetti myöhemmin, että miehet ja naiset kirkossa tarvitsevat toistensa apua työssä. ”Opin, että kun minut kutsutaan kokoukseen”, hän selitti, ”minua ei kutsuta tulemaan sinne valittamaan kaikista ongelmistani vaan minut kutsutaan tulemaan ratkaisujen kera. Sitten yhdessä voimme keskustella ideoista nähdäksemme, mikä toimii. Pappeusveljet odottavat ja tarvitsevat kirkon naisten näkökulmaa. Meidän pitää olla valmistautuneita ja auttaa heitä.”³⁶

Tämä ykseys tarkoituksessa käy selkeästi ilmi kirkon neuvostojen kokouksissa. Kun miehet ja naiset näissä neuvostoissa kuuntelevat

Kirkossa miehet ja naiset työskentelevät yhdessä ja ykseydessä.

toisiaan, tavoittelevat Hengen johdatusta ja työskentelevät ykseydessä, he saavat innoitusta tietää, kuinka vastata yksilöiden ja perheiden tarpeisiin. Herra on sanonut: ”Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni jonkin asian tähden, katso, minä olen siellä heidän keskellään.”³⁷

Presidentti Thomas S. Monson, kirkon 16. presidentti, kertoi esimerkin siitä, mitä voi tapahtua, kun Apuyhdistyksen sisaret ja pappeusveljet työskentelevät yhdessä Herran palveluksessa:

”Elokuun 24. päivänä [1992] pyörremyrsky Andrew iskeytyi Floridan rannikolle Miamista etelään. Tuulenpuuskien nopeus oli yli kolmesataa kilometriä tunnissa.

-- Kahdeksankymmentäseitsemäntuhatta taloa tuhoutui; sataviisikymmentätuhatta ihmistä jäi kodittomiksi. --

Paikalliset pappeusjohtajat ja Apuyhdistyksen johtajat ryhtyivät nopeasti arvioimaan loukkaantumisia ja vahinkoja ja auttamaan raivaustöissä. Kolme suurta vapaaehtoisista jäsenistä koostuvaa partiota – määrältään yli viisituhatta jäsentä – teki työtä rinta rinnan tuhon kohteeksi joutuneitten asukkaitten kanssa ja auttoi korjaamaan kolmetuhatta asuinrakennusta, juutalaisen synagogan, helluntaikirkon ja kaksi koulua.”³⁸

*”Käsi kädessä pappeuden kanssa”:
innoitettuja newojoja myöhempien
aikojen profetoilta*

Myöhempien aikojen profetat ovat puhuneet siunauksista, joita kirkko ja perheet saavat, kun uskolliset pappeusveljet ja uskolliset Apuyhdistyksen sisaret työskentelevät yhdessä.

Presidentti Spencer W. Kimball, kirkon 12. presidentti, on sanonut: ”Tässä [Apuyhdistyksen] järjestössä on voima, jota ei vielä ole täysin käytetty hyväksi Siionin kotien vahvistamiseksi ja Jumalan valtakunnan rakentamiseksi – eikä sitä käytetä, ennen kuin sekä sisaret että pappeus saavat näkemyksen Apuyhdistyksestä.”³⁹

Presidentti Joseph Fielding Smith tiivisti Apuyhdistyksen ja pappeuskoorumien välisen suhteen:

*”Tämän kirkon naisissa on voimaa ja suuria kykyjä”
(Gordon B. Hinckley).*

”Heillä [sisarilla] on omat kokouksensa kuten Apuyhdistys, jossa heille on annettu voima ja valtuus tehdä todella paljon. --

Herra on viisauudessaan kutsunut sisaremme pappeuden avuksi. Sisarten myötätunnon, sydämen hellyyden ja ystävällisyyden ansiosta Herra katsoo heihin ja antaa heille velvollisuuksia ja tehtäviä olla tarvitsevien ja ahdistettujen palvelijoita. Hän on osoittanut tien, jota heidän tulee kulkea, ja Hän on antanut heille tämän suurenmoisen järjestön, jossa heillä on valtuus palvella seurakuntien piispojen ohjeiden mukaan ja sopusoinnussa seurakuntien

piispojen kanssa pitämällä huolta kansamme niin hengellisistä kuin ajallisistakin asioista.”⁴⁰

Kun presidentti Gordon B. Hinckley palveli kirkon 15. presidenttinä, hän sanoi Apuyhdistyksen sisarille seuraavaa:

”Saanen – – sanoa teille sisarille, ettette te ole toisella sijalla Isän suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi onneksi ja hyvinvoinniksi. Te olette tuon suunnitelman ehdottoman välttämätön osa.

Ilman teitä suunnitelma ei voisi toimia. Ilman teitä koko ohjelma raukeaisi tyhjiin. – –

Jokainen teistä on Jumalan tytär, jolla on jumalallinen syntyperä. Teidän ei tarvitse puolustella tuota asemaa. – –

Tämän kirkon naisissa on voimaa ja suuria kykyjä. Heissä on johtajuutta ja määrätietoisuutta, tiettyä itsenäisyyden henkeä ja samalla suurta tyytyväisyyttä siitä, että he ovat osa tätä Herran valtakuntaa ja työskentelevät käsi kädessä pappeudenhaltijoiden kanssa sen edistämiseksi.”⁴¹

”Kotilieden vartijoita”

*Perheen perustamista,
hoivaamista ja puolustamista*

*”Aivan erityisen korkea kutsumus
on olla vanhurskas nainen loppunäytösten
aikana tämän maan päällä ennen Vapahtajamme
toista tulemistä. – Hän on asetettu tänne
kehittämään, suojelemaan ja vartioimaan
kotiä, joka on yhteiskunnan perustavaa
laatua oleva ja yleinen instituutio.”*

Spencer W. Kimball

O LE AIG O SE FOLAFOLA LALOLAG

O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO A APO
O LE EKALEA A IESU KERISO O LE AU PAI

O I MATOU, O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO A Aposetolo e Toseselulua O Le Ekalesia a Iesu Keriso o le Au Paia o Aso e Gata Ai, matou te tū'itino atu ma le faamaoni, o le faaiopoga i le va o se ali'i ma se tamaiti, ua faauaina e le Atua, ma o le aiga o le totonugalemu lea o le faafuaga a Le Foafoa, mo le tasmunga e faavavau o Lana lanau.

O TAGATA UMA—tane ma le fafine—ua fofoaina i le faatua o le Atua. O'i latou taitoatasi o se atali po o se atafine apaga faacelerale a ni matua fualelei, ma o lea ua tofua ai ma se

le Ali'i" (Salam a latou lanau mea e mara latou a le Atua ma aveve te nonofu atu i le Atua.

O LE AIGA ua ali'i ma le tane

”Kotilieden vartijoita”

Perheen perustamista, hoivaamista ja puolustamista

Presidentti Gordon B. Hinckley, kirkon 15. presidentti, seisoi kirkon naisten edessä yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa 23. syyskuuta 1995. Hän ilmaisi kiitollisuutensa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten – nuorten ja vanhojen, naimisissa olevien ja naimattomien, niiden, joilla oli lapsia ja niiden, joilla ei ollut – uskollisuudesta ja uutteruudesta. Tuoden esiin vakavat haasteet, joita heillä oli edessään, hän tarjosi kannustusta, neuvoja ja varoituksen auttaakseen heitä täyttämään tehtävänsä ja kokemaan iloa elämässä. Puheensa loppupuolella hän sanoi:

”Koska on niin paljon saivartelua, jota tarjotaan totuutena, niin paljon harhakäsityksiä

Gordon B. Hinckley

normien ja arvojen suhteen, niin paljon houkutuksia ja viettelyksiä joutua hiljalleen maailman tahrimaksi, olemme tunteneet tarvetta varoittaa ja varoittaa ennalta.

Tämän edistämiseksi me, ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin neuvosto,

annamme nyt kirkolle ja maailmalle lausunnon julistuksena ja vahvistuksena perheeseen liittyvistä normeista, opeista ja käytännöistä, jotka tämän kirkon profeetat, näkijät ja ilmoitussensaajat ovat toistuvasti esittäneet kautta sen historian.”¹ Sitten hän luki asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle”. Se oli ensimmäinen kerta, jolloin julistus luettiin julkisuudessa.

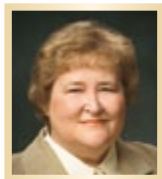
Julistuksessa ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi julistavat, että ”perhe-elämän onni saavutetaan todennäköisimmin silloin, kun sen perustana ovat Herran Jeesuksen Kristuksen opetukset”. He julistavat juhlallisesti, ”että avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä ja että perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi”. He muistuttavat aviomiehiä ja vaimoja näiden vakavasta velvollisuudesta ”rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan sekä rakastaa lapsiaan ja huolehtia heistä”.²

Kuten julistuksen otsikko tähdentää, se julkaistiin julistuksena maailmalle – muistuttamaan

kaikkia ihmisiä, myös kansakuntien johtohenkilöitä, perheen iankaikkisesta tärkeydestä. Kahdeksan kuukautta julistuksen esittämisen jälkeen presidentti Hinckley puhui lehdistökonferenssissa Tokiossa Japanissa. Hän sanoi: "Miksi me olemme antaneet tämän julistuksen perheestä juuri nyt? Siksi, että perhettä vastaan hyökätään. Perheitä hajooa kaikkialla maailmassa. Paikka, josta yhteiskuntaa on alettava parantaa, on koti. Lapset tekevät enimmäkseen sitä, mitä heille opetetaan. Me yritämme parantaa maailmaa vahvistamalla perhettä."³

Apuyhdistyksen sisarten todistukset osoittavat, että sen lisäksi että tämä opillinen lausunto on julistus koko maailmalle, se on merkityksellinen jokaiselle perheelle ja jokaiselle yksilölle kirkossa. Julistuksen periaatteet ovat koskettaneet kaikenlaisissa elämäntilanteissa olevien sisarten sydäntä.

Sisar Barbara Thompson, joka kutsuttiin myöhemmin palvelemaan neuvonantajana

Barbara Thompson

Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, oli Suolajärven tabernaakkelissa, kun presidentti Hinckley luki siellä julistuksen. "Se oli hieno tilaisuus", hän muisteli.

"Tunsin sanoman tärkeyden. Huomasin myös ajattelevani: 'Se on hieno opas vanhemmille. Se on myös iso vastuu vanhemmille.' Ajattelin hetken, ettei se oikeastaan koskenut paljonkaan

minua, koska en ollut naimisissa eikä minulla ollut lapsia. Mutta lähes yhtä nopeasti ajattelin: 'Mutta koskeehan se minua. Olen perheenjäsen. Olen tytär, sisko, täti, serkku, veljen- ja sisarentytär ja lapsenlapsi. Minulla on velvollisuuksia – ja siunauksia – koska kuulun perheeseen. Vaikka olisin ainoa elossa oleva jäsen omassa perheessäni, olen silti Jumalan perheen jäsen, ja minulla on velvollisuus auttaa vahvistamaan muita perheitä."⁴

Myös sisar Bonnie D. Parkin, joka palveli myöhemmin Apuyhdistyksen 14. ylijohtajana, oli tabernaakkelissa, kun presidentti Hinckley luki julistuksen. Hän muisteli: "Yleisön keskuudessa vallitsi hiljaisuus, mutta myös innostunut tunnelma, ajatus: 'Kyllä, me tarvitsemme apua perheillemme!' Muistan, että se tuntui niin oikealta. Kyyneleet vierivät poskiani pitkin. Katsolessani muita sisaria, jotka istuivat lähelläni, hekin näyttivät kokevan samanlaisia tunteita. Julistuksessa oli niin paljon asiaa, etten malttanut odottaa, että saisin sen painettuna tutkiakseni sitä. Julistus vahvistaa naisten arvoaseman. Ja ajatelkaa, että se annettiin ensiksi kirkon naisille yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa."⁵

Miksi ensimmäinen presidenttikunta päätti ilmoittaa perhejulistuksen yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa? Kun presidentti Hinckley oli lukenut sen, hän antoi vastauksen tähän kysymykseen. "Te olette kotilieden vartijoita", hän sanoi sisarille. "Te olette lasten synnyttäjiä.

"Äidit ovat perheen sydän ja sielu" (James E. Faust).

Te olette niitä, jotka hoivaavat heitä ja juurruttavat heihin heidän elämäntapansa. Mikään muu työ ei yllä yhtä lähelle jumaluutta kuin Jumalan poikien ja tyttöjen hoivaaminen."⁶

Presidentti James E. Faust, presidentti Hinckleyn toinen neuvonantaja, lisäsi seuraavan selityksen: "Koska te äidit olette perheen sydän ja sielu, oli sopivaa, että se [julistus] luettiin ensimmäiseksi yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa."⁷

"Vahvistuksena – – normeista, opeista ja käytännöistä"

Perhejulistuksen opit eivät olleet uusia vuonna 1995. Kuten presidentti Hinckley totesi, ne olivat "vahvistuksena

"Vetoamme vanhempiin, että he tekisivät parhaansa opettaakseen ja kasvattaakseen lapsiaan evankeliumin periaatteiden mukaisesti ja pitäisivät heidät näin kirkon piirissä. Koti on vanhurskaan elämän perusta, eikä mikään muu taho voi ottaa sen paikkaa tai täyttää sen perustehtäviä tämän Jumalan antaman vastuun täyttämässä."

Ensimmäinen presidenttikunta (Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust)

"Kirje ensimmäiseltä presidenttikunnalta", Liahona, joulukuu 1999, s. 1

-- normeista, opeista ja käytännöistä"⁸. Ne olivat olleet "keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa" jo ennen kuin Hän loi maailman.⁹

Sisar Julie B. Beck, Apuyhdistyksen 15. ylijohtaja, on opettanut: "Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa meillä on perhettä koskeva teologia, joka perustuu luomiseen, lankeemukseen ja sovitukseen. Maan luominen tarjosi paikan, jossa perheet voisivat elää. -- Lankeemus tarjosi perheelle tilaisuuden kasvaa. -- Sovitus antaa perheelle mahdollisuuden tulla sinetöidyksi yhteen iankaikkisesti."¹⁰

Antinefilehiläisten pojat saivat suuren uskon äitiensä opetuksista (ks. Alma 56:47).

Uskolliset naiset ja miehet ovat noudattaneet tarkoin tätä perhettä koskevaa teologiaa sekä näitä normeja, oppeja ja käytäntöjä aina kun evankeliumi on ollut maan päällä. "Kunnioitettu äitimme Eeva" ja isämme Aadam olivat johtajia lapsilleen opettaen heille "lunastuksemme iloa [ja] iankaikkista elämää, jonka Jumala antaa kaikille kuuliaisille".¹¹ Rebekka ja Iisak varmistivat, että heidän perheensä ei jäisi vaille pappisuuden liittoja ja toimituksia.¹² Leski Sarpatin kaupungissa kykeni pitämään huolta pojastaan, koska hänellä oli uskoa seurata profeetta Eliaa.¹³ Kaksituhatta kuusikymmentä nuorta sotilasta taisteli uskollisesti suojellakseen perheitään, koska he luottivat äitiensä lupaukseen, että "Jumala pelastaisi heidät".¹⁴ Kun Jeesus Kristus oli nuori mies, Hänelle "karttui ikää ja viisautta; Jumalan ja ihmisten suosio seurasi" Häntä, koska Hänen äitinsä Maria ja tämän aviomies Joosef hoivasivat Häntä rakkaudellaan ja huolenpidolla.¹⁵

Kirkon alkuaikojen jäsenten ymmärrys perheen tärkeydestä lisääntyi evankeliumin palautuksen myötä.¹⁶ Pyhät oppivat, että pappisuuden voimalla he voisivat saada temppelitoimituksia ja -liittoja, jotka sitoisivat heidän perheensä yhteen ikuisesti. Tämä lupaus vahvisti myöhempien aikojen pyhiä heidän täyttäessään tehtäviään Jumalan poikina ja tyttärinä.

Varhaiset Apuyhdistyksen johtohenkilöt kannustivat naisia tekemään perheestä elämänsä

keskipiiteen. Sisar Eliza R. Snow, Apuyhdistyksen toinen ylijohtaja, ei saanut koskaan omia lapsia. Siitä huolimatta hän ymmärsi äidin vaikutuksen tärkeyden. Hän antoi Apuyhdistyksen sisarille neuvon: ”Olkoon ensimmäinen tehtävänne hoitaa velvollisuutenne kotona.”¹⁷ Sisar Zina D. H. Young, Apuyhdistyksen kolmas ylijohtaja, opetti sisaria ”tekemään kodistaan huomion keskipiiteen, jossa rakkauden, rauhan ja ykseyden henki asustaa ja jossa vallitsee aina se suloinen rakkaus, joka ei muistele kärsimäänsä pahaa”¹⁸.

Mary Fielding Smith antoi esimerkin lujasta, rakastavasta äidistä. Hänen poikansa Joseph F. Smith, josta tuli kirkon kuudes presidentti, on muistellut:

”Muistan äitini Nauvoon ajoilta. Muistan, kuinka näin hänen avuttomine lapsineen rientävän lautalle mukanaan vain sellaista, mitä hän pystyi kantamaan ulos talosta, kun mellakoitsijat alkoivat pommittaa Nauvoon kaupunkia. Muistan kirkon vastoinkäymiset siellä ja matkalla Missouri-joen varrella olevaan Winter Quartersiin ja sen, kuinka äitini uuvuttavalla matkallaan rukoili lastensa ja perheensä puolesta. – – Muistan kaikki ne koettelemukset, joita liittyi yritykseemme lähteä Israelin leirikunnan mukaan; saapumisen näihin vuorten laaksoihin ilman riittäviä valjakoita vetämään vankkureitamme sekä sen, että kun hänellä ei ollut varoja noiden tarvittavien valjakoiden

Rebekka, tässä Abrahamin palvelijan kanssa, ymmärsi liittoon kuuluwan avioliiton tärkeyden (ks. 1. Moos. 24:1–28).

hankkimiseen, hän valjasti lehmänsä ja vasikkansa ja satoi kahdet vankkurit yhteen, ja me lähdimme kohti Utahia tässä ankeassa ja avuttomassa tilassa, ja äiti sanoi: ’Herra avaa tien.’ Mutta sitä, kuinka Hän avaisi tien, ei kukaan tiennyt. Olin silloin pikkupoika ja ajoin valjakkoa ja tein osani työstä. Muistan tavanneeni hänet rukoilemassa yksinään Jumalaa auttamaan häntä suorittamaan tehtävänsä. Ettekö usko, että nämä asiat jättävät jälkensä mieleen? Luuletteko, että voin unohtaa äitini esimerkin? Ei, hänen uskonsa ja esimerkkinsä tulevat aina olemaan kirkkaina muistissani.

Kuinka voisinkaan sen ilmaista! Jokainen henkilökseni, jokainen sieluni tunne nousee kohti Jumalaa kiitollisuudesta Hänelle siitä, että äitini oli pyhä, että hän oli Jumalan nainen, puhdas ja uskollinen, ja että hän olisi kärsinyt mielummin kuoleman kuin pettänyt hänelle osoitetun luottamuksen; että hän kärsi köyhyyttä ja ahdinkoa erämaassa ja yritti pitää perheensä koossa mieluummin kuin jäi Babyloniin. Juuri se henki täytti hänet ja hänen lapsensa.”¹⁹

Ajallisia tehtäviä ja iankaikkisia rooleja

Sopuoinnussa kodin ja perheen pyhää luonnetta koskevien ajattomien periaatteiden

kanssa Melkisedekin pappeuden koorumit auttavat miehiä täyttämään tehtävänsä poikina, veljinä, aviomiehinä ja isinä. Apuyhdistys auttaa naisia täyttämään tehtävänsä tyttärinä, sisarina, vaimoina ja äiteinä. Apuyhdistyksen sisaret ovat aina tukeneet toistensa pyrkimyksiä vahvistaa perheitä, oppia käytännön taitoja kotinsa kohentamiseksi ja tehdä kodistaan paikka, jossa Henki voi asua.

Perheiden hoivaamista

Sisar Zina D. H. Young oli rakastava, hoivaava äiti, ja hän opetti Apuyhdistyksen sisarille periaatteita, jotka ohjasivat hänen omia pyrkimyksiään kotona. Hän neuvoi: ”Jos täällä on paikalla yksikin äiti, joka ei opeta

BONNIE D. PARKIN

Apuyhdistyksen 14. ylijohtaja

”Jos saisין toivoo yhtä asiaa tämän kirkon vanhemmille ja johtohenkilöille, se olisi, että he tuntisivat elämässään Herran rakkautta joka päivä huolehtiessaan taivaallisen Isän lapsista. — Kutsun teitä kaikissa toimissanne pukemaan päällemme aidon rakkauden viitan, kietomaan perheenne Kristuksen puhtaaseen rakkauteen.”

Bonnie D. Parkin

”Vanhemmilla on pyhä velvollisuus”, Liahona, kesäkuu 2006, s. 61, 65

ja ohjaa lapsiaan asianmukaisesti, – pyydän hartaasti häntä tekemään niin. Kutsukaa lapsenne ympärillenne – ja rukoilkaa heidän kanssaan. – Varoittakaa lapsia meitä ympäröivistä pahoista asioista –, jotta heistä ei tulisi näiden pahojen asioiden uhreja vaan että he varttuisivat pyhydessä ja puhtaudessa Herran edessä.”²⁰ Hän opetti myös: ”Olkaa utteria kaikissa elämän velvollisuuksissa äiteinä ja vaimoina. – Puhukaamme harkiten ja viisaasti pienokaistemme aikana välttämättä vikojen etsimistä – ja viljelkäämme luonteemme ylevämpiä ominaisuuksia, joilla on taipumus kohottaa, jalostaa ja puhdistaa sydäntä. – Meidän tulee nähdä mitä suurinta vaivaa opettaaksemme Siionin lapsia olemaan rehellisiä, hyveellisiä, oikeamielisiä ja täsmällisiä kaikissa velvollisuuksissaan sekä olemaan työteliäitä ja pyhittämään sapatinpäivän. – Äitien ei pitäisi koskaan sanoa lasten aikana mitään sellaista, mikä ei ole isän edun mukaista, sillä he tekevät tarkkoja huomioita. Kylväkää hyviä siemeniä heidän nuoreen ja herkkään mieleensä ja pitäkää aina periaatetta menettelytapaa parempana, sillä siten kokoatte aarteita taivaaseen.”²¹

Kun sisar Bathsheba W. Smith palveli Apuyhdistyksen neljäntenä ylijohantajana, hän näki tarpeen vahvistaa perheitä, ja niinpä hän laati Apuyhdistyksen sisarille äitienvalmennusoppiaiteita. Näissä oppiaiheissa oli avioliittoa, äitiyshuoltoa ja lastenkasvatusta koskevia ohjeita.

Nämä oppiaiheet tukivat presidentti Joseph F. Smithin opetuksia siitä, kuinka Apuyhdistys auttaa naisia heidän rooleissaan kotona:

”Kaikkialla, missä on tietämättömyyttä tai ainakin ymmärryksen puutetta, mitä tulee perheeseen, perheen velvollisuuksiin, niihin velvollisuuksiin, joiden tulee kuulua ja jotka oikeutetusti kuuluvat miehen ja vaimon sekä vanhempien ja lasten välille, siellä on olemassa tai on lähettyvillä tämä organisaatio, ja niiden luontaisten lahjojen ja innoituksen avulla, jotka tähän järjestöön kuuluvat, se on valmistautunut ja valmis antamaan näitä tärkeitä

Apuyhdistys auttaa äitejä heidän pyhissä tehtävissään.

Äidit ja isoäidit voivat valmistaa tyttäriään ja lastensa tyttäriä hoivaajiksi.

velvollisuuksia koskevia ohjeita. Siellä, missä on nuori äiti, jolla ei ole ollut kokemusta, jota hänellä tulisi olla ravitakseen lastaan ja huolehtiakseen hänestä tai tehdäkseen kodistaan miellyttävän ja mieluisan itselleen ja aviomiehelleen, on olemassa tämä järjestö jossakin organisaationsa muodossa antamassa ohjeita tuolle nuorelle äidille ja auttamassa häntä tekemään velvollisuutensa ja tekemään sen hyvin. Ja siellä, missä on kokemuksen puutetta luonnollisen ja ravitsevan ja soveliaan ravinnon antamisesta lapsille tai missä on tarvetta saada lapsille kunnollista hengellistä opetusta

ja hengellistä ravintoa, siellä ovat Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon naisten Apuyhdistyksen suurenmoiset järjestöt ja Siionin äitien ja tyttärien järjestöt, jotka on varustettu antamaan sitä opetusta.”²²

Kyky hoivata ei rajoitu naiseen, joilla on omia lapsia. Sisar Sheri L. Dew on huomauttanut: ”Herran tuntemista syistä johtuen joitakin naisia vaaditaan odottamaan lasten saamista. Tämä viive ei ole helppo kenellekään vanhurskaalle naiselle. Mutta Herran aikataulu jokaiselle meistä ei tee tyhjäksi luonnettamme. Joihenkin meistä täytyykin yksinkertaisesti löytää

.. ————— ..

muita tapoja hoivata. Ja kaikkialla ympärillämme on niitä, jotka kaipaavat rakastamista ja johdattamista.”²³

Sisarilla kirkossa on tilaisuuksia hoivata, kun heitä kutsutaan johtohenkilöiksi ja opettajiksi ja kun he palvelevat kotikäyntiopettajina. Jotkut sisaret suovat äidillistä rakkautta lapsille, joita eivät ole synnyttäneet, ja vaikuttavat heihin. Naimattomat sisaret ovat usein olleet tällaisten pyrkimysten johdossa siunaten sellaisten lasten elämää, jotka tarvitsevat vanhurskaiden naisten vaikutusta. Joskus tämä hoivaaminen on jatkunut päiviä, viikkoja ja vuosia. Epäitsekkäästi palvelemalla ja osoittamalla uskoa naiset ovat pelastaneet monia lapsia emotionaalisesta, hengellisestä ja fyysisestä vaarasta.

Kodista voiman keskus

Apuyhdistyksen alkua ajoista asti Nauvoossa Illinoisissa sisaret ovat kokoontuneet oppimaan lähimmäisenrakkauteen ja käytäntöön liittyviä tehtäviään. He ovat harjoitelleet taitoja, jotka auttavat heitä lisäämään uskoaan ja henkilökohtaista vanhurskauttaan, vahvistamaan perhettä ja tekemään kodistaan hengellisen voiman keskuksen sekä auttamaan apua tarvitsevia. He ovat soveltaneet käytäntöön kaukonäköisen elämän sekä hengellisen ja ajallisen omavaraisuuden periaatteita. He ovat myös kasvaneet sisaruudessa ja ykseydessä, kun he ovat opettaneet toisiaan ja palvelleet yhdessä. Tämä valmennus on siunannut kaikissa elämäntilanteissa olevia sisaria. Sisar Bonnie D. Parkin on kertonut siitä, kuinka nämä kokoukset ovat vahvistaneet häntä:

”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon Apuyhdistyksen jäsenenä siunauksemme ja

*”Kun – – kiusaukset
alkoivat tuntua minusta
mitä houkuttelevimmilta
tai viekoittelevimmilta,
niin ensimmäinen
sieluuni nouseva ajatus
oli tämä: Muista äitisi
rakkautta. Muista,
kuinka hän ponnisteli
hyväksesi. Muista,
kuinka altis hän oli
uhraamaan elämänsä
sinun hyväksesi. Muista,
mitä hän opetti sinulle
ollessasi lapsi – –. Tästä
tunteesta äitiä kohtaan
tuli minulle suoja, este
minun ja kiusauksen
välille.”*

Joseph F. Smith

Kirkon presidenttien
opetuksia: Joseph F. Smith,
1999, s. 35

Äideillä ja isillä on pyhä velvollisuus opettaa ja hoivata lapsiaan.

tehtävämme on hoivata ja tukea perheyksikköä. Jokainen kuuluu perheeseen, ja jokainen perhe tarvitsee vahvistusta ja suojelua.

Eniten apua ryhtyessäni hoitamaan kotia sain ensin omalta äidiltäni ja isoäidiltäni ja sitten Apuyhdistyksen sisarilta niissä eri seurakunnissa, joissa olemme asuneet. Opin taitoja. Näin malleja ilosta, jota saa luodessaan kodin, jossa muut viihtyvät. – – Apuyhdistyksen johtohenkilöt, huolehtikaa siitä, että kokoukset ja toiminnat, joita suunnittelette, vahvistavat kaikkien sisartenne kotia.”²⁴

Sisar Barbara W. Winder, Apuyhdistyksen 11. ylijohtaja, muistutti naisia hengellisistä siunauksista, joita koituu, kun he pitävät kotinsa

siistinä ja järjestyksessä: ”Kodinhoito vaatii taitoa. Itsellemme ja perheellemme on tärkeää, että meillä on pyhäkkö – maailmasta erillään oleva turvapaikka, jossa tunnemme olomme mukavaksi ja jossa muutkin, jos he tulevat, voivat tuntea olonsa mukavaksi.”²⁵

Yksilöinä ja yhdessä Apuyhdistyksen sisaret ovat esimerkkejä toisilleen pyrkimyksessä vahvistaa koteja ja perheitä. Sisar Belle S. Spafford, Apuyhdistyksen yhdeksäs ylijohtaja, on todistanut Apuyhdistyksen jumalallisesta alkuperästä ja sen roolista auttaa naisia täyttämään tehtävänsä vaimoina ja äiteinä. ”Mielestäni sillä on syvälinen hyvää edistävä vaikutus kotona”, hän sanoi. ”Jos ihmisellä on hyvä äiti, hänellä on hyvä koti, ja jos hänellä on hyvä Apuyhdistyksen äiti, hän voi olla varma siitä, että kodin täyttää viisaus ja hyvä vaikutus.”²⁶

Kaikilla sisarilla on velvollisuus hoivata eli olla äitinä. Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Sisaret, me, teidän veljenne, emme voi tehdä sitä, mitä Jumala sääti teidät tekemään jo ennen maailman perustamista. Me voimme yrittää, mutta emme voi koskaan toivoa jäljittelevämme teidän ainutlaatuisia lahjojanne. Tässä maailmassa ei ole mitään yhtä henkilökohtaista, yhtä hoivaavaa tai yhtä elämää muuttavaa kuin vanhurskaan naisen vaikutus. – – *Kaikilla* naisilla on jumalallisessa luonteessaan sekä luontainen kyky että vastuullinen tehtävä hoivata.”²⁷

Sana *äitiys* määrittelee naisten iankaikkisia rooleja. Se kuvaa heidän luonnettaan hoivaajina. *Hoivata* on runsassisältöinen sana. Se tarkoittaa valmentamista, opettamista, kasvattamista, kehityksen vaalimista, kasvun tukemista, ruokkimista ja ravitsemista. Naisille on annettu suuri etuoikeus ja vastuu hoivata sanan kaikissa näissä merkityksissä, ja Apuyhdistyksellä on vastuu opettaa ja tukea naisia heidän jumalallisesti säädetyissä, korvaamattomissa rooleissaan äiteinä ja hoivaajina.²⁸

Sisar Julie B. Beck on opettanut hoivaamisen roolista seuraavaa: "Hoivaamisella tarkoitetaan kehittämistä, huolehtimista ja kasvattamista. Sen tähden [äitien pitäisi luoda] kotiinsa [ilmapiiri], joka edistää hengellistä ja ajallista kasvua. Toinen *hoivaamista* tarkoittava sana on *kodinhoito*. Kodinhoitoon kuuluu ruoanlaitto, vaatteiden ja astioiden pesu sekä kodin pitäminen siistinä. Koti on paikka, jossa naisilla on eniten valtaa ja vaikutusta; sen tähden myöhempien aikojen pyhien naisten tulisi olla maailman parhaita perheenemäntiä. Lasten rinnalla työskenteleminen kodinhoitotehtävissä luo tilaisuuksia opettaa ja antaa malleja ominaisuuksista, joita lasten tulisi jäljitellä. Hoivaavat äidit tietävät paljon, mutta mikään naisten saavuttama koulutus ei hyödytä heitä, jos heillä ei ole taitoa luoda kotia, joka luo ilmapiirin hengelliselle kasvulle. – Hoivaaminen vaatii järjestystä, kärsivällisyyttä, rakkautta

ja työtä. Kasvun tukeminen hoivaamalla on todella voimallinen ja vaikuttava rooli, joka on annettu naisille."²⁹

Perheen ja äitiyden puolustamista

Sen lisäksi että Apuyhdistys vahvistaa koteja sisäpuolelta, se on suonut järkkymätöntä turvaa niiltä vaikutteilta, jotka hyökkäävät perhettä vastaan ulkopuolelta. Presidentti Howard W. Hunter, kirkon 14. presidentti, on sanonut:

"Minusta tuntuu, että meillä on suuri tarve kutsua kirkon naiset seisomaan johtavien veljien rinnalla ja puolesta tukkimassa meitä ympäröivää pahuuden tulvaa ja viemässä eteenpäin Vapahtajamme työtä. – –

Pyydämme teitä hartaasti tekemään voimallisella vaikutuksellanne hyvää vahvistaen perheitämme, kirkkoamme ja yhteiskuntaamme."³⁰

Apuyhdistyksen johtohenkilöt ovat aina kohottaneet äänensä vastustamaan pyrkimyksiä heikentää perinteistä perhettä ja vähätellä vaimon ja äidin pyhiä rooleja. Sisar Amy Brown Lyman, Apuyhdistyksen kahdeksas ylijohdaja, tähdensi sitä, että äitien on tarpeen olla lastensa kanssa. Hän palveli ylijohdajana toisen maailmansodan aikana, jolloin hallitus ja yhteiskunnan johtohahmot kannustivat naisia tekemään työtä kodin ulkopuolella tukeakseen kansantaloutta aviomiesten ollessa sodassa. Jotkut sisaret joutuivat tekemään työtä

•• ————— ••

kodin ulkopuolella hankkiakseen perheelleen elannon. Vaikka sisar Lyman tunnusti nämä haasteet, hän kannusti siitä huolimatta naisia tekemään kaiken voitavansa, jotta he voisivat olla kotona opettamassa lapsiaan.

Sisar Lymanin sanomat olivat yhteneviä ensimmäisen presidenttikunnan opetus-ten kanssa sen muistuttaessa kirkon jäseniä ”pyhästä omistautumisesta” äitiydelle.³¹ Presidentti Heber J. Grant, kirkon seitsemäs presidentti, ja hänen neuvonantajansa, presidentit J. Reuben Clark jr. ja David O. McKay, julistivat:

”Äitiys on lähellä jumaluutta. Se on korkein ja pyhin palvelutehtävä, mitä ihmisille suodaan. Se asettaa sen, joka kunnioittaa sen pyhää kutsumusta ja palvelusta, enkeleistä seuraavaksi. Teille äideille Israelissa me sanomme: Jumala siunatkoon ja varjelkoon teitä ja antakoon teille voimaa ja rohkeutta, uskoa ja tietoa, pyhää rakkautta ja velvollisuudelle pyhittäytymistä, niin että te voisitte parhaalla mahdollisella tavalla täyttää pyhän kutsumuksen, joka teillä on. Teille äideille ja tuleville äideille me sanomme: olkaa siveitä, olkaa puhtaita, eläkää vanhurskaasti,

JULIE B. BECK

Apuyhdistyksen 15. ylijohtaja

”Kyky tulla kelvolliseksi saamaan henkilökohtaista ilmoitusta, saada sitä ja toimia sen mukaan on tärkein yksittäinen taito, minkä tässä elämässä voi saavuttaa. – Häiriötekijöiden vähentäminen vaatii tietoista pyrkimystä, mutta ilmoituksen Hengen avulla on mahdollista voittaa vastustus ja pysyä lujasti kiinni uskossa läpi vaikeiden päivien ja välttämättömien, jokapäiväisten tehtävien. – Kun olemme tehneet aivan parhaamme, saatamme yhä kokea pettymyksiä, mutta emme ole pettäneitä itseemme. Voimme tuntea varmasti, että Herra on mieltynyt meihin, kun tunnemme Hengen työskentelevän kauttamme.”

Ks. ”Ja myös – palvelijattarien päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni”, Liahona, toukokuu 2010, s. 11–12.

niin että jälkeläisenne viimeiseen sukupolveen asti voivat kutsua teitä siunatuiksi.”³²

Toista maailmansotaa seuranneina vuosikymmeninä perheisiin ja koteihin kohdistuvat kielteiset vaikutukset kasvoivat. Kun presidentti Spencer W. Kimball, kirkon 12. presidentti, erotti sisar Barbara B. Smithin palvelemaan Apuyhdistyksen kymmenentenä ylijohtajana, sisar Smith sai ”syvällisen näkemyksen vastuusta – puolustaa kotia ja naisen kumppanuutta tuossa pyhässä perhepiirissä”³³. Koko johtajakautensa ajan hän puolusti ilmoitettuja totuuksia naisten jumalallisista rooleista sekä iankaikkisten perheiden siunauksesta. Kun hän, hänen neuvonantajansa ja pappeusjohtajat tutkivat utterasti aikansa yhteiskunnallisia kysymyksiä, he havaitsivat, että monien ajamat aloitteet eivät suojelisi naisten etuoikeuksia heidän rooleissaan vaimoina ja äiteinä ja heikentäisivät perheitä.

Eräs sanomalehden toimittaja tiivistä sisar Smithin toistuvan sanoman seuraavasti: ”Pitäkää pääanne pystyssä, te vaimot, äidit, perheenemännät. Te luotte elämään ja rikastatte sitä. Älkää vaihtako sitä valtavaa voimaa hetkeliseen, pinnalliseen rihkamaan. Vaalikaakaa sitä, laajentakaa sitä, pitäkää sitä kunniassa. Teillä on mahtava tehtävä.’ Se on mormoninaisten johtajan Barbara B. Smithin sanoma.”³⁴

Hyökkäykset äitiyden ja perheen pyhyyttä vastaan ovat lisääntyneet sisar Smithin johtajakauden ajoista. Mutta uskomalla Jumalaan ja

Nuoret Apuyhdistyksen sisaret voivat oppia kodinhoitotaitoja kokeneemmilta sisarilta.

ymmärtämällä tehtäviensä iankaikkista merkitystä kaikenikäiset Apuyhdistyksen sisaret pitävät edelleen yllä ja puolustavat totuuksia, jotka vahvistavat koteja ja perheitä. He varjelevat perheen pyhyyttä monissa eri rooleissa: äiteinä ja isoäiteinä, tyttärinä ja sisarina, täteinä sekä opettajina ja johtohenkilöinä kirkossa. Aina kun nainen vahvistaa lapsen uskoa, hän vahvistaa osaltaan perhettä – nyt ja tulevaisuudessa.

Myöhempien aikojen profeettojen opetuksia perheestä

Eräs isä ja äiti kysyivät kerran lapsiltaan, mistä nämä olivat pitäneet hiljattain pidetyssä

yleiskonferenssissa. Heidän 16-vuotias tyttärensä sanoi: "Minusta se oli ihana! Minusta oli ihanaa kuulla innoitettujen, älykkäiden profeettojen ja johtajien tähdentävän äitiyttä." Sisimmässään tämä nuori nainen oli aina halunnut olla äiti, mutta hän oli ollut huolissaan siitä, että äitiys oli poissa muodista ja monet ihmiset maailmassa jopa mustamaalasiivat sitä. Hän sai lohtua, kun hän kuuli profeettojen ja apostolien vahvistavan hänen ihanteidensa hyvyden.³⁵ Apuyhdistyksen työ kodin ja perheen vahvistamiseksi on aina ollut yhtenevä myöhempien aikojen profeettojen opetusten kanssa.

Presidentti David O. McKay, kirkon yhdeksäs presidentti, opetti usein, että "mikään muu menestys ei voi korvata kodissa tapahtunutta epäonnistumista"³⁶.

Presidentti Harold B. Lee, kirkon 11. presidentti, antoi samankaltaisen neuvon: "Tärkeintä, mitä koskaan teette Herran työssä, on se, mitä teette oman kotinne seinien sisäpuolella."³⁷

Huolissaan jatkuvista perheeseen kohdistuvista hyökkäyksistä presidentti Spencer W. Kimball profetoi ja varoitti:

"Monet sosiaaliset pidäkkeet, jotka ovat tähän asti tukeneet ja vahvistaneet perheen asemaa, ovat menettämässä arvoaan ja häviämässä. Tulee aika, jolloin vain ne, jotka vakaasti uskovat perheeseen, pystyvät säilymään perheenä pahan kootessa voimiaan ympärillämme.

-- On niitä, jotka määrittelevät perheen niin epäsoinnaisella tavalla, että he määrittelevät sen kohta olemattomiin. --

Ennen kaikkea meidän -- on varottava uskomasta harhaanjohtavia väitteitä, joiden mukaan perheyksikkö on jollakin tavoin sidoksissa johonkin tiettyyn ajallisen yhteiskuntamme läpikäymään kehitysvaiheeseen. Voimme vapaasti vastustaa niitä toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on vähätellä perheen merkitystä ja suurennella itsekkään yksilökeskeisyyden merkitystä. Tiedämme, että perhe on iankaikkinen. Tiedämme, että kun perhe kärsii, niin kaikki muutkin yhteiskunnalliset instituutiot kärsivät."³⁸

Näiden vakavien varoitusten ohella myöhempien aikojen profeetat ovat esittäneet toivon sanoja uskollisille vanhemmille, joiden lapset ovat vaeltaneet pois evankeliumin polulta. Presidentti James E. Faust on sanonut: "Teille murheen murtamille vanhemmille, jotka olette olleet vanhurskaita, ahkeria ja rukoilevia opettaessanne tottelemattomia lapsianne, me sanomme, että Hyvä Paimen huolehtii heistä. Jumala tuntee ja ymmärtää syvän surunne. On toivoa."³⁹

Presidentti Gordon B. Hinckley ilmaisi luotamuksensa siihen, että myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset, joita vahvistaa heidän toimintansa Apuyhdistyksessä, voivat auttaa perhettään vastustamaan kotiin kohdistuvia hyökkäyksiä. Hän tähdensi, että Apuyhdistyksen sisaret voivat yhdistyä puolustamaan perhettä:

*"Avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä"
(ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi).*

"On niin tavattoman tärkeää, että naiset tukevat kirkossa voimakkaasti ja järkkymättömästi sitä, mikä on oikein ja soveliaista Herran suunnitelman mukaan. Olen vakuuttunut siitä, ettei missään ole mitään muuta järjestöä, joka olisi tämän kirkon Apuyhdistyksen veroinen. – Jos he ovat yhtä ja puhuvat yhdellä äänellä, heidän voimansa on mittaamaton.

Kutsumme kirkon naisia puolustamaan yhdessä vanhurskautta. Heidän on aloitettava omasta kodistaan. He

"Äidit Siionissa, teidän Jumalalta saamanne tehtävät ovat hyvin tärkeitä omalle korotuksellenne sekä perheenne pelastukselle ja korotukselle. Lapsi tarvitsee äitiään enemmän kuin kaikkea sitä, mitä rahalla voi ostaa. Se, että vietätte aikaa lastenne kanssa, on kaikkein tärkein lahja."

Ezra Taft Benson

Ks. Avioliitto ja perhesuhteet, osallistujan opiskeluopas, 2001, s. 46

voivat opettaa sitä luokissaan. He voivat puhua siitä asuinpaikkakunnillaan.

Heidän täytyy opettaa ja varjella tyttäriään. Näille tyttärille pitää opettaa Alkeisyhdistyksessä ja Nuorten Naisten luokissa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon arvoja. Kun pelastatte tytön, pelastatte sukupolvia. Hän kasvaa voimassa ja vanhurskaudessa. Hän solmii avioliiton Herran huoneessa. Hän opettaa lapsilleen totuuden teitä. He vaeltavat hänen polkujaan ja opettavat samalla tavalla omia lapsiaan. Ihanat isoäidit kannustavat heitä.”⁴⁰

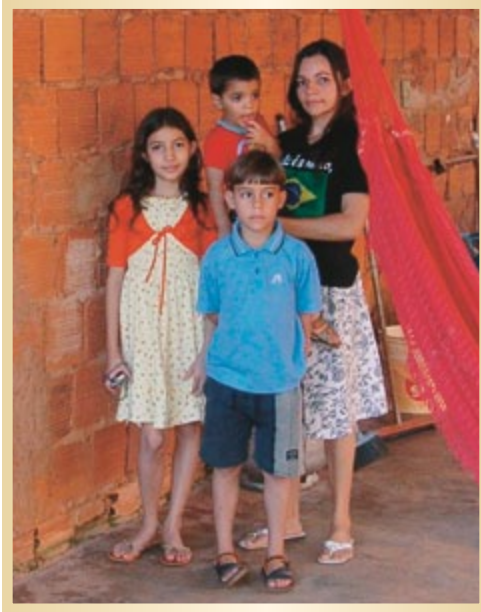
”Pilkahduksia taivaasta”

Eräs mies kysyi kerran presidentti Spencer W. Kimballilta: ”Oletteko koskaan ollut taivaassa?”

Vanhurskaat naiset voivat tehdä kodistaan turoapaikan, jossa Henki voi asua.

Vastauksena tähän kysymykseen presidentti Kimball sanoi, että hän oli nähnyt pilkahduksen taivaasta sinä samana päivänä, kun hän oli sinetöinyt temppelissä avioparin, jonka toinen osapuoli sai viimeisenä kahdeksasta sisaruksesta tämän pyhän toimituksen. ”Siellä oli puhdassydämiä”, presidentti Kimball sanoi. ”Siellä oli taivas.” Hän kertoi tilanteesta, jolloin hän oli nähnyt pilkahduksen taivaasta erään vaaranjohtajan kotona. Koti oli pieni mutta perhe suuri. Lapset kattoivat yhdessä pöydän, ja pieni lapsi piti sydämeenkäyvän rukouksen ennen illallista. Presidentti Kimball sanoi, että hän oli nähnyt pilkahduksen taivaasta puhuesaan erään avioparin kanssa, joka ei ollut koskaan saanut omia lapsia mutta joka oli täytännyt kotinsa 18 orpolapsella. Hän kertoi muita kokemuksia, joissa hän oli nähnyt pilkahduksia taivaasta sellaisten uskollisten myöhempien aikojen pyhien elämässä, jotka ilmaisivat todistuksensa sanoillaan ja teoillaan. ”Taivas on paikka”, presidentti Kimball opetti, ”mutta myös olotila; se on koti ja perhe. Se on ymmärtämystä ja lempeyttä. Se on keskinäistä riippuvuutta ja pyyteetöntä toimintaa. Se on hiljaista, tervettä elämää, henkilökohtaista uhrautumista, aitoa vieraanvaraisuutta, tervehenkistä huolenpitoa toisista. Se on Jumalan käskyjen pitämistä rehentelemättä ja vailla ulkokultaisuutta. Se on epäitsekkyyttä. Taivas on kaikilla ympärillämme. Meidän täytyy vain pystyä

Vanhurskaat äidit kasvattavat lapsiaan evankeliumin valossa.

tunnistamaan se, kun me löydämme sen ja nautimme siitä. Kyllä, rakas veljeni, olen nähnyt monia pilkahduksia taivaasta.”⁴¹

Kautta maailman Apuyhdistyksen sisaret ja heidän perheensä elävät tavalla, joka lähentää heitä taivaaseen.

Eräs sisar Yhdysvalloissa hoiti kuolevaa äitiään kolmen vuoden ajan. Vajaa vuosi myöhemmin hänen tyttärensä sairastui harvinaiseen sairauteen. Tämä tehtävälleen omistautunut äiti hoiti tytärtään joka päivä kymmenen vuoden ajan, kunnes nuori nainen kuoli 17-vuotiaana.

Eräällä yksinhuoltajaäidillä Tongassa oli vaatimaton koti, jossa hän hoivasi useita lapsia. Hänen suurin toiveensa oli, että hänen poikansa ja tyttärensä palvelevat Herraa ja kohentavat elämäänsä. Hän oli johdonmukainen näissä tärkeissä asioissa ja auttoi lapsiaan luomaan elämäänsä evankeliumin mukaisia malleja. Hänen johdollaan he saivat hyvän koulutuksen. He rukoilivat, tutkivat pyhiä kirjoituksia, tekivät työtä ja palvelivat Jumalaa yhdessä.

Eräällä sisarella Yhdysvalloissa oli kahdeksan alle 14-vuotiasta lasta. Jokainen päivä oli hänelle fyysinen, henkinen, hengellinen, älyllinen ja emotionaalinen haaste, mutta hän piti huolta oikeista asioista. Hän tuki aviomiestään tämän kirkon tehtävissä ja pyrkimyksissä elättää heidän perheensä. Yhdessä he rukoilivat jokaisen lapsen puolesta ja pohtivat tapoja auttaa jokaista edistymään omissa tehtävissään ja tavoitteissaan. Omassa kodissaankin tällä sisarella oli valtavasti tehtävää – ruoanlaittoa, asioiden hallintaa, miettimistä ja rukoilemista. Lisäksi hän otti vastaan kotikäyntiopettajan tehtävän ja piti huolta seurakunnassaan sisarista, jotka tarvitsivat piristystä. Hän rukoili heidän puolestaan, oli heistä huolissaan, kävi heidän luonaan ja piti heihin yhteyttä useita kertoja joka kuukausi.

Eräs uskollinen perhe Meksikossa eli vilkkaassa, meluisassa kaupungissa suuren muurin ja metalliportin takana olevassa talossa. Muurin

sisäpintaan äiti maalasi kauniin puutarhan, jossa oli puita, kukkia ja suihkulähde. Kodissaan perheellä oli kirjoja hyllyissä, ja he olivat varanneet tiloja yhdessäoloon, opiskeluun ja leikkimiseen.

Eräs sisar Ghanassa hoiti perheensä maatilaa. Riukuaidan ulkopuolella hän kasvatti siankärsämöä. Aidan sisäpuolella hänellä oli aitaussissa vuohia. Hän keräsi myös palmupähkinöitä, jotka hän keitti valmistukseksi palmuöljyä myytäväksi paikallisilla toreilla. Kaikki hänen siistissä pihassaan osoitti hänen rakkauttaan perhettään kohtaan. Hän haravoi, siivosi ja lakaisi pihaansa. Perheellä oli mangopuun alla

kotitekoinen penkki, jolla he istuivat pitäessään perheiltä ja kokoontuessaan muihin perheen tapaamisiin.

Eräs naimaton, vammaisen sisar asui tornitalon 80. kerroksessa Hongkongissa. Hän asui yksin ja oli ainoa kirkon jäsen suvussaan, mutta hän loi kodistaan turvapaikan, jossa hän ja hänen vieraansa voivat tuntea Hengen vaikutuksen. Pienellä hyllyllä olivat hänen pyhät kirjoituksensa, hänen Apuyhdistyksen oppikirjansa ja hänen kirkon laulukirjansa. Hän etsi tietoja esivanhemmistaan ja matkusti temppeliin tekemään toimituksia heidän puolestaan.

"Aivan erityisen korkea kutsumus on olla vanhurskas nainen loppunäytösten aikana tämän maan päällä"
(Spencer W. Kimball).

Eräs sisar Intiassa auttoi perustamaan kaupunkiinsa seurakunnan. Hänen miehensä oli seurakunnanjohtaja, ja hän oli Apuyhdistyksen johtaja noin 20 jäsenen ryhmälle. He kasvattivat kolme uskollista tytärtä evankeliumin periaatteiden varjellessa heitä heidän pyhässä kodissaan.

Eräs äiti Brasiliassa asui talossa, joka oli tehty punaisista tiilistä, oli rakennettu punaiselle maaperälle ja oli punatiilimuurin ympäröimä. Ilmassa kaikuivat Alkeisyhdistyksen laulujen sävelet, ja seinät olivat täynnään *Liahonasta* leikattuja kuvia temppeleistä, Jumalan profeetoista ja Vapahtajasta. Tämä sisar ja hänen miehensä olivat tehneet uhrauksia tullakseen sinetöidyiksi tempeleissä, jotta heidän lapsensa voisivat syntyä liiton alaisina. Tämä sisar rukoili jatkuvasti, että Herra auttaisi häntä ja antaisi hänelle riittävästi voimaa ja innoitusta, jotta hän voisi kasvattaa lapsensa evankeliumin valossa, totuudessa ja voimassa, niin että he kykenisivät tekemään ja pitämään liitot, joiden vuoksi hän ja hänen miehensä olivat tehneet uhrauksia tarjotakseen ne heille.

Nämä sisaret, jotka edustavat monia muita, ovat todella, kuten presidentti Gordon B. Hinckley sanoi, ”kotilieden vartijoita”⁴². He ovat näiden presidentti Spencer W. Kimballin sanojen arvoisia:

”Minä aikakautena tahansa on kunniakasta olla vanhurskas nainen. Aivan erityisen korkea kutsumus on olla vanhurskas nainen loppu-näytösten aikana tämän maan päällä ennen

Vapahtajamme toista tulemistä. Vanhurskaan naisen voima ja vaikutus voi nykyaikana olla kymmenkertainen verrattuna siihen, mitä se saattaa olla tynempinä aikoina. Hänet on asetettu tänne kehittämään, suojelemaan ja vartioimaan kotia, joka on yhteiskunnan perustavaa laatua oleva ja ylevin instituutio. Muut yhteiskunnan instituutiot saattavat horjua ja jopa kaatua, mutta vanhurskas nainen voi auttaa pelastamaan kodin, joka saattaa olla viimeinen ja ainoa pyhäkkö, jonka jotkut kuolevaiset myrskyn ja taistelun keskellä tuntevat.”⁴³

”Vahvistettakoon teitä päivän haasteissa”

Sinä historiallisena iltana, jolloin presidentti Hinckley luki perhejuhlistuksen, hän päätti puheensa siunaukseen kirkon naisille:

”Siunatkoon Herra teitä, rakkaat sisareni.

--Vahvistettakoon teitä päivän haasteissa.

Suotakoon teille viisautta, joka ylittää omanne, ratkoessanne ongelmia, joita tulee jatkuvasti eteenne. Annettakoon rukouksiinne ja anomisiinne vastaukseksi siunauksia pääanne päälle ja rakkaittenne pään päälle. Jätämme teille rakkautemme ja siunauksemme, jotta elämäenne täytyisi rauhalla ja ilolla. Se on aivan mahdollista. Monet teistä voivat todistaa, että niin on ollut. Siunatkoon Herra teitä nyt ja kautta tulevien vuosien, rukoilen nöyrästi.”⁴⁴

Perhe

julistus maailmalle

*Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon
ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin neuvosto*

Me, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin neuvosto, julistamme juhllallisesti, että avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä ja että perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi.

Kaikki ihmiset – miehet ja naiset – on luotu Jumalan kuvaksi. Jokainen heistä on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär, ja sellaisena jokaisella on jumalallinen luonne ja päämäärä. Sukupuoli on yksilön kuolevaisuutta edeltävän, kuolevaisuuden aikaisen ja iankaikkisen identiteetin ja tarkoituksen oleellinen ominaisuus.

Kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa henkipojat ja -tyttäret tunsivat Jumalan iankaikkisena Isänään ja palvelivat Häntä sellaisena sekä hyväksyivät Hänen suunnitelmansa, jonka mukaan Hänen lapsensa voivat saada fyysisen ruumiin ja saada maanpäällistä kokemusta edistyäkseen kohti täydellisyyttä ja toteuttaakseen lopulta jumalallisen päämääränsä iankaikkisen

elämän perillisinä. Jumalallinen onnensuunnitelma tekee mahdolliseksi perhesuhteiden jatkumisen haudan tuolla puolen. Pyhissä temppeleissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat yksilöille mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitettyksi yhteen iankaikkisuudeksi.

Ensimmäinen käsky, jonka Jumala antoi Aadamille ja Eevalle, koski heidän mahdollisuuttaan aviomiehenä ja vaimona tulla vanhemmiksi. Me julistamme, että Jumalan lapsilleen antama käsky lisääntyä ja täyttää maa on yhä voimassa. Me julistamme tämän lisäksi Jumalan määränneen, että pyhiä lisääntymisen voimia tulee käyttää ainoastaan miehen ja naisen kesken, jotka on laillisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi.

Me julistamme, että keino, jolla kuolevaisen elämä luodaan, on Jumalan säätämä. Me vahvistamme, että elämä on pyhä ja että se on tärkeä Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa.

Aviomiehellä ja vaimolla on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan ja huolehtia

toisistaan sekä rakastaa lapsiaan ja huolehtia heistä. ”Lapset ovat Herran lahja” (Ps. 127:3). Vanhemmillä on pyhä velvollisuus kasvattaa lapsensa rakkaudessa ja vanhurskaudessa, huolehtia heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan ja opettaa heitä rakastamaan ja palvelemaan toisiaan, noudattamaan Jumalan käskyjä ja olemaan lainkuuliaisia kansalaisia, missä tahansa he asuvatkin. Aviomiehiä ja vaimoja – äitejä ja isiä – pidetään Jumalan edessä tilivelvollisina näiden velvollisuuksien täyttämistä.

Perhe on Jumalan säätämä. Hänen iankaikkisessa suunnitelmassaan on olennaista miehen ja naisen välinen avioliitto. Lapsilla on oikeus syntyä avioliitossa ja saada kasvatuksensa sellaiselta isältä ja äidiltä, jotka pitävät avioliittolupaukset kunnialla olemalla täysin uskollisia. Perhe-elämän onni saavutetaan todennäköisimmin silloin, kun sen perustana ovat Herran Jeesuksen Kristuksen opetukset. Onnistuneet avioliitot ja perheet perustuvat uskon, rukouksen, parannuksen, anteeksianton, kunnioituksen, rakkauden, myötätunnon, työn ja tervehenkisen virkistystoiminnan periaatteille ja säilyvät näitä periaatteita noudattamalla. Jumalallisen suunnitelman mukaan isän on määrä johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta. Äiti on ensisijaisesti vastuussa

lastensa hoivaamisesta. Näissä pyhissä tehtävissä isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina. Vamma, kuolema tai muut olosuhteet saattavat vaatia yksilöllisiä sovellutuksia. Sukulaisten tulisi tarvittaessa antaa tukeaan.

Me varoitamme siitä, että ne, jotka rikkoivat siveyden liittoja, jotka kohtelevat pahasti puolisoaan tai jälkeläisiään tai jotka jättävät perhevelvollisuudet täyttämättä, seisovat eräänä päivänä tilivelvollisina Jumalan edessä. Varoitamme edelleen, että perheen hajoaminen tuo yksilöille, yhteisöille ja kansakunnille ne onnettomuudet, joista muinaiset ja nykyiset profeetat ovat ennustaneet.

Me vetoamme vastuuntuntoisiin kansalaisiin ja viranhaltijoihin kaikkialla sellaisten toimenpiteiden edistämiseksi, joiden tarkoituksena on ylläpitää ja vahvistaa perhettä yhteiskunnan perusyksikkönä.

Presidentti Gordon B. Hinckley luki tämän julistuksen osana sanomaansa yleisessä Apyyhdistyksen kokouksessa 23. syyskuuta 1995 Salt Lake Cityssä Utahissa.

Eläkää etuoikeuksienne mukaisesti

*”Teille on nyt tarjoutunut tilaisuus,
jossa voitte toimia niiden tunteiden
mukaisesti, jotka Jumala on rintaanne istuttanut.
Kuinka suuri ja kunniakas onkaan palkkanne
selestisessä valtakunnassa, jos elätte näiden
periaatteiden mukaan! Jos elätte etuoikeuksienne
mukaisesti, mikään ei voi estää enkeleitä olemasta
seurananne. – Jos olette puhtaita,
mikään ei voi olla esteenä.”*

Joseph Smith

3

...nder Room
...th 1842.
...aylor,
...by Rev.
...ointed Secretary,
...it of God
...aylor.
...and secured
...if all
...willing to
...and about them
...to be performed.

...and
...Mrs. Hawley
Elizabeth Jones
Sophia Packard
Philinda Merrick
Martha Knight
Dilemonna Gulon
Elizabeth Ann White
Levora Taylor
...H
Rev. Smith, &

Eläkää etuoikeuksienne mukaisesti

Yhdessä ensimmäisistä Nauvoon naisten Apuyhdistyksen kokouksista Joseph Smith kehotti sisaria elämään etuoikeuksiansa mukaisesti.¹ Tuon kannustuksen pohjalta Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon sisaria on opetettu elämään jumalallisten mahdollisuuksiensa mukaan toteuttamalla Jumalan päämääriä heitä varten. Kun he

Jumala on siunannut tyttäriään suurella kyvyllä rakastaa ja hoivata.

oppivat ymmärtämään, keitä he todella ovat – Jumalan tyttäriä, joilla on luontainen kyky rakastaa ja hoivata – he yltyvät mahdollisuuksiinsa pyhinä naisina. Rakkaus sydämessään he toteuttavat Apuyhdistyksen päämääriä: kasvatavat uskoa ja henkilökohtaista vanhurskautta, vahvistavat perheitä ja koteja sekä etsivät ja auttavat apua tarvitsevia.

Olenaisena osana palautusta perustettu Apuyhdistys auttaa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia naisia elämään etuoikeuksiansa mukaan. Tässä järjestössä sisaret saavat näkemyksen ja varmuuden asemastaan Jumalan tyttärinä. He saavat myös tilaisuuksia palvella sekä ohjauksen ja valtuuden, joita he tarvitsevat täyttääkseen nuo tehtävät.

Jumalan tyttäriä

Joseph Smith opetti Apuyhdistyksen sisarille, että he ovat jaloja Jumalan tyttäriä, ja auttoi heitä ymmärtämään, että Jumala rakastaa heitä ja että Hänellä on heidän toteutettavakseen suuria päämääriä. Naisilla kirkossa on keskeisiä tehtäviä taivaallisen Isän pelastussuunnitelmassa – aivan

yhtä tärkeitä kuin miehillä, joilla on pappeus. Herra on antanut naisille myötäsyntyisen halun palvella ja siunata muita, ja Hän on uskonut heille pyhän vastuun käyttää lahjojaan avuksi Hänen lastensa pelastamisessa.

Naiset unohtavat joskus todellisen ylevyytensä ja antavat periksi maailman häiriötekiöille ja kiusauksille. Koska sisar Mary Ellen Smoot, Apuyhdistyksen 13. ylijohdaja, ja hänen neuvonantajansa, sisaret Virginia U. Jensen ja Sheri L. Dew, olivat huolissaan tästä suuntauksesta, he tunsivat tarvetta auttaa kirkon naisia muistamaan identiteettinsä. He toivat yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa esiin, mitä Jumalan tyttärenä oleminen tarkoittaa:

”Me olemme Jumalan rakkaita henkityttäriä, ja elämällämme on merkitys, tarkoitus ja suunta. Me sisaret kautta maailman olemme kaikki omistautuneet Jeesukselle Kristukselle, Vapahtajallemme ja Esikuvallemme. Me olemme naisia, joita yhdistää usko, hyve, näkemys ja rakkaus, ja me:

Vahvistamme todistustamme Jeesuksesta Kristuksesta rukouksen ja pyhien kirjoitusten tutkimisen avulla.

Etsimme hengellistä voimaa noudattamalla Pyhän Hengen johdatusta.

Omistaudumme avioliiton, perheen ja kodin vahvistamiselle.

Saamme ylevyyttä äitiydestä ja iloa naisena olemisesta.

Iloitsemme palvelemisesta ja hyvistä töistä.

Rakastamme elämää ja oppimista.

Edustamme totuutta ja vanhurskautta.

Tuemme pappeutta Jumalan valtuutena maan päällä.

Iloitsemme temppelin siunauksista, ymmärrämme jumalallisen päämäärämme ja pyrimme korotukseen.”²

Myös pappeusjohtajat ovat muistuttaneet naisia heidän jumalallisesta luonteestaan ja pyhistä tehtävistään. Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Me uskomme ja luotamme teidän hyvyteenne ja voimaanne, teidän taipumukseenne hyveeseen ja urheuteen, teidän ystävällisyyteenne ja rohkeuteenne, teidän voimaanne ja sitkeyteenne. Me uskomme teidän tehtäväänne Jumalan naisina. – – Me uskomme, että kirkko ei yksinkertaisesti voi toteuttaa sitä, mitä sen täytyy, ilman teidän uskoanne ja uskollisuuttanne, ilman teidän luontaista taipumustanne, ilman teidän hengellistä voimaanne ja lujuuttanne. Ja me uskomme, että Jumalan suunnitelman mukaan teistä on määrä tulla kuningattaria ja teidän on määrä saada korkeimmat siunaukset, mitä kukaan nainen voi saada ajassa tai iankaikkisuudessa.”³

Kun naiset elävät etuoikeuksiensa ja mahdollisuuksiensa mukaan Jumalan tyttärinä, he valmistautuvat iankaikkisen elämän

Kun naiset elävät mahdollisuuksiensa mukaan Jumalan tyttärinä, he valmistautuvat iankaikkisen elämän siunauksiin.

siunaukseen. Se on loistava päämäärä, jonka Jumala on varannut uskollisille tyttärilleen.

Todellinen rakkaus, sydäimestä sydämeen välittyvä perintö

Profeetta Joseph Smith opetti: ”Rakkauden – – tunteet ovat naisille luontaisia.” Apyyhdistyksen perustaessaan hän sanoi sisarille: ”Teille on nyt tarjoutunut tilaisuus, jossa voitte toimia niiden tunteiden mukaisesti, jotka Jumala on rintaanne istuttanut.”⁴ Jotta todellinen

”Minun on sanottu sanoneen: ‘Tehkää parhaanne’, mutta haluan tähdentää, että sen pitää olla aivan parhaanne. Olemme liiaksi taipuvaisia tyytymään keskinkertaiseen suoritukseen. Kykenemme hyövin paljon parempaan.”

Gordon B. Hinckley

*”Voimakas ja järkkymätön tuki”,
Maailmanlaajuinen johtajien
koulutuskokous, 10. tammi-
kuuta 2004, s. 21*

rakkaus kukoistaisi naisten sydämessä, heidän on yhdistettävä luontainen myötätuntonsa ja usko Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa. Presidentti Henry B. Eyring, neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on selittänyt, että tämä tosi rakkaus on Apuyhdistyksen perintö:

”Aion puhua teille – – siitä suuresta perinnöstä, jonka teidän edeltäjänne Apuyhdistyksessä ovat välittäneet teille. Se osa – –, joka minusta näyttää kaikkein tärkeimmältä ja pysyvimmältä, on se,

Henry B. Eyring

että rakkaus on yhdistyksen sydämessä ja että sen on määrä tulla jokaisen jäsenen sydämeen osaksi heidän luonteenlaatuaan. Rakkaus merkitsi heille paljon enemmän kuin hyväntahtoisuuden tunnetta. Rakkaus syntyy uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen ja on seurausta Hänen sovitustyönsä vaikutuksesta jäsenten sydämessä. – –

Tämä yhdistys koostuu naisista, joiden rakkaudentunteet kumpuavat sydäimestä, joka on muuttunut tulemalla kelvolliseksi tekemään ainoastaan Herran tosi kirkossa tarjolla olevia liittoja ja pitämällä ne. Heidän rakkaudentunteensa tulevat Häneltä Hänen sovituksensa kautta. Heidän rakkaudentekojensa oppaana on Hänen esimerkinsä, ja ne kumpuavat kiittolisuudesta Hänen äärettömän armonsa lahjasta ja Pyhän Hengen kautta, jonka Hän

lähettää palvelijoidensa kumppaniksi heidän laupeudentyössään.”⁵

Tämän rakkauden perinnön panivat alulle Nauvoon sisaret, jotka olivat mukana organisoitussa laupeudentyössä ja pääsivät osallisiksi temppeleliitoista. Sitä jatkettiin Winter Quartersissa ja edelleen vaivalloisella matkalla Suolajärven laaksoon. Se tuki myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia naisia, kun he asuttivat rajaseudun siirtokuntia, kestivät poliittista vainoa ja maailmansotia ja pitivät yllä toivoa taloudellisen laman aikana. Se on innoittanut rakastavaan hyväntahtoisuuteen kotona ja auttamispyrkimykseen maailmanlaajuisesti. Se on motivoinut Apuyhdistyksen sisaria, kun he ovat palvelleet sairaaloissa ja kun he ovat auttaneet adoptioissa, vehnän varastoinnissa, humanitaarisissa hankkeissa ja huoltotyössä. Kristuksen puhdas rakkaus motivoi edelleen Apuyhdistyksen sisaria tänä aikana, kun he kokoontuvat opettamaan ja palvelemaan toisiaan ja kun he vahvistavat toisiaan ja pitävät huolta toisistaan yksi kerrallaan.

Jokainen myöhempien aikojen pyhiin kuuluva nainen luo osaltaan tätä rakkauden perintöä, ja hänellä on vastuu ja etuoikeus jakaa tämä perintö muiden kanssa.

Erään perheen historia havainnollistaa, kuinka Apuyhdistyksen perintö on siirtynyt äidiltä tyttärelle sukupolvien ajan. Kukin tytär on ottanut omakseen Apuyhdistyksen tunnuslauseen ”Rakkaus ei koskaan katoa”.

Perintöä alkoi luoda Elizabeth Haven Barlow, joka liittyi kirkkoon vuonna 1837. Elizabethista tuli Nauvoon naisten Apuyhdistyksen jäsen 28. huhtikuuta 1842, ja hän kuoli profeetta Joseph Smithin opettavan järjestön peruseriaatteita. Nämä opetukset antoivat hänelle voimia koko elämän ajan, kuten silloin kun hän joutui hyökkäysten ja vainojen uhriksi, synnytti lapsen matkalla Suolajärven laaksoon ja piti huolta nuoresta perheestä aviomiehensä ollessa lähetystyössä. Hän palveli Apuyhdistyksen johtajana Bountifulissa Utahissa vuodesta 1857 vuoteen 1888, ja kuoli sitten kolmen vuoden kuluttua 81-vuotiaana.

Kertomus jatkui hänen tyttäressään Pamela Barlow Thompsonissa. Pamela ja hänen miehensä kutsuttiin asuttamaan Panacaa Nevadassa, missä Pamelasta tuli Apuyhdistyksen johtaja. Hän opetti sisarille kodinhoitotaitoja, esimerkiksi käyttämään uutta tekniikan ihmettä: ompelukonetta. Kun he asuivat Nevadassa, hänen aviomiehensä sai surmansa. Sitten hän muutti suuren perheensä kanssa Bountifuliin Utahiin, missä hänet jälleen kutsuttiin palvelemaan Apuyhdistyksen johtokunnassa.

Pamela siirsi tämän perinnön tyttärelleen Theresa Thompson Callille. Pian naimisiinmenonsa jälkeen Theresa ja hänen miehensä muuttivat

"Apuyhdistyksen historia on tallennettu sanoin ja luvin, mutta perintö välittyy eteenpäin sydäimestä sydämeen"
(Henry B. Eyring).

Meksikoon. Suurimman osan elämäänsä Theresa palveli samanaikaisesti Apuyhdistyksen johtajana ja neuvonantajana Alkeisyhdistyksen johtokunnassa. Hänet tunnettiin laajalti laupeudentyöstään, aterioiden viemisestä tarvitseville. Hän otti tavakseen viedä kakkuja naapurissaan asuville vanhuksille näiden syntymäpäivinä. Erään kerran hän muisti naapurin syntymäpäivän vasta illallisen jälkeen. Sitoutuneena periaatteeseen, että ”rakkaus ei koskaan katoa”, hän syytti tulen uudelleen uuniin ja leipoi kakun. Kun hän tuli myöhään sinä iltana syntymäpäiväsankarin ovelle, tämä sisar purskahti kyyneliin ja sanoi: ”Olen odottanut sinua koko päivän, ja olin juuri päätyvässä siihen tulokseen, että olit tällä kertaa unohtanut minut.”

Kristuksen puhdas rakkaus ilmoittaa jatkuvasti Apuyhdistyksen sisaria, kun he opettavat ja palvelevat toisiaan.

Myös Theresan tytär Athelia Call Sears rakasti Apuyhdistystä. Joka tiistaiamu hän piti kiirettä silitystensä kanssa, jotta voisi osallistua Apuyhdistyksen kokoukseen tiistai-iltapäivänä. Kun hän oli noin 70-vuotias, hänet kutsuttiin palvelemaan seurakunnan Apuyhdistyksen johtajana. Tuohon aikaan seurakuntien edellytettiin hankkivan rahat tarvikkeisiin ja toimintaan, ja hänen johdollaan hänen Apuyhdistyksensä sisaret keräsivät rahaa niin paljon, että seurakuntakeskukseen hankittiin keittiökoneet ja piispa sai lisäksi tuhat dollaria käytettäväksi muihin tarpeisiin seurakunnassa.

Athelia Sears Tanner, sisar Searsin tytär, kutsuttiin nuorena äitinä seurakunnan Apuyhdistyksen johtajaksi. Suuri osa hänen laupeudentyöstään oli vastasyntyneiden vauvojen äideistä huolehtimista ja aterioiden viemistä heille. Koska hän oli synnynnäinen opettaja, jolla oli luja todistus Jeesuksesta Kristuksesta, hän hoivasi 13 lastaan ja palveli myös muita sekä pelasti sieluja Apuyhdistyksen eri tehtävissä koko elämänsä ajan.

Rakkauden perintö on jatkunut tässä perheessä. Kaikki sisar Tannerin tyttäret ovat palvelleet uskollisesti Apuyhdistyksessä, ja hänen tyttäriensä tyttäret ovat noudattaneet äitiensä esimerkkiä.⁶

Rakastava palveleminen on Apuyhdistyksen jokaisen jäsenen hengellinen perintö. Presidentti Eyring on selittänyt: ”Te välitätte

perintöä eteenpäin, kun autatte toisia saamaan laupeuden lahjan sydämeensä. He voivat sitten välittää sen muille. Apuyhdistyksen historia on tallennettu sanoin ja luvuin, mutta perintö välittyy eteenpäin sydäimestä sydämeen.”⁷

”Minun vuoroni palvella”

Kerrottuaan monia esimerkkejä ihmisistä, joilla oli suuri usko, apostoli Paavali sanoi: ”Kun siis ympärillämme on todistajia kokonainen pilvi, pankaamme pois kaikki mikä painaa ja synty, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme, katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään.”⁸

Kirkon naisilla on ympärillään suuri joukko todistajia, mukaan lukien ”kunnioitettu äitimme Eeva” sekä hänen monet uskolliset tyttärensä, ”jotka [ovat] eläneet kautta aikain ja palvelleet todellista ja elävää Jumalaa”⁹. Uskolliset Jumalan tyttäret elävät etuoikeuksiensa mukaan seuraamalla näiden todistajien jäljissä, panemalla pois ongelmat ja kiusaukset, jotka heitä painavat, ja juoksemalla loppuun sen kilpailun, jonka Herra panee heidän eteensä.

Jokaisessa sukupolvessa on jaloja, rakastavia, uskollisia, pyhiä naisia. Vaikka harvat näistä naisista saavat nimensä historiaan, heidän taivaallinen Isänsä tuntee heidät hyvin. Ja se, kuten Eliza R. Snow sanoi, on sitä, mikä

Äidit voivat jakaa Apuyhdistyksen perinnön tyttäriensä kanssa.

loppujen lopuksi merkitsee: ”On monia sisaria, joiden uurastuksesta ei tiedetä heidän oman kotinsa ulkopuolella ja jota ei siellä kenties arvosteta, mutta mitä väliä sillä on? Jos uurastuksenne on Jumalan silmissä hyväksyttävää, olivatpa velvollisuutenne kuinka yksinkertaisia hyvänsä, niin kun suoritate ne uskollisesti, teidän ei koskaan pitäisi lannistua.”¹⁰

Seuraava kertomus on yksi lukemattomista esimerkeistä uskollisten Apuyhdistyksen sisarten vaikutuksesta. Tässä tapauksessa kourallinen naisia kosketti erään Lynne-nimisen nuoren naisen elämää. Nähdessään näiden sisarten palvelevan Lynne päätti tehdä samoin, kun hänestä tuli Apuyhdistyksen sisar.

Kun Lynne oli vähän alle kahdenkymmenen, hän ja hänen äitinsä saivat tietää, että Lynnen

isäpuoli oli loukkaantunut vakavasti kaukai-
sessa kaupungissa. He nousivat viipymättä
lentokoneeseen mennäkseen hänen luokseen,
mutta hän kuoli ennen kuin he ehtivät paikalle.
Lynne kertoi myöhemmin, mitä tapahtui hei-
dän palattuaan kotiin:

”Kun äitini ja minä laskeuduimme uupuneina
ja murtuneina alas lentokoneen portaita, kentällä
seisoneet mies ja nainen tulivat luoksemme ja
kietoivat käsivartensa ympärillemme. He olivat
seurakunnanjohtaja ja Apuyhdistyksen johtaja. – –

Ne päivät, kun yritimme sopeutua siihen,
että [isäpuoleni] oli kuollut, olivat hämmentä-
viä. – – Mutta paikalla oli aina joku sisar odot-
tamassa hiljaa taustalla – ottamassa vastaan
viestejä, aukaisemassa oven, pitämässä meitä
kädestä, kun soitimme sukulaisillemme ja ystä-
villemme. He olivat auttamassa meitä pakkaa-
maan, hoitamaan kaiken, mitä oli tehtävä.

Kaikesta siitä koin niin suurta kiitollisuutta,
etten voinut kuvitella, kuinka voisimme korvata
sen noille rakkaille sisarille. Yritin epätoivoisesti
keksiä keinoa, mutta mielikuvitukseni antoi
periksi uupumuksen edessä.”

Useita vuosia myöhemmin, kun Lynne oli
naimisissa ja hänellä oli kolme pientä lasta,
hänet kutsuttiin palvelemaan Apuyhdistyksen
johtokunnassa. Toisinaan hän mietti, kykeni-
sikö hän täyttämään tehtävänsä vaatimukset.
Mutta sitten hän muisti, miten häntä oli pal-
veltu, kun hänen isäpuolensa oli kuollut. ”Nyt”,

hän ajatteli itsekseen, ”on minun vuoroni.”

Hän kertoi seuraavista kokemuksista:

”Eräs nainen seurakunnassa oli menettänyt
14-vuotiaan tyttärensä. Tytön äiti pyysi minua
ostamaan kauniin mekon ja pukemaan tyttä-
rensä ruumiin siihen hautajaisia varten. Pystyin
tekemään sen – ja huomasin, että se oli hyvin
kaunis kokemus. Oli minun vuoroni palvella,
kuten [toiset sisaret] olivat palvelleet minua.

Eräs vanhempi, yksin asuva nainen seura-
kunnassa otti liikaa lääkkeitään ja oli avutto-
massa tilassa kolme päivää. Toinen neuvonan-
taja ja minä löysimme hänet asunnostaan yhä
elossa ja siistimme hänet ennen ambulanssin
tuloa. Sitten jäimme puhdistamaan asunnon
– seinät ja lattiat – desinfiointiaineella. Minun
vuoroni jälleen.

Eräs nuori äiti seurakunnassa, yksi ystävis-
täni, menetti yllättäen ainoan lapsensa, kauniin
3-vuotiaan tyttären, tulehduksen vuoksi, joka vei
lapsen hengen ennen kuin lääkärit edes pääsivät
selville siitä, kuinka vakava hänen sairautensa oli.
Toinen neuvonantaja ja minä menimme perheen
kotiin heti kun kuulimme pienen Robinin kuo-
lemasta. Kun lähestyimme terassin verkko-ovea,
kuulimme isän (joka ei ollut kirkon jäsen) itk-
vän puhuessaan kaukopuhelua äitinsä kanssa.
Kohottaessaan katseensa hän näki meidät ja yhä
itkien sanoi puhelimeen: ’Kyllä tästä selvittään,
äiti. Mormoninaiset ovat täällä.’ Minun vuoroni
jälleen kerran.”

Lynne huomautti myöhemmin, että kun ihmiset kysyivät häneltä, mitä hän ajatteli Apuyhdistyksestä, hän kertoi heille osakseen tulleesta palvelemisesta ja omasta palvelemisestaan. Hän sanoi: "Sillä tavoin minä syvällä sisimmässäni ajattelen Apuyhdistyksestä. Ja sen olemassaolon syystä."¹¹

Kaikkialla maailmassa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset ajattelevat syvällä sisimmässään Apuyhdistyksestä samalla tavoin. Kuten Lynnin tapauksessa, Apuyhdistyksen palvelutyö on ollut heille avuksi, ja he tietävät, että nyt on heidän vuoronsa palvella

"Tällaisia aikoja varten" (Est. 4:14).

*"Uskon, että kun
me päätämme
sydämessämme, että
Jumalan, taivaallisen
Isämme, siunausten
avulla me suoritamme
tietyn työn, niin Jumala
antaa taidon suorittaa
tuon työn; mutta kun
me annamme periksi,
kun me masennumme,
kun me katsomme
vuorenhuippua ja
sanomme, että sinne on
mahdotonta kiivetä, kun
emme edes koskaan yritä,
työ ei tule koskaan
suoritetuksi."*

Heber J. Grant

Ks. Kirkon presidenttien
opetuksia: Heber J. Grant,
2003, s. 38

rakkautta ja uskoa osoittaen. He palvelevat eri ominaisuuksissa – tyttärinä, vaimoina, äiteinä, sisarina, täteinä, kotikäyntiopettajina, Apuyhdistyksen johtohenkilöinä, naapureina ja ystävinä. Toisinaan he palvelevat vastauksena kirkon johtohenkilöiden antamiin tehtäviin, ja toisinaan he palvelevat vastauksena Pyhän Hengen hiljaisiin kehotuksiin. Nähdessään, että heidän ympärillään ”on todistajia kokonainen pilvi”, he ovat valmiita juoksemaan ”sinnikkäästi loppuun” sen kilpailun, joka on heidän edessään.

Johtakaa ”maailmaa – – kaikessa, mikä on kiitettävää”

Presidentti Joseph F. Smith, kirkon kuudes presidentti, kehotti myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia naisia johtamaan maailmaa ja ”etenkin maailman naisia kaikessa, mikä on kiitettävää, kaikessa, mikä on jumalallista, kaikessa, mikä on kohottavaa ja mikä on puhdistavaa ihmislapsille”. Hän sanoi: ”Jumalan profeetan ääni on kutsunut teidät tekemään sen, olemaan yläpuolella, olemaan suurenmoisimpia ja parhaimpia, puhtaimpia ja uskollisimpia sille, mikä on oikein.”¹²

Jokaisen uuden sukupolven Apuyhdistyksen sisaret voivat sanoa: ”Nyt on meidän vuoromme palvella.”

Kautta Herran palautetun kirkon historian naiset, jotka ovat olleet Kristuksen opetuslapsia, ovat eläneet tämän mittapuun mukaan. Esterin tavoin he ovat olleet uskollisia ja rohkeita vaikeiden haasteiden edessä. He ovat löytäneet elämälleen tarkoituksen, kuten Ester löysi, kun hänen serkkunsa Mordokai sanoi hänelle: "Kukaties sinusta tulikin kuningatar vain tällaisia aikoja varten."¹³ Uuden testamentin Nehemian tavoin he ovat keskittyneet pyhiin tehtäviinsä. Kun Nehemian viholliset yrittivät houkutella häntä luopumaan velvollisuudestaan rakentaa uudelleen Jerusalemin muuri, hän vastasi: "Minulla on suuri työ tekeillä. En voi tulla sinne, sillä työ keskeytyy, jos jätän sen ja lähdän luoksenne."¹⁴ Hänen vihollisensa jatkoivat houkutteluun, mutta hän pysyi vahvana ja uskollisena tärkeälle työlleen. Maailma on yrittänyt taivutella kirkon naisia hylkäämään Jumalalta saamansa tehtävät, mutta uskolliset Apuyhdistyksen sisaret eivät ole lähteneet maailman luo.

Tehtävä johtaa muita kaikessa, mikä on kiitettävää, jumalallista, kohottavaa ja puhdistavaa, on vaativa. Niin se on aina ollut. Mutta yksittäiset Apuyhdistyksen sisaret eivät ole yksin ottaessaan vastaan tämän tehtävän. He kuuluvat suurenmoiseen järjestöön, joka on perustettu pappouden valtuudella ja jota profeettojen opetukset ja julistukset vahvistavat. He ovat Jumalan rakkaita tyttäriä, joilla on pyhiä tehtäviä. He ovat Karitsan liittokansaa,

joka on varustettu "vanhurskaudella ja Jumalan voimalla suuressa kirkkaudessa"¹⁵. Kun he liittyvät yhteen muiden uskollisten pyhien kanssa ja oppivat niiden esimerkistä, jotka ovat menneet edeltä, he voivat voittaa kuolevaisuuden haasteet. He voivat auttaa rakentamaan Jumalan valtakuntaa kautta maailman ja kodissaan. He voivat sanoa: "Nyt on meidän vuoromme – meidän vuoromme palvella ja kirjoittaa luku Apuyhdistyksen historian sivuille." Koska heillä on varmuus taivaallisen Isän rakkaudesta heitä kohtaan ja todistus Jeesuksen Kristuksen sovituksen voimasta, he voivat nousta tavanomaisen ajatusten ja halujen yläpuolelle ja olla osa "jotakin tavanomaisesta poikkeavaa"¹⁶.

Herran lupaukset ovat varmat, kun sisaret noudattavat neuvoja, jotka Hän antoi ensimmäiselle Apuyhdistyksen johtajalle: "Totisesti minä sanon sinulle: Kaikki, jotka ottavat vastaan minun evankeliumini, ovat poikia ja tyttäriä minun valtakunnassani. – Sinun tulee panna pois se, mikä on tästä maailmasta, ja etsiä sitä, mikä on paremmasta. – Pysy liitoissa, jotka olet tehnyt."¹⁷ Kun profeetta Joseph Smith kehotti Apuyhdistyksen sisaria elämään etuoikeuksiensa mukaan, hän yhdisti tuohon kehotukseen lupauksen: "Mikään ei voi estää enkeleitä olemasta seuranne. – Jos olette puhtaita, mikään ei voi olla esteenä."¹⁸

TÄRKEITÄ TAPAHTUMIA

Apuyhdistyksen historiassa

6. HUHTIKUUTA 1830

Kirkko järjestetään.

1830

Joseph Smith saa ilmoituksen vaimoaan Emmaa varten (ks. OL 25).

17. MAALISKUUTA

1842

Nauvoon naisten Apuyhdistys järjestetään ja Emma Smith valitaan johtajaksi.

1843

Emma Smith ja hänen neuvonantajansa nimittävät kotikäyntikomiteoita seurakuntiin Nauvoossa Illinoisissa.

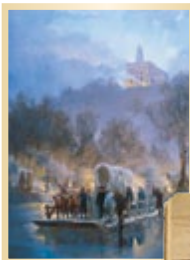
27. KESÄKUUTA 1844

Profeetta Joseph Smith ja hänen veljensä Hyrum kuolevat marttyreina Carthagen vankilassa.

HELMIKUU 1846

Pyhät alkavat lähteä Nauvoosta.

1846

Nauvoon temppelel vihitään.

HEINÄKUU 1847

Ensimmäinen pioneerikomppania saapuu Suolajärven laaksoon.

1867

Brigham Young kutsuu piispoja järjestämään uudelleen Apuyhdistyksen jokaiseen seurakuntaan.

1870

Nuorille naisille perustetaan nuorten naisten osasto Vanhempien ja nuorten yhteistoiminnalliseen karsimisyhdistykseen.

1872

Apuyhdistys tukee *Woman's Exponent* -lehden julkaisemista.

1873

Apuyhdistyksen sisaria kannustetaan hankkimaan lääketieteellistä koulutusta.

1876

Deseretin silkkiyhdistys perustetaan johtajanaan Zina D. H. Young.

1878

Lapsille perustetaan Alkeisyhdistys.

1882

Apuyhdistys perustaa Deseretin sairaalan.

1890

Wilford Woodruff saa ilmoituksen, joka johtaa pluraalivioliiton harjoittamisen lakkauttamiseen.

1893

Suolajärven temppeli vihittäin.

1913

”Rakkaus ei koskaan katoa” tulee Apuyhdistyksen tunnuslauseeksi.

1915

Apuyhdistys alkaa julkaista lehteä nimeltä *Relief Society Magazine*.

1916

Kotikäyntioppettajat alkavat keskustella evankeliumin sanomasta sisarten kanssa joka kuukausi.

1918

Apuyhdistys myy 200 000 vakallista (yli 7 milj. litraa) vehnää Yhdysvaltain hallitukselle.

1921

Apuyhdistys perustaa synnytyssairaalaa.

1936

Ensimmäinen presidenttikunta ottaa käyttöön kirkon huoltotyöohjelman.

1944

Kotikäyntioppettajat lopettavat lahjoitusten keräämisen ja keskittyvät sen sijaan palvelemaan sisaria, joiden luona he käyvät.

1954

Belle S. Spafford johtaa Yhdysvaltain valtuuskuntaa International Council of Women -järjestön kokouksessa.

1956

Apuyhdistyksen rakennus vihittäin Salt Lake Cityssä.

1969

Apuyhdistyksen sosiaalipalvelujen osasto liitetään kirkon huoltotyö- ja sosiaalipalveluihin.

1971

Relief Society Magazine lakkautetaan, ja sen tilalle tulee *Ensign*-lehti.

1978

Naisille omistettu puisto Monument to Women Memorial Garden avataan Nauvoossa.

16. SYYSKUU 1978

Ensimmäinen yleinen Apuyhdistyksen kokous pidetään.

1987

Kuukausittainen kotikäyntiopetus-sanoma sisällytetään kansainväliseen lehteen (nykyisin *Liahona*) ja *Ensign*-lehteen.

1992

Sisaret juhlivat Apuyhdistyksen 150-vuotista taivalta osallistumalla palvelutempauksiin asuinpaikkakunnillaan.

23. SYYSKUU 1995

Presidentti Gordon B. Hinckley lukee yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa asiakirjan "Perhe – julistus maailmalle".

1997

Apuyhdistykset, ylipappien ryhmät ja vanhinten koorumit alkavat tutkia sunnuntaisin samaa oppiaineistoa.

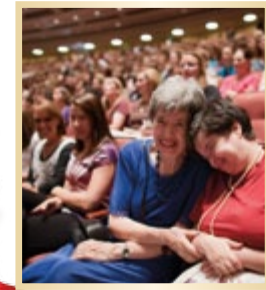
2004

Apuyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen ylijohdajat osallistuvat ensimmäiseen apujärjestöille tarkoitettuun maailmanlaajuiseen johtajien koulutuskokoukseen.

2009

Apuyhdistyksen jäsenmäärä ylittää 6 miljoonaa.

Sisaria yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa

2011

Kirkko viettää huoltotyöohjelman 75-vuotisjuhlavuotta.

Apuyhdistyksen ylimmät johtokunnat

Johtaja: Emma Hale Smith, 1842–1844.

Ensimmäinen neuvonantaja: Sarah Marietta Kingsley Cleveland, 1842–1844. **Toinen neuvonantaja:** Elizabeth Ann Smith Whitney, 1842–1844.

Johtaja: Eliza Roxcy Snow, 1866–1887.

Ensimmäinen neuvonantaja: Zina Diantha Huntington Young, 1880–1888. **Toinen neuvonantaja:** Elizabeth Ann Smith Whitney, 1880–1882.

Johtaja: Zina Diantha Huntington Young, 1888–1901. **Ensimmäinen neuvonantaja:** Jane Snyder Richards, 1888–1901. **Toinen neuvonantaja:** Bathsheba Wilson Smith, 1888–1901.

Johtaja: Bathsheba Wilson Smith, 1901–1910.

Ensimmäinen neuvonantaja: Annie Taylor Hyde, 1901–1909. **Toinen neuvonantaja:** Ida Smoot Dusenberry, 1901–1910.

Johtaja: Emmeline Woodward B. Wells, 1910–1921.

Ensimmäinen neuvonantaja: Clarissa Smith Williams, 1910–1921. **Toinen neuvonantaja:** Julina Lambson Smith, 1910–1921.

Johtaja: Clarissa Smith Williams, 1921–1928.

Ensimmäinen neuvonantaja: Jennie Brimhall Knight, 1921–1928. **Toinen neuvonantaja:** Louise Yates Robison, 1921–1928.

Johtaja: Louise Yates Robison, 1928–1939.

Ensimmäinen neuvonantaja: Amy Brown Lyman, 1928–1939. **Toinen neuvonantaja:** Julia Alleman Child, 1928–1935; Kate Montgomery Barker, 1935–1939.

Johtaja: Amy Brown Lyman, 1940–1945.

Ensimmäinen neuvonantaja: Marcia Knowlton Howells, 1940–1945. **Toinen neuvonantaja:**

Donna Durrant Sorensen, 1940–1942; Belle Smith Spafford, 1942–1945.

Johtaja: Belle Smith Spafford, 1945–1974.

Ensimmäinen neuvonantaja: Marianne Clark Sharp, 1945–1974. **Toinen neuvonantaja:** Gertrude Ryberg Garff, 1945–1947; Velma Nebeker Simonsen, 1947–1956; Helen Woodruff Anderson, 1957–1958; Louise Wallace Madsen, 1958–1974.

Johtaja: Barbara Bradshaw Smith, 1974–1984.

Ensimmäinen neuvonantaja: Janath Russell Cannon, 1974–1978; Marian Richards Boyer, 1978–1984. **Toinen neuvonantaja:** Marian Richards Boyer, 1974–1978; Shirley Wilkes Thomas, 1978–1983; Ann Stoddard Reese, 1983–1984.

Johtaja: Barbara Woodhead Winder, 1984–1990.

Ensimmäinen neuvonantaja: Joy Frewin Evans, 1984–1990. **Toinen neuvonantaja:** Joanne Bushman Doxey, 1984–1990.

Johtaja: Elaine Low Jack, 1990–1997.

Ensimmäinen neuvonantaja: Chieko Nishimura Okazaki, 1990–1997. **Toinen neuvonantaja:** Aileen Hales Clyde, 1990–1997.

Johtaja: Mary Ellen Wood Smoot, 1997–2002.

Ensimmäinen neuvonantaja: Virginia Urry Jensen, 1997–2002. **Toinen neuvonantaja:** Sheri L. Dew, 1997–2002.

Johtaja: Bonnie Dansie Parkin, 2002–2007.

Ensimmäinen neuvonantaja: Kathleen Hurst Hughes, 2002–2007. **Toinen neuvonantaja:** Anne Clark Pingree, 2002–2007.

Johtaja: Julie Bangarter Beck, 2007–.

Ensimmäinen neuvonantaja: Silvia Henriquez Allred, 2007–. **Toinen neuvonantaja:** Barbara Thompson, 2007–.

Viitteet

Esipuhe

1. Julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007*, s. 470.
2. Ks. "Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet", *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 181.
3. Ks. artikkeli Mary Ellen W. Smoot, "Kestävä ja järkkymätön", *Liahona*, tammikuu 2002, s. 108.
4. Alma 37:6.

Luku 1

1. James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, 1982, s. 332.
2. Ks. Joh. 19:25–27.
3. Ks. Joh. 20:1–18.
4. Ks. Luuk. 10:38–42.
5. Ks. Joh. 11:20–27.
6. Luuk. 8:1–3.
7. 1. Tim. 5:10.
8. Tit. 2:4.
9. Ap. t. 9:36–40.
10. Ks. Room. 16:3–5.
11. 1. Kor. 16:19, kursivointi lisätty.
12. Room. 16:6.
13. Ks. Ap. t. 16:14–15.
14. Room. 16:1–2, kursivointi lisätty.
15. Artikkelissa Sarah M. Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1. syyskuuta 1883, s. 51; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007*, s. 471.

16. "Female Relief Society", *Deseret News*, 22. huhtikuuta 1868, s. 1.
17. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999*, s. 184.
18. Artikkelissa "Prest. Snow to Relief Societies", *Deseret Evening News*, 9. heinäkuuta 1901, s. 1.
19. "Mitä myöhempien aikojen pyhien naiset tekevät parhaiten: pysyvät voimakkaina ja järkkymättöminä", *Liahona*, marraskuu 2007, s. 109.

Luku 2

1. Julkaisussa Record of the Relief Society from First Organization to Conference, 5. huhtikuuta 1892, kirja II, kirkon historian kirjasto, s. 29.
2. Sarah M. Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1. syyskuuta 1883, s. 51; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007*, s. 469.
3. Ks. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 17. maaliskuuta 1842, s. 6–7. Ensimmäiseen kokoukseen osallistui 20 sisarta, ja seitsemän muuta, jotka eivät olleet läsnä, hyväksyttiin tuossa kokouksessa yhdistyksen jäseniksi.
4. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 472.*
5. Ks. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 17. maaliskuuta 1842, s. 8–9.
6. OL 25:3, 7.
7. Ks. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 17. maaliskuuta 1842, s. 8.
8. Ks. OL 25:2, 5–8, 10–11, 13–15.
9. Ks. OL 25:16.
10. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 17. maaliskuuta 1842, s. 8.
11. Lainattuna julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 470.*
12. Ks. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 17. maaliskuuta 1842, s. 14.
13. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007*, s. 471.
14. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 30. maaliskuuta 1842, s. 22.
15. Artikkelissa "Video: Välineitä Jumalan käsissä", *Liahona*, marraskuu 2005, s. 105.
16. Ks. Boyd K. Packer, "Apuyhdistys", *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 14.
17. Ks. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 17. maaliskuuta 1842, s. 8.
18. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 28. huhtikuuta 1842, s. 41.
19. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 473.*
20. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 474.*
21. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 475.*
22. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 504.*
23. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 115–116.*

24. OL 20:69.
25. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 474.
26. OL 25:5.
27. OL 68:25–28.
28. OL 93:40, 44, 49–50.
29. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 9. maaliskuuta 1844, s. 123.
30. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 504–505.
31. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 504.
32. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 14. huhtikuuta 1842, s. 28.
33. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 5. elokuuta 1843, s. 103.
34. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 13. elokuuta 1843, s. 107.
35. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 3. seurakunnan Naisten Apuyhdistyksen kokous, ei päivämäärää, s. 112.
36. OL 124:27–30.
37. Ks. OL 131–132.
38. Julkaisussa Kenneth W. Godfrey, *Women's Voices: An Untold History of the Latter-day Saints*, 1982, s. 138–139.
39. Matt. 25:40.
40. "R. S. Reports", *Woman's Exponent*, 1. syyskuuta 1876, s. 50.
41. Julkaisussa Edward W. Tullidge, *The Women of Mormonism*, 1877, s. 76; ks. myös James E. Faust, "Välineitä Jumalan käsissä", *Liahona*, marraskuu 2005, s. 116.
42. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 16. kesäkuuta 1843, s. 91–92.
43. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 446–447.
44. *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 239.
45. 4. huhtikuuta 1844 päivätty kirje, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto.
46. Ks. Julie B. Beck, "Mitä myöhempien aikojen pyhien naiset tekevät parhaiten: pysyvät voimakkaina ja järkkymättöminä", *Liahona*, marraskuu 2007, s. 111.
47. Emily Woodmansee, "Me sisaret yhdessä", *MAP-lauluja*, 194.
48. "Vanhurskaita naisia", *Liahona*, joulukuu 2002, s. 39.
49. Ks. "Video: Välineitä Jumalan käsissä", s. 106.

Luku 3

1. OL 25:13.
2. Alma 27:27.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 10.
4. Ks. Richard G. Scott, "Temppelipalvelus – voiman lähde avuntarpeen aikoina", *Liahona*, toukokuu 2009, s. 44–45.
5. OL 136:4.
6. Julkaisussa Charles Lanman, *A Summer in the Wilderness*, 1847, s. 32.
7. OL 136:1, 8.
8. "A Venerable Woman", *Woman's Exponent*, 1. kesäkuuta 1883, s. 2.
9. "Historical Sketch of James Hendricks and Drusilla Dorris Hendricks", julkaisussa *Henry Hendricks Genealogy*, toim. Marguerite Allen, 1963, s. 28.
10. Ks. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon ja Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 67.
11. Eliza Partridge Lymanin päiväkirja, 14. heinäkuuta – 12.

joulukuuta 1846, kirkon historian kirjasto, s. 32–35.

12. Eliza Partridge Lymanin päiväkirja, s. 38.
13. Bathsheba W. Smithin omaelämäkerta, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto, s. 13.
14. "Scenes and Incidents at Winter Quarters", *Woman's Exponent*, 1. joulukuuta 1885, s. 98.
15. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail*, 1981, s. 13.
16. Alma 34:28.
17. "After the Days of Nauvoo", julkaisussa Record of the Relief Society from First Organization to Conference, 5. huhtikuuta 1892, kirja II, kirkon historian kirjasto, s. 234–235.
18. Ks. Gordon B. Hinckley, "Usko, jolla siirtää vuoria", *Liahona*, marraskuu 2006, s. 84.
19. "Historical Sketches of My Great Grandfathers", konekirjoitusteksti, erityiskokoelmat, Marriott-kirjasto, Utahin yliopisto, s. 53–54.
20. Moroni 7:47.
21. "Historical Sketches of My Great Grandfathers", s. 54.

Luku 4

1. Ks. Wilford Woodruffin päiväkirja, 26. joulukuuta 1866, kirkon historian kirjasto.
2. "Remarks", *Deseret Evening News*, 14. joulukuuta 1867, s. 2; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 131.
3. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 472.
4. "Female Relief Society", *Deseret News*, 22. huhtikuuta 1868, s. 81.
5. "Female Relief Society", s. 81.

6. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Salt Laken vaaran 3. seura-kunta, 23. syyskuuta 1868, kirkon historian kirjasto, s. 17.
7. Lainattuna julkaisussa *The Personal Writings of Eliza Roxcy Snow*, toim. Maureen Ursenbach Beecher, 1995, s. 35.
8. OL 25:7.
9. "Female Relief Society", s. 81.
10. "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13. toukokuuta 1868, s. 3.
11. Ks. Jan Pinborough, "Kaikessa, mikä on hyvää ja kaunista", *Liahona*, maaliskuu 2003, s. 18.
12. Vanhempien ja nuorten yhteis-toiminnallisen karsimisyhdistyk-sen pöytäkirjassa, 20. helmikuuta 1875, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto.
13. Eliza R. Snow'n kirje Mary Eliza-beth Lightnerille, 27. toukokuuta 1869, kirkon historian kirjasto.
14. "An Address by Miss Eliza R. Snow", *Millennial Star*, 13. tam-mikuuta 1874, s. 18.
15. Ks. OL 132.
16. Apuyhdistyksen pöytäkir-jassa, Salt Laken vaaran 15. seurakunta, 6. tammikuuta 1870, kirkon historian kirjasto, s. 140.
17. Artikkelissa "Great Indignation Meeting", *Millennial Star*, 22. helmikuuta 1870, s. 115.
18. "The Mormon Question", *New York Times*, 8. helmikuuta 1870, s. 1.
19. "Mormon Women in Council", *New York Herald*, 23. tammikuuta 1870; lainattuna julkaisussa *Deseret News*, 16. helmikuuta 1870, s. 23.
20. Lainattuna julkaisussa *Perin-tömme – lyhyt katsaus Myöhem-pien Aikojen Pyhiin Jeesuksen Kristuksen Kirkon historiaan*, 2001, s. 101.
21. Zina D. H. Youngin päiväkirja, 6. lokakuuta 1890, kirkon historian kirjasto.
22. Helen Mar Whitney, *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, toim. Richard N. Holzapfel ja Jeni B. Holzapfel, 1997, s. 140.
23. Ks. Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 osaa, 1901–1936, osa 1, s. 695.
24. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, 10. seurakunta, 22. tammikuuta 1874, kirkon historian kirjasto, s. 24.
25. Julkaisussa "General Conference Relief Society", *Woman's Expon-ent*, joulukuuta 1901, s. 54.
26. Artikkelissa "Emily S. Richards", *Brigham Young University Bulletin: Dedicatory Services for Naming and Dedication of Twelve Buildings*, 7. toukokuuta 1957, s. 21.
27. Ks. "Vanhurskaiden naisten tehtävä", *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 171, 173.
28. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, s. 167.
29. "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13. toukokuuta 1868, s. 3.
30. "Female Relief Society", s. 81.
31. "Remarks", *Deseret News Weekly*, 13. toukokuuta 1868, s. 3.
32. "Be Wise and Hearken to Counsel", *Woman's Exponent*, 1. marraskuuta 1876, s. 84.
33. Julkaisussa "General Meeting of Central and Ward Committees", *Woman's Exponent*, 1. joulukuuta 1876, s. 99.
34. "Discourse by Prest. John Taylor", *Deseret News*, 9. huhtikuuta 1879, s. 147.
35. "Sisters Be in Earnest", *Woman's Exponent*, 15. lokakuuta 1876, s. 76.
36. Ks. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon ja Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 165–166.
37. Ks. "Church Wheat to Be Turned Over to Government", *Deseret Evening News*, 20. toukokuuta 1918, s. 1.
38. "An Address", *Woman's Exponent*, 15. syyskuuta 1873, s. 63.
39. "Zina D. H. Young – A Character Sketch", *Improvement Era*, mar-raskuu 1901, s. 45.
40. "An Address by Miss Eliza R. Snow", s. 20.
41. Julkaisussa *Our Pioneer Heritage*, toim. Kate B. Carter, 1963, osa 6, s. 445–446.
42. "Deseret Hospital", *Woman's Exponent*, 1. elokuuta 1882, s. 36.
43. Emmeline B. Wellsin päiväkirja, 4. tammikuuta 1878, Harold B. Lee -kirjaston erityiskokoelmat, Brigham Youngin yliopisto.
44. Emmeline B. Wellsin päiväkirja, 1. elokuuta 1895.
45. "An Address by Miss Eliza R. Snow", s. 21.
46. Ks. Mary Ellen W. Smoot, "Kes-tävä ja järkkymätön", *Liahona*, tammikuu 2002, s. 108.

Luku 5

1. "Resolutions of Relief Society", *Woman's Exponent*, marraskuu 1913, s. 79.
2. 1. Kor. 13:8; Moroni 7:46; ks. myös pääneuvottelukunnan pöy-täkirjat, 1842–2007, 3. heinäkuuta 1913, kirkon historian kirjasto.
3. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 473.
4. Moroni 7:47.
5. "Epistle to the Relief Society Concerning These War Times", *Relief Society Magazine*, heinäkuu 1917, s. 364.

6. Ks. Moroni 7:46–47.
7. Apuyhdistyksen pääneuvottelukunnan pöytäkirjassa 17. maaliskuuta 1914, kirkon historian kirjasto, s. 54–55.
8. Artikkelissa ”Notes from the Field”, *Relief Society Magazine*, syyskuu 1917, s. 512.
9. ”The Grain Question”, Apuyhdistyksen tiedotuslehti, syyskuu 1914, s. 1–2.
10. ”Social Service Work in the Relief Society, 1917–1928”, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto, s. 2.
11. Artikkelissa ”Relief Society Gives Hard Job to General Head”, *Deseret News*, 23. syyskuuta 1925, osio 2, s. 1.
12. Gladys Robison Winter julkaisussa *The Life and Family of Louise Yates Robison*, toim. Gladys Robison Winter, kirkon historian kirjasto.
13. Ks. Evelyn Hodges Lewis, haastattelijana Loretta Hefner, syyskuu 1979, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto.
14. ”Officers’ Meeting”, *Relief Society Magazine*, toukokuu 1935, s. 272.
15. Ks. julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 168.
16. Ks. ”Yksilöä ja perhettä koskevan huoltotyön pääperiaatteet”, *Valkeus*, helmikuu 1987, s. 7.
17. ”Place of the Relief Society in the Church Security Plan”, *Relief Society Magazine*, maaliskuu 1937, s. 143.
18. ”Relief Society – An Aid to the Bishops”, *Relief Society Magazine*, kesäkuu 1941, s. 417.
19. ”Memo of Suggestions”, 1–6, kirkon yhtenäistämisen neuvottelukunnan toimeenpanevan komitean pöytäkirja, kirkon historian kirjasto.
20. Julkaisussa Mayola R. Miltenberger, *Fifty Years of Relief Society Social Services*, 1987, s. 2.
21. Julkaisematon konekirjoitusteksti.
22. Artikkelissa ”Notes from the Field”, *Relief Society Magazine*, helmikuu 1946, s. 123.
23. ”Life Story of John Zippro”, julkaisematon konekirjoitusteksti, lainattuna julkaisussa Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon ja Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 301–302.
24. Artikkelissa ”Notes from the Field”, *Relief Society Magazine*, helmikuu 1946, s. 118.
25. Artikkelissa ”Notes from the Field”, *Relief Society Magazine*, lokakuu 1944, s. 591–592.
26. Ks. Roger P. Minert, *In Harm’s Way: East German Saints in World War II*, 2009, s. 209.
27. Ks. Jennifer A. Heckmann artikkelissa Nathan N. Waite, ”Steadfast German Saints”, *BYU Magazine*, talvi 2010, s. 57.
28. *In Retrospect*, 1945, s. 160–161.
29. Ks. Moroni 7:46–47.
7. Ks. ”Apuyhdistys”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 84.
8. ”Address to Members of Relief Society”, *Relief Society Magazine*, joulukuu 1945, s. 717.
9. Ks. ”A Relief Society Building to Be Erected”, *Relief Society Magazine*, joulukuu 1945, s. 751–753.
10. ”Joy in Full Measure”, *Relief Society Magazine*, marraskuu 1948, s. 725.
11. ”Dedicatory Prayer of the Relief Society Building”, *Relief Society Magazine*, joulukuu 1956, s. 789.
12. Ks. ”Apuyhdistys”, *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 14–15.
13. Jill Mulvay [Derr] haastattelemana 20. tammikuuta 1976, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto, s. 127.
14. *A Woman’s Reach*, 1974, s. 98.
15. ”Jokainen nainen tarvitsee Apuyhdistystä”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 116.
16. Ks. Olga Kovářová Campora, ”Fruits of Faithfulness: The Saints of Czechoslovakia”, julkaisussa *Women Steadfast in Christ*, 1992, s. 141–146.
17. Ks. ”Vanhurskaiden naisten tehtävä”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 173.
18. Julie B. Beckin haastattelemana 10. helmikuuta 2009, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto.
19. Julie B. Beckin haastattelemana 10. helmikuuta 2009.
20. Ks. ”Jos te olette valmiita, te ette pelkää”, *Liahona*, marraskuu 2004, s. 114.
21. Ks. ”Apuyhdistyksen tarkoituksen täyttäminen”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 110.
22. ”Sisarten piiri”, s. 221.
23. ”Apuyhdistys”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 81–82.

Luku 6

1. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Weberin vaarna, 30. lokakuuta 1877, kirkon historian kirjasto, s. 27–28.
2. ”The New Year”, *Relief Society Magazine*, tammikuu 1947, s. 3.
3. Ks. ”Apuyhdistys”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 81.
4. ”Sisarten piiri”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 221.
5. ”Apuyhdistyksen kestävä perintö”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 124.
6. ”Sisarten piiri”, s. 223.

24. Ks. "Sisarten piiri", s. 222.
25. Ks. "Rakkaus ei koskaan katoa", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 124–125.

Luku 7

1. Ks. "On suuri rakkaus Jumalan", *MAP-lauluja*, 119.
2. Ks. Luuk. 15:3–7.
3. Ks. 3. Nefi 11:13–17; 17:5–25.
4. Ks. "Apuyhdistys – pyhää työtä", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 113.
5. Apuyhdistyksen pöytäkirja, Nauvoo, Illinois, 28. heinäkuuta 1843, kirkon historian kirjasto, s. 101.
6. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 186–187.
7. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Salt Laken vaaran 6. seurakunta, 16. elokuuta 1868, kirkon historian kirjasto, s. 16.
8. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Mt. Pleasantin pohjoinen seurakunta, 7. elokuuta 1880, kirkon historian kirjasto, s. 56.
9. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, 15. seurakunta, 1868–1873, kirkon historian kirjasto.
10. Jane Richards artikkelissa "R. S. Reports", *Woman's Exponent*, syyskuu 1907, s. 24.
11. Apuyhdistyksen pääneuvottelukunnan pöytäkirja, 19. huhtikuuta 1944, kirkon historian kirjasto, s. 39–40.
12. Jill Mulvayn [Derr] haastattelemana 1. joulukuuta 1975, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto.
13. Jill Mulvayn [Derr] haastattelemana 8. joulukuuta 1975, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto.
14. Ks. "Apuyhdistyksen kestävä perintö", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 123.
15. Julie B. Beck, "'Strengthen Thy Stakes': Strong and Immovable in Faith", julkaisussa *Awake, Arise, and Come unto Christ: Talks from the 2008 BYU Women's Conference*, 2009, s. 86–87.
16. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 472.
17. Ks. "Pienet palvelukset", *Valkeus*, joulukuuta 1976, s. 1.
18. "Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 86.
19. Ks. "Onnellisuus – teidän perintönne", *Liahona*, marraskuu 2008, s. 120.
20. "Näkemys kotikäyntiopetuksesta", *Valkeus*, joulukuuta 1978, s. 4; ks. myös OL 20:53–54.
21. Julkaisussa Caroline Eyring Miner ja Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball*, 1980, s. 175.
22. Artikkelissa "Voimakkaita käsiä ja rakastavia sydämiä", *Liahona*, joulukuuta 2004, s. 26–27.
23. Mary Ellen Smootin lainaamana Julie B. Beckin haastattelussa häntä 20. toukokuuta 2009, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto.
24. Artikkelissa "Voimakkaita käsiä ja rakastavia sydämiä", s. 29–30.
25. Ks. "Näkemys kotikäyntiopetuksesta", s. 5–6.
26. Artikkelissa Virginia U. Jensen, "Väreitä", *Liahona*, tammikuu 2001, s. 109.
27. "Pioneerin kengissä kautta aikojen", *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 13.
28. "Näkemys kotikäyntiopetuksesta", s. 6–7.
29. Elaine Reiser Alder, "Visiting Teaching: The Multiplier Effect", *Ensign*, maaliskuu 1985, s. 19.
30. Artikkelissa Jaclyn W. Sorensen, "Visiting Teaching – Giving Selfless Service in a Loving Sisterhood", *Church News*, 7. maaliskuuta 1992, s. 5; ks. myös Kellene Ricks Adams, "Kuinka tulla paremmaksi opettajaksi tai kotikäyntiopettajaksi?", *Valkeus*, syyskuu 1998, s. 40, sivupalkki.
31. Vivien D. Olson, "The Visiting Teacher Who Made a Difference", *Church News*, 15. toukokuuta 1982, s. 2.
32. Hope Kanell Vernon, "The Visiting Teacher Who Made a Difference", *Church News*, 12. kesäkuuta 1982, s. 2.
33. Ks. "Yhdessä eteenpäin – keskustelu Apuyhdistyksen ylimmän johtokunnan kanssa", *Valkeus*, marraskuu 1985, s. 11.
34. Robyn Romney Evans, "In the Vineyard", *Ensign*, maaliskuu 2004, s. 21–23.
35. Ks. Thomas S. Monson, "Apuyhdistyksen suuri voima", *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 97, lainaten kohtaa Jaak. 1:27.

Luku 8

1. Moos. 1:39.
2. "Apuyhdistys ja kirkko", *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 36.
3. *Priesthood and Church Government*, 1939, s. 83; ks. myös "Apuyhdistys ja kirkko", s. 36.
4. Ks. "Kirkkauksista osalliset", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 74.
5. Ks. "Ei ole hyvä ihmisen olla yksinänsä", *Liahona*, tammikuu 2002, s. 14, lainaten kohtaa OL 198:22.
6. "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1. syyskuuta 1878, s. 51.
7. "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1. elokuuta 1878, s. 33.

8. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 28. huhtikuuta 1842, kirkon historian kirjasto, s. 36.
9. UK 7.
10. Julkaisussa Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom*, 1877, s. 124, 128; ks. myös *Perintömme – lyhyt katsaus Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon historiaan*, 2001, s. 47–48; myllyn omistaja oli mies nimeltään Jacob Hawn.
11. Elizabeth Ann Whitney, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 1. elokuuta 1878, s. 33.
12. Mercy Fielding Thompsonin lainaamana artikkelissa "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1. heinäkuuta 1892, s. 400.
13. OL 95:8.
14. OL 97:28.
15. OL 97:13–14.
16. Ks. OL 124:28, 40.
17. "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 15. helmikuuta 1879, s. 191.
18. Ks. OL 84:19–22.
19. "Relief Society – an Aid to the Priesthood", *Relief Society Magazine*, tammikuu 1959, s. 5–6.
20. "Avioliiton vaaliminen", *Liahona*, toukokuu 2006, s. 37.
21. Ks. "Apujärjestöjen opillinen perusta", *Maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous*, 10. tammikuuta 2004, s. 5.
22. Ks. "Apuyhdistys ja kirkko", *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 36, lainaten kohtaa 1. Kor. 11:11.
23. Ks. "Apuyhdistys ja kirkko", s. 36, lainaten kohtaa OL 14:7.
24. Ks. OL 68:25–28.
25. Julkaisussa Conference Report, aluekonferenssi Sydneissä Australiassa 1976, s. 34, lainaten kohtaa Moos. 5:11.
26. "Perhe – julistus maailmalle", s. 174–175 tässä kirjassa.
27. Ks. "Pappeuden valtuus perheessä ja kirkossa", *Liahona*, marraskuu 2005, s. 24, 26–27.
28. Julkaisematon konekirjoitus-teksti, kirjoittajan nimeä ei ilmoiteta.
29. Ks. "Apuyhdistys", *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 82, lainaten kohtaa OL 107:5 sekä Joseph Smithiä julkaisussa Sarah M. Kimball, "Auto-biography", *Woman's Exponent*, 1. syyskuuta 1883, s. 51.
30. OL 38:27.
31. Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 168.
32. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Salt Laken vaaran 11. seurakunta, 3. maaliskuuta 1869, kirkon historian kirjasto.
33. "Official Announcement", *Woman's Exponent*, 1. tammikuuta 1902, s. 68.
34. "Apuyhdistyksen kestävä perintö", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 123.
35. Susan W. Tannerin haastattelemana 3. tammikuuta 2011, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto, s. 1.
36. Susan W. Tannerin haastattelemana 3. tammikuuta 2011, s. 1.
37. OL 6:32.
38. Ks. "Pappeus toiminnassa", *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 46.
39. Ks. "Apuyhdistys – sen lupaukset ja mahdollisuudet", *Valkeus*, maaliskuuta 1977, s. 2.
40. "Relief Society – an Aid to the Priesthood", s. 5.
41. "Kirkon naiset", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 64.

Luku 9

1. Ks. "Pysyäkää lujina maailman houkutuksia vastaan", *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 100.
2. "Perhe – julistus maailmalle", s. 174–175 tässä kirjassa.
3. Ks. artikkeli "Innoittavia ajatuksia", *Valkeus*, elokuu 1997, s. 5.
4. Ks. "Minä vahvistan sinua, minä autan sinua", *Liahona*, marraskuu 2007, s. 117.
5. Ks. "Vanhemmillä on pyhä velvollisuus", *Liahona*, kesäkuu 2006, s. 61.
6. Ks. "Pysyäkää lujina maailman houkutuksia vastaan", s. 101.
7. "Apuyhdistyksen suuret avainsanat", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 91.
8. Ks. "Pysyäkää lujina maailman houkutuksia vastaan", s. 100.
9. "Perhe – julistus maailmalle", s. 174 tässä kirjassa.
10. "Opettakaa perhettä koskevaa oppia", *Liahona*, maaliskuuta 2011, s. 32.
11. Ks. OL 138:38–39; Moos. 5:10–12.
12. Ks. 1. Moos. 27–28; ks. myös Julie B. Beck, "Opettakaa perhettä koskevaa oppia", s. 36.
13. Ks. 1. Kun. 17:8–24.
14. Ks. Alma 56:47–48.
15. Ks. Luuk. 2:40–52.
16. Ks. OL 68:25–28; 93:36–48; 131:1–3.
17. "An Address", *Woman's Exponent*, 15. syyskuuta 1873, s. 63.
18. Artikkelissa "First General Conference of the Relief Society", *Woman's Exponent*, 15. huhtikuuta 1889, s. 172.
19. Julkaisussa *Deseret Weekly*, 9. tammikuuta 1892, s. 71; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 31–32.

20. Artikkelissa "Relief Society Jubilee", *Woman's Exponent*, 1. huhtikuuta 1892, s. 140.
21. Artikkelissa "First General Conference of the Relief Society", s. 172.
22. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, s. 186.
23. Ks. "Emmekö me kaikki ole äitejä?", *Liahona*, tammikuuta 2002, s. 113.
24. Ks. "Vanhemmilla on pyhä velvollisuus", s. 65.
25. Artikkelissa "Enriching and Protecting the Home", *Ensign*, maaliskuu 1986, s. 20.
26. Jill Mulvayn [Derr] haastattelemana 8. maaliskuuta 1976, konekirjoitusteksti, kirkon historian kirjasto, s. 238.
27. Ks. "Äidit ja tyttäret", *Liahona*, toukokuu 2010, s. 18.
28. Ks. "Emmekö me kaikki ole äitejä?", s. 112–114.
29. Ks. "Äidit, jotka tietävät", *Liahona*, marraskuu 2007, s. 77.
30. Ks. "Kirkon naisille", *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 93.
31. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1942, s. 12, lukijana presidentti J. Reuben Clark jr.
32. Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1942, s. 12–13, lukijana presidentti J. Reuben Clark jr.
33. *A Fruitful Season*, 1988, s. 55.
34. George W. Cornell, "Homemakers Get a Boost", *Fresno [California] Bee*, 5. huhtikuuta 1978, s. C-5; lainattuna julkaisussa Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon ja Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 361.
35. Ks. Susan W. Tanner, "Tulevien äitien vahvistaminen", *Liahona*, kesäkuu 2005, s. 16.
36. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2004, s. 166.
37. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 134.
38. Ks. "Perheet ovat ikuisia", *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 6.
39. "Rakastaa myöskin Hän niitä, pois jotka pakenivat", *Liahona*, toukokuu 2003, s. 68.
40. Ks. "Voimakas ja järkkymätön tuki", *Maaailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous*, 10. tammikuuta 2004, s. 20.
41. Ks. "Pilkahduksia taivaasta", *Valkeus*, huhtikuu 1972, s. 137–140.
42. "Pysykää lujina maailman houkutuksia vastaan", s. 101.
43. "Sisarten etuoikeudet ja velvollisuudet", *Valkeus*, huhtikuu 1979, s. 179–180.
44. "Pysykää lujina maailman houkutuksia vastaan", s. 101.
7. "Apuyhdistyksen kestävä perintö", s. 124.
8. Hepr. 12:1–2.
9. OL 138:39.
10. "Speech by E. R. Snow", *Woman's Exponent*, 1. toukokuuta 1891, s. 167.
11. Ks. Lynne Christy, "Now It's My Turn", *Ensign*, maaliskuu 1992, s. 25–27.
12. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 184.
13. Est. 4:14.
14. Neh. 6:3.
15. 1. Nefi 14:14.
16. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 17. maaliskuuta 1842, s. 12.
17. OL 25:1, 10, 13.
18. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 28. huhtikuuta 1842, s. 38–39.

Luku 10

1. Apuyhdistyksen pöytäkirjassa, Nauvoo, Illinois, 28. huhtikuuta 1842, kirkon historian kirjasto, s. 38.
2. "Riemuitkaa, Siionin tyttäret", *Liahona*, tammikuu 2000, s. 112.
3. Ks. "Vanhurskaita naisia", *Liahona*, joulukuu 2002, s. 37.
4. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 472.
5. Ks. "Apuyhdistyksen kestävä perintö", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 121.
6. Ks. Athelia T. Woolley ja Athelia S. Tanner, "Our Five-Generation Love Affair with Relief Society", *Ensign*, kesäkuu 1978, s. 37–39.

Luettelo kuvista

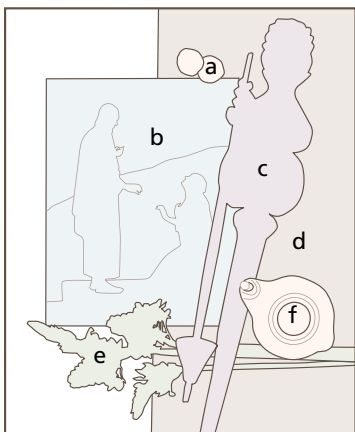
Sivu II *Kristus punaisessa viitassa*, Minerva K. Teichert.
© IRI. Kirkon historian museon luvalla.

Esipuhe

Sivu XI: *Kristus opettamassa Marttaa ja Mariaa*, Anton Dorph. © Hope Gallery.

Luku 1

Sivu 2

a. Samankaltaisia lantteja kuin mainitaan kohdassa Mark. 12:41–44.

b. *Maria ja ylösnousut Kristus*, Harry Anderson.
© IRI.

c. Värttinä, kehräyksessä käytettävä väline.
Carma de Jong Andersonin luvalla.

d. Tekstiili, joka edustaa Uuden testamentin aikoihin käytettyjä kankaita. Carma de Jong Andersonin luvalla.

e. Betlehemintähti eli sarjätähdikki, Pyhän maan kasvistoa.

f. Kristuksen aikaan käytetyn öljylampun jäljitelmä. Tekijänä Andrew Watson.

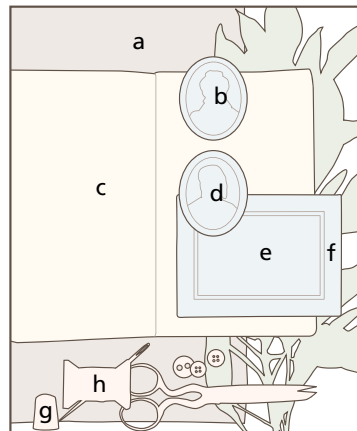
Sivu 4 Yksityiskohta Walter Ranen maalauksesta *Maria kuuli Hänen sanansa*. © 2001 IRI.

Sivu 5 Yksityiskohta Simon Deweyn maalauksesta *Elävää vettä*. © Simon Dewey.

Sivu 6 *Tabita ompelemassa*, Jeremy Winborg. © Jeremy Winborg.

Luku 2

Sivu 10

a. Ristipistotyönä tehty merkkuliina pioneeri-ajalta. Kirkon historian museon luvalla.

b. Yksityiskohta Kenneth Corbettin maalauksesta *Joseph Smith*. © Kenneth Corbett.

c. 1830-luvun käsin kirjoitettu Käskyjen ja ilmoitusten kirja, joka sisälsi profeetta Joseph

Smithin kautta annettuja ilmoituksia. Useimmat näistä ilmoituksista on nyt sisällytetty Oppiin ja liittoihin.

d. Yksityiskohta Lee Greene Richardsin maalauksesta *Emma Hale Smith*. © 1941 IRI.

e. *Nauvoo Illinois vuonna 1859*, John Schroder. © IRI.

f. Kehys kirkon historian museon luvalla.

g. Napit ja sormustin kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers [Utahin pioneerien tyttäret] -järjestön luvalla.

h. Pioneeriajan neula, lankaa ja sakset kirkon historian museon luvalla.

Sivu 11 *Joseph Smith Nauvoon temppelin luona*, Gary Smith. © Gary Smith.

Sivu 12 Yksityiskohta Lee Greene Richardsin maalauksesta *Emma Hale Smith*. © 1941 IRI.

Sivu 13 *Apuyhdistyksen perustaminen*, Nadine B. Barton. © 1985 IRI.

Sivu 14 *John Taylorin muotokuva*. Kirkon historian kirjaston luvalla.

Sivu 15 *Melkisedekin pappouden palautus*, Walter Rane. © IRI.

Sivu 16 *Emma Smith*, Robert Barrett. © 1991 Robert Barrett.

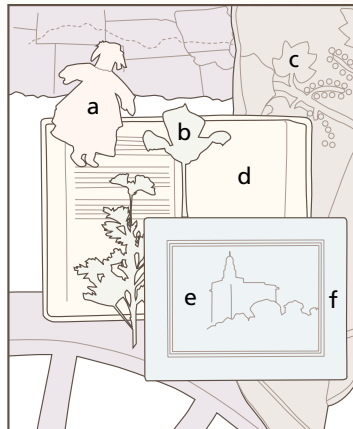
Sivu 17 Yksityiskohta Walter Ranen maalauksesta *Meriemuiten ootamme*. Kirkon historian museon luvalla.

Sivu 23 *Emma, palautuksen valittu nainen, vuonna 1839*, Theodore S. Gorka. © 1996 IRI.

Sivu 24 *Joseph Smith*, Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett.

Luku 3

Sivu 30

a. Pioneeriajan nukke kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.

b. Saagalilja, Apuyhdistyksen tunnus. Varhaiset Utahin asuttajat söivät saagaliljan mukuloita äärimmäisen nälän aikaan.

c. Pioneeriajan tilkkutäkki kirkon historian museon luvalla.

d. Islanninkielinen kirkon laulukirja kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.

e. *Nauvoon temppeli*, Jon McNaughton. © Jon McNaughton.

f. Kehys kirkon historian museon luvalla.

Sivu 33 Yksityiskohta Scott Goodwinin maalauksesta *Nauvoon temppeli Illinoisissa*. © Scott Goodwin.

Sivu 34 *Sweetwater*, Harold Hopkinson. © Harold Hopkinson.

Sivu 35 Eliza Partridge Lymanin valokuva. Kirkon historian kirjaston luvalla.

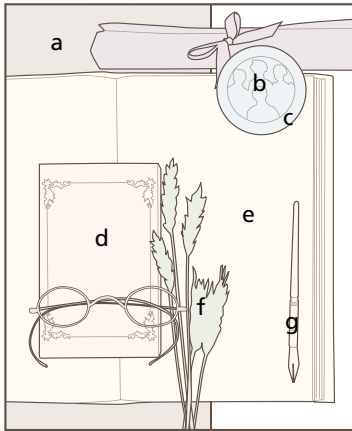
Tasankojen madonna, Robert Barrett. © 1987 Robert Barrett.

Sivu 36 Yksityiskohta Lee Greene Richardsin maalauksesta *Bathsheba W. Smith*. © IRI. Kirkon historian museon luvalla.

- Sivu 37 *Pyykkipäivä tasangoilla*, Minerva K. Teichert. 1938. Brigham Youngin yliopiston taidemuseon luvalla. Kaikki oikeudet pidätetään. Kopiointi kielletty.
- Sivu 38 Yksityiskohta Megan Riekerin maalauksesta *Elizabeth H. Jackson: pioneeriäiti*.
- Sivu 39 Yksityiskohta VaLoy Eatonin maalauksesta *Pioneeriajan puutarha*. © VaLoy Eaton. Zions Bankin luvalla. Kopiointi kielletty.

Luku 4

Sivu 44

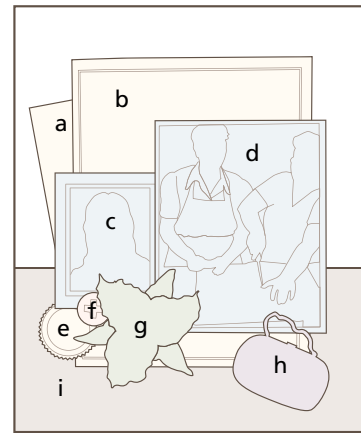
- a. Shaali kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.
- b. Valokuva Apuyhdistyksen sairaanhoidajakoulun valmistuneista. Kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.
- c. Kehys kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.
- d. Näköispainos saksankielisestä vuoden 1852 Mormonin kirjasta.
- e. Näköispainos Nauvoon Apuyhdistyksen pöytäkirjasta. Kirkon historian museon luvalla. (Ks. s. 46.)
- f. Vehnää, Apuyhdistyksen tunnus. (Ks. s. 57–59.)

g. Täytekynä kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.

- Sivu 46 Yksityiskohta maalauksesta *Eliza R. Snow*. Kirkon historian museon luvalla.
- Sivu 48 *Eliza Snow opettaa Apuyhdistyksen sisaria*, Michael T. Malm. © Michael T. Malm.
- Sivu 50 Yksityiskohta Walter Ranen maalauksesta *Rukous*. © Walter Rane.
- Sivu 53 Yksityiskohta Sheri Lynn Boyer Dotyn maalauksesta *Opiskelua lepöpäivänä*. © IRI. Sheri Lynn Boyer Dotyn luvalla.
- Sivu 54 *Brigham Young*, John Willard Clawson.
- Sivu 55 *Spencer W. Kimball*, Judith A. Mehr. © IRI.
- Sivu 60 Yksityiskohta maalauksesta *Zina Diantha Huntington Young*. Kirkon historian museon luvalla.
- Sivu 63 Yksityiskohta Minerva K. Teichertin maalauksesta *Kadonneen lampaan pelastaminen*.

Luku 5

Sivu 66

a. Beaverin läntisen seurakunnan Apuyhdistyksen salia esittävään postikorttiin kirjoitettu viesti vuodelta 1909. Kirkon historian kirjaston luvalla.

b. Apuyhdistyksen pääneuvottelukunnan laatima ja kotikäyntiopettajien jakama lehtinen, jossa toisen maailmansodan aikaan pyydetään vaatelahjoituksia Euroopan pyhille. Kirkon historian kirjaston luvalla.

c. *Kristuksen kuva*, Heinrich Hofmann. C. Harrison Conroy Co., Inc:in luvalla.

d. Valokuva kirkon historian kirjaston luvalla.

e. Apuyhdistyksen sinetti, jota käytettiin Apuyhdistyksen pääneuvottelukunnan myöntämässä suoritustodistuksessa. Kirkon historian kirjaston luvalla.

f. Punaisen Ristin rintamerkki kirkon historian museon luvalla.

g. Kuva valkoisesta kolmilehtikukasta, © Gerald A. DeBoer, 2010. Käytetty Shutterstock.comilta saadulla luvalla.

h. Harriet Barney Youngin käyttämä kukkaro. Kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.

i. Punainen paisley-kuvioitu hartiahuivi Carma de Jong Andersonin luvalla.

Sivu 68 Yksityiskohta Lee Greene Richardsin maalauskohta *Emmeline B. Wells*. Kirkon historian museon luvalla.

Sivu 70 Yksityiskohta Albert E. Salzbrennerin maalauksesta *Joseph F. Smith*.

Sivu 74 Yksityiskohta John Willard Clawsonin maalauksesta *Louise Y. Robison*. Kirkon historian museon luvalla.

Sivu 75 Yksityiskohta C. J. Foxin maalauksesta *Heber J. Grant*. © IRI.

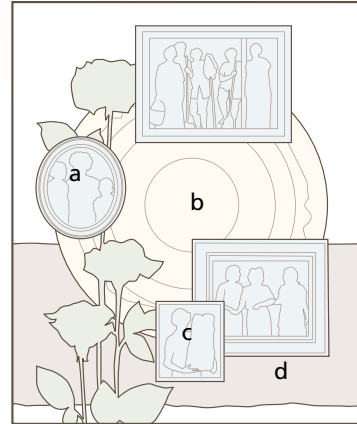
Sivu 78 Yksityiskohta Lee Greene Richardsin maalauksesta *Clarissa S. Williams*. © 1924 IRI. Kirkon historian museon luvalla.

Sivu 82 Yksityiskohta Lee Greene Richardsin maalauksesta *Amy Brown Lyman*. Kirkon historian museon luvalla.

Sivu 83 Yksityiskohta Del Parsonin maalauksesta *Jeesus parantaa sokean*. © 1983 IRI.

Luku 6

Sivu 88

a. Valokuva Jeffrey D. Allred ja Mike Terry. © *Deseret News*

b. Ristipistotyö, joka kuvaa Apuyhdistyksen sinettiä.

c. Valokuva naisesta pitelemässä *Deseret Industries*in keräyssäkkiä 1940-luvulla. Kirkon historian kirjaston luvalla.

d. Pioneeriajan pitsiä kirkon historian museon luvalla. (Ks. presidentti Boyd K. Packerin sanat sivulla 105.)

Sivu 91 *Sisarten piiri*, David Dibble. © David Dibble.

Sivu 92 Yksityiskohta Alvin Gittinsin maalauksesta *Belle S. Spafford*. Kirkon historian museon luvalla.

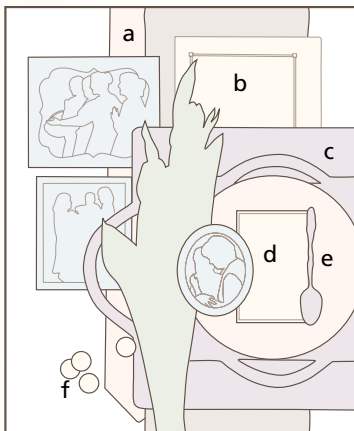
Sivu 99 *Kristus kutsuu Pietarin ja Andreaksen*, Harry Anderson. © IRI.

Sivu 100 Valokuva Elaine L. Jackista © Busath.com.

Sivu 101 Valokuva © Jason Swensen.

Luku 7

Sivu 110

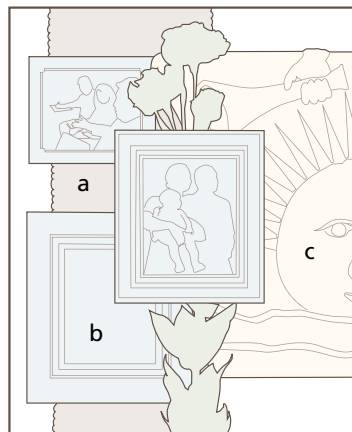
- a. Ystävyysbänderölli, jonka ryhmä naisia teki ystävyytensä vertauskuvuksi. Kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.
- b. Kotikäyntiopetusraporttivihko kirkon historian museon luvalla.
- c. Valokuva koreista © Joey Celis/Flickr/Getty Images.
- d. Kortti kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla. Kortissa lukee: "Herra on minun kanssani."
- e. Lautanen ja lusikka kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.
- f. Yhdysvaltain kolikoita 1900-luvun alusta kuvaamassa kotikäyntioppettajien keräämiä lahjoituksia. Carma de Jong Andersonin luvalla.

- Sivu 111 Yksityiskohta Walter Ranen maalauksesta *Yksittellen*. Kirkon historian museon luvalla.
- Sivu 113 *Pioneerinaisia*, Julie Rogers. © Julie Rogers.
- Sivu 120 Yksityiskohta Julie Rogersin maalauksesta *Vanhurskaiden naisten vaikutus*. © 2009 Julie Rogers.
- Sivu 122 Yksityiskohta Shannon Gygi Christensenin maalauksesta *Kotikäyntiopetus*. © 2006 Shannon Christensen.
- Sivu 128 Maalaus Keith Larson. © 1992 Keith Larson.

Sivu 130 Yksityiskohta Lewis A. Ramseyen maalauksesta *Lorenzo Snow*. Kirkon historian museon luvalla.

Luku 8

Sivu 134

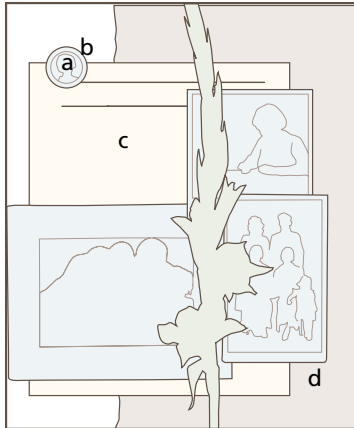

- a. Vyönauha, jonka Sarah Jane Casts Evans valmisti silkkiaistoukista saamastaan silkistä. Kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.
- b. *Kirtlandin temppeleä rakennetaan*, Walter Rane, © IRI.
- c. Aurinkokivi, jota käytettiin Nauvoon tempelin uudelleenrakentamisessa Illinoisissa.

- Sivu 138 Yksityiskohta Julie Rogersin maalauksesta *En voi milloinkaan jättää*. © Julie Rogers.
- Sivu 141 Yksityiskohta Shauna Cook Clingerin maalauksesta *Joseph Fielding Smith*. © 1983 IRI.
- Sivu 143 *Adam ja Eeva opettavat lapsiaan*, Del Parson. © 1978 IRI.
- Sivu 144 Yksityiskohta Cloy Kentin maalauksesta *Barbara B. Smith*. © IRI.
- Sivu 148 Valokuva Barbara W. Winderistä © Busath Photography.

Luku 9

Sivu 154

- a. Abbie H. Wellsin muotokuva kirkon historian kirjaston luvalla.
- b. Medaljonki kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.
- c. Samoankielinen "Perhe – julistus maailmalle".
- d. Ruudullinen huopa, jonka Eliza R. Snow nuorena naisena karstasi, kehräsi, värjäsi ja kutoi. Kansainvälisen Daughters of Utah Pioneers -järjestön luvalla.

Sivu 158 *Hyoästi, nuori sotilaani*, Del Parson. © Del Parson.

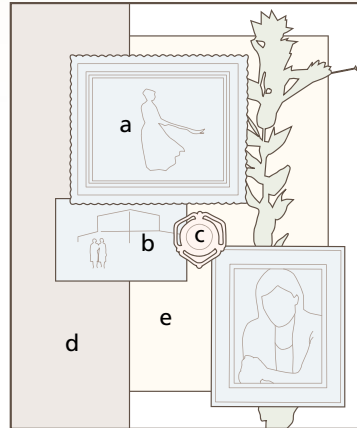
Sivu 159 *Rebekka kaivolla*, Michael Deas. © 1995 IRI.

Sivu 160 Valokuva Bonnie D. Parkinista © Busath.com.

Sivu 166 Valokuva Julie B. Beckistä © Busath.com.

Luku 10

Sivu 178

- a. *Auringonkukkia ja puhvelin kakkaroita*, Gary L. Kapp. Kirkon historian museon luvalla.
- b. Valokuva naisista Mesan temppelin edessä Arizonassa vuonna 1920, George Edward Anderson. Kirkon historian kirjaston luvalla.
- c. Apuyhdistyksen rintamerkki.
- d. Christina Francon suunnittelema tilkkutäkki, joka valmistettiin Alkeisyhdistyksen ylimmälle johtokunnalle.
- e. Sivu Apuyhdistyksen pöytäkirjasta, Nauvoo, Illinois, 17. maaliskuuta 1842. Kirkon historian kirjaston luvalla. (Ks. s. 46.)

Sivu 181 *Sydämiä käännetään perheen puoleen*, Anne Marie Oborn. © 1997 Anne Marie Oborn.

Sivu 183 Valokuva © 2000 Steve Bunderson.

Sivu 187 Yksityiskohta Minerva K. Teichertin maa-lauksesta *Kuningatar Ester*. © William ja Betty Stokes.

Tärkeitä tapahtumia Apuyhdistyksen historiassa

Sivu 190 Yksityiskohta Lee Greene Richardsin maalauksesta *Emma Hale Smith*. © 1941 IRI.

Yksityiskohta Nadine B. Bartonin maalauksesta *Apuyhdistyksen perustaminen*. © 1985 IRI.

Yksityiskohta Julie Rogersin maalauksesta *Pioneerimaisia*. © Julie Rogers.

Yksityiskohta Gary Smithin maalauksesta *Josephin ja Hyrumin marttyyrikuolema*. © 1984 IRI.

Parley Street -kadun pää, Glen S. Hopkinson.
© Glen S. Hopkinson.

Valokuva Brigham Youngista C. R. Savage.
Kirkon historian kirjaston luvalla.

Yksityiskohta Dale Kilbournin maalauksesta *Brigham Young perustaa Karsimisyhdistyksen vuonna 1869*. © IRI.

Yksityiskohta maalauksesta *Zina Diantha Huntington Young*. Kirkon historian museon luvalla.

Sivu 191 Yksityiskohta Lynn Fausettin ja Gordon Copen maalauksesta *Alkeisyhdistyksen ensimmäinen kokous*. © IRI.

Valokuva Suolajärven temppelistä. Kirkon historian kirjaston luvalla.

Valokuva Suolajärven temppelin vihkimistilaisuuden pääsylipusta. Kirkon historian kirjaston luvalla.

Sivu 192 Valokuva naisista palvelemassa © Jason Swensen.

Hakemisto

A

- Aadam ja Eeva: ja liittosuhde, 143; opettivat lapsiaan yhdessä, 143, 158
- Alkeisyhdistys, 62–63
- Alkuperäiskansoihin kuuluvien oppilaiden sijoitusohjelma, 80
- Allred, Silvia H., kertoo siitä, kuinka hänen äitinsä palveli, 97
- Alvarenga, Hilda, hoivaa sisaria seurakunnan Apuyhdistyksen johtajana, 97
- Apuyhdistyksen rakennus, 94
- Apuyhdistyksen tunnusklausi: sen valitseminen, 67; sisaret noudattavat sitä koettelemusten aikana, 67–84. *Ks. myös* Rakkaus
- Apuyhdistys: ilmentää puhdasta palvelua, 130; jumalallinen järjestö, 7, 70, 179; järjestetään uudelleen, 45; lakkautettu väliaikaisesti, 31; olennainen osa palautusta, 1, 7, 179; opettaa perhevelvollisuuksia, 160–161; perustettu pappuden valtuudella ja pappuden mallin mukaan, 12, 14–15, 105, 146; sen alku, 11, 179; sen ensimmäinen kokous, 12–14; sen johtohenkilöt palvelevat pappuden alaisuudessa, 146; sen kokouksissa opetetaan lähimmäisenrakkauteen, käytäntöön ja perheeseen liittyviä tehtäviä, 163; sen päämäärät, XI–XII, XIII, 7, 16–25, 90, 163, 179; sen tehtävä on parantaa, 90; sen vaikutus sisariin seurakunnissa, 103–105; suojapaikka ja vaikuttamisen paikka, 87, 89, 90; tekee jotakin tavanomaisesta poikkeavaa, XI; varhaisten sisarten into liittyä siihen, 15; verrattuna pappeuskooorumeihin, 146–147, 160

B

- Ballard, M. Russell: sisaret tehneet liiton rakentaa Jumalan valtakuntaa, 26; sisarten luontaisesta kyvystä hoivata, 164; sisarten voimasta ja jumalallisesta päämäärästä, 180
- Bangerter, Geraldine, tekee työtä brasilialaisten sisarten kanssa vakiinnuttaakseen kotikäyntiopeutuksen Brasiliassa, 117–118
- Barlow, Elizabeth Haven, siirtää Apuyhdistyksen perinnön perheelleen, 183
- Beck, Julie B.: Apuyhdistyksen saamisesta liikkeelle perheiden vahvistamiseksi, 104–105; Apuyhdistyksen sisarista Kristuksen opetuslapsina, 7; henkilökohtaisen ilmoituksen saamisesta ja sen mukaan toimimisesta, 166; hoivaamisesta ja kodinhoidosta, 165; kirkon perhettä koskevasta teologiasta, 158; kotikäyntiopeuttajista, jotka noudattavat Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä, 111; nuorena äitinä Apuyhdistyksestä saamastaan voimasta, 104–105
- Benson, Ezra Taft: jumalisuuden voimasta, joka ilmenee temppelissä, 137; äideistä, jotka viettävät aikaa lastensa kanssa, 169
- Biereichel, Hedwig, esimerkki rohkeudesta ja uskosta, 83–84
- Brown, Hugh B., kertoo esimerkkejä rakkauden osoittamisesta toisen maailmansodan aikana, 83

C

- Call, Theresa Thompson, siirtää Apuyhdistyksen perinnön perheelleen, 183–184
- Chukwurah, Florence, saa innoitusta kotikäyntiopeuttajana, 122
- Clark, J. Reuben jr., tapaa muita kirkon johtohenkilöitä keskustellakseen ohjelmien ja toimintojen yksinkertaistamisesta, 79
- Cleveland, Sarah M., erotetaan ensimmäisen Apuyhdistyksen johtokunnan jäseneksi, 13
- Cook, Margaret, ja Apuyhdistyksen alku, 11, 26

D

- Deseretin sairaala, 61
- Dew, Sheri L.: lapsettomat naiset löytävät tapoja olla äiti, 162–163; pappuden siunauksista, jotka ovat kaikkien uskollisten kirkon jäsenten ulottuvilla, 136
- Douglas, Ellen, antaa ja saa rakkautta hädän hetkellä, 24–25
- Dudley, Matilda, järjestää naisia pitämään huolta apua tarvitsevista Amerikan alkuperäisasukkaista, 38

E

- Eeva: ja Aadam ja heidän välisensä liittosuhde, 143; ja Aadam opettivat yhdessä lapsiaan, 143, 158; ja uskolliset tyttäret palvelevat Jumalaa, 185

Enkelit, uskollisten Apuyhdistyksen sisarten kumppaneita, 189

Ensign-lehti, 62

Ensimmäinen maailmansota, rauhanomaista eloa sen aikana, 68–71

Ester, esimerkki uskosta ja rohkeudesta, 187

Etuoikeudet, eläminen niiden mukaisesti, 177, 179

Eyring, Henry B.: Apuyhdistyksen sisarten ja pappisuudenhaltijoiden keskinäisestä kunnioituksesta, 148; kotikäyntiopetuksen innoitetusta mallista, 117; parannuksesta ja Jeesuksen Kristuksen sovitukselta, 182; rakkauden, Apuyhdistyksen perinnön, osoittamisesta, 92, 182, 184–185

F

Faust, James E.: lohdutuksesta harhaan kulkeneiden lasten vanhemmille, 168; perhejulistuksen esittämisen syistä juuri yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa, 157

Fife, Veara, saa kotikäyntioppitajiltaan palvelua ja palvelee heitä, 126

Foibe, kirkon palvelijana Uuden testamentin aikoina, 7

G

Grant, Heber J.: huoltotyöohjelman ensisijaisesta tarkoituksesta, 77; ja neuvonantajat, omavaraisuuden periaatteista, 77; ja neuvonantajat, äitiydestä, joka on lähellä jumaluutta, 166–167; masentumisen voittamisesta, 187; rauhoittaa Louise Y. Robisonia, kun tämä on kutsuttu palvelemaan Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, 75–76; tukee Apuyhdistyksen sosiaalipalvelujen osaston perustamista, 72

Gregersen, Eva M., avusta, jota tanskalaiset pyhät antoivat norjalaisille toisessa maailmansodassa, 82–83

H

Hendricks, Drusilla Dorris, sairastamisesta myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien pioneerin keskuudessa, 34

Hengelliset lahjat. *Ks.* Lahjat, Hengen

Hinckley, Gordon B.: aivan parhaamme tekemisestä, 181; antaa siunauksen kirkon naisille, 173; ja neuvonantajat, kodista vanhurskaan elämän perustana, 157; lukee perhejulistuksen yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa, 156–158; naisista kotilieden vartijoina, 156–157, 173; naisista puolustamassa voimakkaina ja järkkymättöminä vanhurskautta, 168–169; naisten voimasta tehdä työtä pappesusveljien kanssa, 133; palvelemisesta, 119; perhejulistuksen tarpeellisuudesta, 156; sisarten suuresta kyvystä ja välttämättömästä osasta taivaallisen Isän suunnitelmassa, 151

Hoivaaminen, ja kodinhoito, 165

Humphrey, Cathie, oppii vaikutukseen kotikäyntioppitajana, 120–121

Hunter, Howard W.: Jumalan tyttärien jumalallisesta syntyperästä, 91; perheiden vahvistamisesta, 165

Huoltotyöohjelma: Apuyhdistyksen johtajan rooli siinä, 78; ensimmäinen presidenttikunta ilmoitti siitä, 77; sen tavoitteet, 77; yhteistyö siinä, 77–78

I

Iisak ja Rebekka, varmistavat, että liitot säilyvät, 158

Ilmoitus, henkilökohtainen, jota yksittäiset sisaret voivat saada, 49–50, 166

Isä Jumala. *Ks.* Taivaallinen Isä

J

Jack, Elaine L.: Apuyhdistyksen sisaruudesta, 100; ihmisten auttamisesta kotikäyntiopetuksen avulla, 126; luku- ja kirjoitustaidon edistämisestä, 103; palvelemisesta Apuyhdistyksen 150-vuotisjuhlan kunniaksi, 101–102; pappeuden siunauksista, 135–136

Jeesus Kristus: Apuyhdistyksen sisarten omistautuminen Hänelle, 180; autamme muita seuraamaan Häntä, 101, 122–123; Hänen esimerkinsä seuraaminen, 111, 118; kutsuu Martan ja Marian opetuslapsikseen, 4; muiden auttaminen tuntemaan Hänen rakkautensa, 124; opetuksensa johtavat onneen perhe-elämässä, 155, 175; palvelutyönsä kuolevaisuudessa, 3–4; rakasti ja huomioi erityisesti naisia, 3; sai lapsuudessaan hoivaa Marialta ja Joosefilta, 158; todistus Hänestä näyttää meille tien, 63; uskomme perustaja ja täydelliseksi tekijä, 185. *Ks.* *myös* Opetuslapset; Rakkaus; Sovitus, Jeesuksen Kristuksen; Usko

Julkaisut, 61–62

Jumalan tyttäret: heidän ääretön arvonsa, XII; jumalallista syntyperää, 91, 151; naisten tärkeää muistaa, että he ovat, 179–180, 189; pappeuden voiman siunaamia, 135; tunsivat Jumalan ja palvelivat Häntä kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa, 174

K

Karsiminen: Brigham Young ja Eliza R. Snow saarnasivat sitä, 49; määritelmä, 49

Kertomukset: Amanda Barnes

Smith saa profetoimisen lahjan, jolla hoitaa poikaansa, 138–139; Apuyhdistyksen alku, 11–12; Apuyhdistyksen sisaret palvelevat juhlistaakseen järjestön 150-vuotisjuhluvuotta, 101–102; Apuyhdistyksen sisaret puolustavat pluraaliavioliiton harjoittamista, 50–53; armenialaiset sisaret palvelevat köyhyydessään, 73; Belle S. Spafford noudattaa George Albert Smithin neuvoa ja antaa vaikutuksensa tuntua, 93–94; Boyd K. ja Donna Packer käyvät Apuyhdistyksessä Tšekkoslovakiassa, 90–91; Dallin H. Oaksin äiti johtaa perhettään aviomiehensä kuoltua, 145; Dallin H. Oaks neuvottelee Barbara W. Winderin kanssa naisia koskevista asioista kirkossa, 149; Elizabeth Ann Whitney kääntyy palautettuun evankeliumiin, 136–137; Eliza Partridge Lyman saa ja antaa lohtua lasten kuollessa, 34–35; Ellen Douglas antaa ja saa rakkautta hädän hetkellä, 24–25; Emily S. Richards saa itsevarmuutta puhua yleisön edessä, 54; Emma Andersen Liljenquist saa innoitusta sairaanhoitajana, 60–61; eräs Apuyhdistyksen johtaja auttaa sisariaan maanjäristyksen jälkeen, 93; eräs Apuyhdistyksen sisar päättää, että on hänen vuoronsa palvella, 185–186; eräs nuori nainen ilmaisee kiitollisuutensa profeetan äitiyttä koskevista opetuksista, 167–168; eräs sisar saa tietää, että hänen valmistamansa tilkkutäkki on auttanut jotakuta toisessa maassa, 70; esimerkkejä evankeliumin mukaisesta elämästä myöhempien aikojen pyhien kodeissa, 170–173; Ester osoittaa uskoa ja rohkeutta pelastaakseen kansansa, 189; Geraldine Bangerter tekee työtä brasilialaisten sisarten kanssa vakiinnuttaakseen kotikäyntiopetuksen Brasiliassa, 117–118; Gertrude Zippo palvelee Apuyhdistyksen johtajana koettelemuksista ja

vaarasta huolimatta, 82; Heber J. Grant rauhoittaa Louise Y. Robisonia, kun tämä kutsutaan palvelemaan Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, 75–76; Hedwig Biereichel antaa ruokaa venäläisille sotavangeille, 83–84; Hilda Alvarenga hoivaa sisaria seurakuntansa Apuyhdistyksessä, 98; Jeesus Kristus kutsuu Martan ja Marian opetuslapsikseen, 4; Joseph F. Smith näkee Apuyhdistyksen sisarten palvelevan apua tarvitsevaa perhettä, 112–114; Joseph Smith perustaa Nauvoon naisten Apuyhdistyksen, 12–14; Julie B. Beck saa nuorena äitinä tukea Apuyhdistyksestä, 103–105; kahta sisarta innoitetaan tietämään, kuinka auttaa muita näiden tarvitessa sitä, 120–122; kotikäyntiopettajat palvelevat kärsivää sisarta ja saavat vastaavasti häneltä apua, 126; Lucy Meserve Smith johtaa muita sisaria avun antamisessa käsikärrypioneereille, 38–40; Mary Fielding Smith johtaa ja hoivaa lapsiaan, 159–160; Matilda Dudley johtaa muita sisaria palvelemaan puutteellaisia Amerikan alkuperäiskansoihin kuuluvia, 38; naiset ja miehet tekevät yhdessä työtä pyörremyrskyn jälkeen, 149–150; naiset lahjoittavat alushameensa kuultuaan kärsivistä käsikärrypioneereista, 39–40; Nehemia kieltäytyy jättämästä työtään Jerusalemin jälleenrakentamiseksi, 189; Olga Kovářová kääntyy evankeliumiin ja palvelee valtakunnassa, 98–101; perhe kertoo Apuyhdistyksen perinnön siirtymisestä sukupolvesta toiseen, 182–184; pyhät jättävät viestin Nauvoon temppelein seinälle, 32; pyhät saavat temppelesiunauksia ennen lähtöä Nauvoosta, 31–32; Sally Randall saa lohtua kasteesta kuolleiden puolesta, 21; sisaret kertovat arvostavansa kotikäyntiopettajia, 126–127; sisar oppii rakastamaan monia sisaria palvellessaan kotikäyntiopettajana,

127–130; Spencer W. Kimball kertoo hetkistä, jolloin hän näki pilkahduksia taivaasta, 170–171; tonskalaiset sisaret antavat ruokaa norjalaisille pyhille, 82–83; Theresa Thompson Call vie kakun ystäväille tämän syntymäpäivän kunniaksi, 183–184; Thomas S. Monson tapaa naisen, joka hyötyi Apuyhdistyksen luku- ja kirjoitustaitohankkeista, 102–103; vastahakoinen sisar pyytää tukea kotikäyntiopettajaltaan, 120–121; yksinhuoltaja-äiti saa vahvistusta tekemistään liitoista, 145–146

Kimball, Camilla, ponnistuksistaan kotikäyntiopettajana, 120

Kimball, Presendia, miesten vähydestä myöhempien aikojen pyhien pioneerikomppanioiden apuna, 34

Kimball, Sarah M.: ja Apuyhdistyksen alku, 11, 26; ja hanke vehnän varastoimiseksi, 57–58; kotikäyntiopetuksesta, 114

Kimball, Spencer W.: Apuyhdistyksen mahdollisesta voimasta, 150; Apuyhdistyksen sisarten pyhien kirjoitusten tutkimisesta, 54–55; Jumala täyttää tarpeitamme muiden ihmisten välityksellä, 118; kirkon kasvusta sisarten esimerkin vaikutuksen ansiosta, 101; kotikäyntiopetuksesta keinona pelastaa sieluja, 123; Kristuksen kaltaisten ominaisuuksien kehittämisestä, 5; naisista, jotka arvostavat menneisyyttä, XII; perhettä heikentävien vaikutusten vastustamisesta, 168; siitä, miten kotikäyntiopettajat auttavat muita seuraamaan Vapahtajaa, 122; taivaan pilkahduksista vanhurskaiden myöhempien aikojen pyhien elämässä, 170–171; vanhurskaan naisen korkeasta kutsumuksesta myöhempiä aikoina, 153, 173; vanhurskaiden, selkeäsanaisten Apuyhdistyksen sisarten voimallisesta vaikutuksesta, 55, 101; vertaa kotikäyntiopetusta kotiopetukseen, 118

Kirkon neuvostot, 149

Kodinhoito: ja hoivaaminen, 165; vaatii taitoa, 164

Koti: esimerkkejä vanhurskaudesta perheessä, 170–173; voiman keskus, 163–165. *Ks. myös* Perhe

Kotikäyntiopetus: auttaa muita seuraamaan Jeesusta Kristusta, 123; auttaa muita tuntemaan Jeesuksen Kristuksen rakkauden, 124; edellyttää sitoutumista, 120–121; ehdotuksia sen tekemiseen tehokkaasti, 129; hengellisen johdatuksen tavoittelemisen siinä, 121–122; hengellisenä palvelutyönä, 114, 123–125; ja muutokset alkuperäiseen tapaan, 115–116; kiittolisuuden ilmaisemista siitä, 123–125, 126–127; kysymyksiä, joita voi esittää sitä tehdessä, 121; opettaminen ja todistaminen siinä, 123–125; pelastaa sielua, 124–125; sen alku, 111–112; siunauksena kotikäyntiopettajille, 127–130; vastaa ajallisiin tarpeisiin rakastavasti, 125–126

Kovářová, Olga, kääntymys ja palveleminen, 98–101

Käyttäminen, tämän kirjan, XII–XIV

L

Lahjat, Hengen, naiset saavat niitä, 136–137

Lee, Harold B.: omavaraiseksi tulemisesta, 57; tempeleistä ainoana paikkana maan päällä, jossa saa pappeuden siunausten täyteyden, 141; tärkeintä työtä teette kotona, 168; ykseydestä pappeusjohtajien ja Apyyhdistyksen johtohenkilöiden kesken, 77–78

Liahona-lehti, 62

Liitot: Apyyhdistyksen sisaret ovat liittokansaa, 189; Apyyhdistys auttaa naisia tekemään niitä, 17–18, 140–141, 142–143; ja pappeuden voima, 135; jokaisella niitä tehneellä sisarella on tehtävä pelastaa sieluja, 26; Rebekka ja lisak varmistivat,

158; seurata Jeesusta Kristusta täytyvät kotikäyntiopetusta tekemällä, 118; tukevat myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia pioneereja matkalla, 31–32, 35–36; tuovat voimaa, 15, 136–137, 145–146

Liljenquist, Emma Andersen, terveydenhoidon opiskelusta, 60–61

Lyman, Amy Brown: Apyyhdistyksen sosiaalipalvelujen osaston johtajana, 72; Apyyhdistyksen suuruudesta, 82; ja muutokset alkuperäisessä tavassa tehdä kotikäyntiopetusta, 115–116; kokeimuksista palvella Apyyhdistyksen johtohenkilönä, 84; todistuksen voimasta, 84; tähdentää äitien tarvetta olla kotona, 165–166; ykseydestä Apyyhdistyksen johtohenkilöiden ja pappeusjohtajien kesken, 80

Lyman, Elizabeth Partridge, lohdun saamisesta ja antamisesta lasten kuollessa, 34–35

Lääketiede ja terveydenhoito, sisaria kannustetaan opiskelemaan, 59–61

M

Maailmallisuuden hylkääminen, 49

Martta ja Maria, Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina, XI, 4

McConkie, Bruce R., liittosuhteesta Eevan ja Aadamin välillä, 143

McKay, David O.: pitää Apyyhdistyksen rakennuksen vihkimisrukouksen, 94; siitä, ettei mikään menestys korvaa epäonnistumista kotona, 168; ykseydestä kirkossa, 147

Monson, Thomas S.: Apyyhdistyksen ponnistuksista luku- ja kirjoitustaidon edistämiseksi, 102; huoltotyöohjelman tavoitteista, 77; ihmisten aikaansaamisesta uskon avulla, 97; naisista ja miehistä työskentelemässä yhdessä pyörremyrsky Andrew'n jälkeen, 149–150; palvelemisesta Herran käsinä

maan päällä, 109, 118; rakkauden ilmauksista, 106–107

Mormonipataljoona, 33

N

Naiset: heidän jumalalliset tehtävänsä ja mahdollisuutensa, 179–180; Jeesuksen Kristuksen heitä kohtaan osoittama rakkaus ja huolenpito, 3; Jumalan tyttäriä, 179; myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien vanhurskas vaikutus, 98; Uudessa testamentissa, 3–7

Naisten äänioikeus, 61

Nauvoo: Apyyhdistys perustetaan siellä, 12; lähtö sieltä, 32–33; palveleminen siellä, 21–26; temppele rakennetaan sinne, 11

Nauvoon temppele: rakentajien auttaminen, 11; seinälle kirjoitettu viesti pyhien lähtiessä Nauvoosta, 32; tuhannet pyhät saavat siellä endaumentteja ja sinetöimisiä, 31

Nehemia, esimerkki uskosta ja rohkeudesta, 189

Nelson, Russell M., perheiden sinetöimisestä pappeuden voimalla, 142

Nuorten Naisten organisaatio, 62–63

O

Oaks, Dallin H.: avioliiton ja perhesuhteiden pyhydestä, 142; neuvottelee Barbara W. Winderin kanssa naisia koskevista asioista kirkossa, 149; pappeuden siunauksista yhtä lailla naisille kuin miehillekin, 135; äitinsä johtajuudesta, kun hänen isänsä kuoli, 145

Omavaraisuus: esimerkkejä siitä Apyyhdistyksen sisarten keskuudessa 1800-luvun lopulla, 55–61; omavaraiseksi tuleminen, 55; sen edistämistä suuren lamakauden aikana, 74–77

Ompeleminen, 56

Opetuslapset: naisten keskuudessa nykyään, XI, 7, 111, 188–189; Uuden testamentin naisten joukossa, XI, 3–7

Osallistuminen yhteiskunnalliseen toimintaan, Apuyhdistyksen sisarten, 69–70, 79–80

P

Packer, Boyd K.: alkuperäiskansoihin kuuluvien oppilaiden sijoitusohjelmasta, 80; Apuyhdistykseen kuulumisen tunteesta, 146; Apuyhdistyksen sisaruuden tuomasta suojasta, 87, 93; ja vaimo, kokonutuvat sisarten piiriin kanssa Tšekkoslovakiassa, 93, 105; naisista, jotka omaksuvat Apuyhdistyksen hyveitä, 16; seurakuntaperheen vaikutuksesta, 93; siunauksista, joita uskolliset Apuyhdistyksen sisaret saavat, 105

Palveleminen. Ks. Kotikäyntiopetus; Rakkaus; Tarvitsevien auttaminen

Pappeus: Apuyhdistys perustettu sen valtuudella, 12, 14–15, 105, 146; on vanhurskaan elämän perusta, 142; sen siunaukset uskollisille naisille, 16, 135–142; sinetöi perheet yhteen iankaikkisesti, 142; siunaa niin naisia kuin miehiäkin, 135–136

Pappeuskoorunit, verrattuina Apuyhdistykseen, 146, 160

Parkin, Bonnie D.: perhejulistiksesta, 156; rakkauden vaalimisesta kotona, 160; voiman saamisesta Apuyhdistyksen kokouksissa, 163–164

Perhe: Apuyhdistys opettaa sisarten velvollisuuksia siinä, 160–167; esimerkkejä vanhurskaudesta perheessä, 158, 170–173; ja liittosuhde aviomiehen ja vaimon välillä, 142–144; ja pappeus, 142–146; ja sen ajallista perustarpeista huolehtiminen, 55; Joseph Smithin

ja varhaisten Apuyhdistyksen sisarten pyrkimykset vahvistaa sitä, 18–21; julistus maailmalle, 174–175; on vanhurskaan elämän perusta, 142, 157; puolustaminen, 165–167; sen vahvistaminen on peruseriaate Apuyhdistyksessä, XII, XIII, 7, 17, 18–21, 31, 45, 71–74, 79, 84, 90, 93, 104, 124–125, 142, 160–167, 179, 180; sen vahvistaminen on yksi pappeuden perustarkeituksia, 142, 160; sen vahvistaminen temppeletoimitusten avulla, 20–21; sitä koskevia ilmoituksia, 18–20; sitä koskevia opetuksia, 157–160, 167–170

Perhe – julistus maailmalle: huomioita siitä, 155–157; koko teksti, 174–175

Pioneerit: heidän elinolosuhteensa, 32–37; palvelua heidän keskuudessaan, 34–40; pitävät kiinni liitoistaan lähtiessään Nauvoosta, 31–32

Pluraaliavioliitto: varhaiset myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset puolustavat sitä, 50–53; Yhdysvaltain hallitus hyväksyy sen kieltäviä lakeja, 50–51

Puhuminen yleisön edessä, 53–55

Pyhiin kirjoitusten tutkiminen, 54–55, 180

Pyhä Henki: henkilökohtaista ilmoitusta sen kautta, 136; jatkuva kumppani, 136; sen kehotusten noudattaminen kotikäyntiopetuksessa, 119–120, 121–122; sen lahja, 136; sen opastus ja lohtu, 50

Pyhät vaatteen, 142

R

Rakkaus: Apuyhdistyksen kestävästä perintönä, 92, 184–188; Apuyhdistyksen tunnuslauseessa, 67, 182; Emma ja Joseph Smith olivat esimerkkinä siitä, 24; esimerkkejä siitä koettelemusten aikoina, 71–74, 79–84; esimerkkejä siitä varhaisten myöhempien aikojen

pyhiin keskuudessa, 21–25, 32–40; Herra iloitsee siitä, 112; ja Jeesuksen Kristuksen sovitus, 181–182; Joseph Smith opetti, 24; kotikäyntiopetuksessa, 122–127; kotona, 19–20, 159; osoitetaan palvelella, 184–187; peruseriaatteena Apuyhdistyksessä, 49, 67, 73–74, 179; Silvia Allred oppii sitä äidiltään, 98; Thomas S. Monsonin kuvaus siitä, 106–107; tukea antava voima sodassa ja rauhassa, 68–69; vahvistaa sisaruutta, 106–107. Ks. myös Tarvitsevien auttaminen

Randall, Sally, saa lohtua kasteesta kuolleiden puolesta, 21

Rebekka ja lisak, varmistavat, että liitot säilyvät, 158

Relief Society Magazine, 62

Rich, Sarah, pyhiin siunauksista heidän lähtiessään Nauvoosta, 32

Richards, Emily S., saa itseluottamusta puhua yleisön edessä, 54

Richards, Willard: on paikalla, kun Joseph ja Hyrum Smith kokevat marttyyrikuoleman, 31; osallistuu ensimmäiseen Apuyhdistyksen kokoukseen, 12

Robison, Louise Y.: hallituksen hienon työn arvostamisesta, 76–77; Heber J. Grant rauhoittaa häntä, kun hänet on kutsuttu palvelemaan Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, 75–76; ilon kokemisesta Jumalan palvelemisessa, 74; tausta, 75–76

S

Sandberg, Bobbie, saa apua Apuyhdistyksen johtajalta maanjärjestyksen jälkeen, 93

Scott, Richard G.: kodista vanhurskaan elämän perustana, 142; pappeudesta perheen tukena, 142

Sears, Athelia Call, siirtää Apuyhdistyksen perinnön perheelleen, 184

Silkin tuottaminen, 56–57

- Sisaret, naimattomat: saavat siunauksia, kun pitävät liittonsa, 145–146; toimivat johtavina virkailijoina kodissaan, 145–146
- Sisaruus Apyyhdistyksessä, 84, 88–107, 147, 163, 180
- Smith, Amanda Barnes, saa profetoimisen lahjan, jolla hoitaa poikaansa, 138–139
- Smith, Barbara B.: perheen ja äitiyden puolustamisesta, 167; siitä, miten Apyyhdistyksen sisaret ohjeita noudattaessaan saavat innoitusta, 144
- Smith, Bathsheba W.: laatii äitiydenvalmennusoppiaiheita, 161; miesten ja naisten välisestä ykseydestä kirkossa, 148; palautettua evankeliumia koskevan todistuksen saamisesta, 36; varhaisten myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien pioneerien koettelemuksista ja siunauksista, 35–36
- Smith, Emma: Apyyhdistyksestä tekevässä jotakin tavanomaisesta poikkeavaa, XI, 14; esimerkki rakastavasta palvelemisesta, 24; halustaan olla ilmoituksen johdatettavana, 12; ilmoitus hänelle, 13–14; valitaan ensimmäiseksi Apyyhdistyksen johtajaksi, 13; äitien tehtävästä opettaa tyttäriään, 19
- Smith, George Albert: Joseph Smithistä, joka avasi mahdollisuuden naisten vapauttamiselle, 94; neuvoo Belle S. Spaffordia antamaan vaikutuksensa tuntua, 95–97; palvelun tuomasta onnesta, 81
- Smith, Hyrum, marttyyrikuolema, 31
- Smith, Joseph: Apyyhdistyksen johtokunnan velvollisuuksista, 13; Apyyhdistyksen perustamisesta, 9, 12–15; Apyyhdistyksen sisarten tilaisuudesta toimia tunteidensa mukaan, 16, 45, 118, 181; Apyyhdistyksen sisarista auttamassa köyhiä ja pelastamassa sieluja, 17, 24, 67, 89; Apyyhdistyksen sisarten elämisestä etuoikeuksiensa mukaisesti, 177, 179; Apyyhdistyksestä muinaisen mallin palautuksena, 1, 7; Apyyhdistyksestä valikoituna yhdistyksenä, 15; enkeleistä Apyyhdistyksen sisarten seurana, 189; hänen marttyyrikuolemansa, 31; hänen saamansa ilmoitukset perhevelvollisuuksista, 18–20; ilmoituksesta kohdassa OL 25, 14; johtaa työtä Kirtlandin temppelin rakentamiseksi, 22; kannustaa pyhiä auttamaan Nauvoon temppelin rakentamisessa, 11; naisille luontaisista rakkaudentunteista, 181; naisten saamista Hengen lahjoista, 138; opettaa sisarille Apyyhdistyksen päämääriä, 16–25; opetuksensa innoittaa varhaisia pioneerinaisia, 36; pappuus palautettu hänen kauttaan, 135; pyhien kirjoitusten tutkimisesta, 51; sanoi Apyyhdistyksen olevan jotakin parempaa, 12; siitä, kuinka naiset ovat ensimmäisinä hyvissä töissä, 22; tarvitsevien auttamisesta, 23–24, 125; temppelin siunauksista, 138–140; ykseydestä kirkossa, 147; ystävällisyyden voimasta, 24
- Smith, Joseph F.: Apyyhdistyksen jumalallisesta luonteesta, 7, 70; Apyyhdistyksen tehtävästä johtaa maailmaa kiitettävissä asioissa, 70, 188; Apyyhdistyksen tehtävästä opettaa perhevelvollisuuksia, 161–162; näki Apyyhdistyksen sisarten palvelevan apua tarvitsevaa perhettä, 112–114; äitinsä esimerkistä, 159–160; äitinsä suojelevasta vaikutuksesta, 163
- Smith, Joseph Fielding: Apyyhdistyksestä, joka auttaa uskollisia jäseniä saamaan iankaikkisen elämän, 103; ilmoituksen avulla perustetusta Apyyhdistyksestä, 13; naisista, jotka saavat temppelisiunauksia, 141–142; suhteesta Apyyhdistyksen ja pappuuskoorumiin välillä, 150–151
- Smith, Lucy Mack, sisaruudesta Apyyhdistyksessä, 26
- Smith, Lucy Meserve: halukkuudesta palvella muita jatkuvasti, 39; Suolajärven laaksoon saapuvien varhaisten pyhien palvelemisesta, 38–39
- Smith, Mary Fielding, esimerkillinen äiti, 159–160
- Smoot, Mary Ellen: Apyyhdistyksen sisarista, jotka auttavat muita tuntemaan Vapahtajan rakkauden, 124; ja neuvonantajat, siitä, mitä merkitsee olla Jumalan tytär, 180; uskollisten kotikäyntioppitajien tarpeesta, 124
- Snow, Eliza R.: Apyyhdistyksen jalostavasta ja kohottavasta vaikutuksesta, 46; Apyyhdistyksen kuulumisesta kirkon organisaatioon, 47; Apyyhdistyksen laajenevasta toiminnasta, 63; Apyyhdistyksen sisarten ilmaisemista ajatuksista, 53; Apyyhdistyksen sisarten laajasta vaikutuksesta, 43, 48; Apyyhdistyksestä muinaisen mallin palautuksena, 1, 7; Hengen vaikutuksesta erässä Apyyhdistyksen kokouksessa, 16–17; henkilökohtaisesta ilmoituksesta, 49, 50; Jeesuksen Kristuksen esimerkin noudattamisesta, 111; Jeesuksen todistuksen tuomasta voimasta, 63; karsimisesta, 49; kirjoittaa naisten ompeluseuran säännöt, 11; kodista tärkeysjärjestyksessä ensimmäisenä, 159; kotikäyntioppitajien vaikutuksesta, 114; kutsutaan auttamaan piispoja perustamaan Apyyhdistyksiä seurakuntiinsa, 46; kutsutaan ensimmäiseksi Apyyhdistyksen sihteeriksi, 16; kutsutaan opettamaan sisaria, 48; kutsutaan toiseksi Apyyhdistyksen ylijohtajaksi, 48; myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten arvosta, 51; opettaa Nauvoon pöytäkirjoissa olevia asioita, 47; palvelemisesta, joka talletetaan taivaalliseen aikakirjaan, 89; palvelemisesta vailla tarvetta saada julkista tunnustusta, 46, 185; pitää pöytäkirjaa varhaisista Apyyhdistyksen kokouksista, 16–17; sisarista, jotka hankkivat lääketieteellistä koulutusta, 59, 60; sisarista, jotka luovat vaatemuotia,

- 56; säilyttää Nauvoon pöytäkirjat, 46–47; ykseydestä naisten ja miesten välillä kirkossa, 147–148
- Snow, Lorenzo: Apuyhdistyksen sisarista ilmentämässä puhdasta palvelusta, 123; Apuyhdistyksen sisarista jakamassa Jumalan valtakunnan työn ja palkinnot, 7; Apuyhdistyksen voimasta saada aikaan hyvää, 19; Jumalaan turvaamisesta ja lannistumisen välttämisestä, 47
- Sosiaalipalvelujen osasto: antaa koulutusta perheen hyvinvoinnissa, 72–73; liitetään kirkon huolto-työ- ja sosiaalipalveluihin, 79; palveluosasto eikä avustusjärjestö, 72; toimii yhdessä Yhdysvaltain hallituksen kanssa, 76
- Sota, rauhanomaista eloa sen aikana, 68–71
- Sovitus, Jeesuksen Kristuksen: antaa voimaa, 81–82; auttaa meitä nousemaan tavanomaisten ajatusten ja halujen yläpuolelle, 189; sallii perheiden sinetöimisen iankaikisiksi, 158; todistus siitä auttaa valmistamaan meitä temppeleihin, 21; välttämätön osa rakkautta, 182
- Spafford, Belle S.: Apuyhdistykseen kuuluvan hyvän äidin vaikutuksesta, 164; Apuyhdistyksen pysyvää tarkoituksesta, 92; Apuyhdistyksen rakennuksesta, 94; ja neuvonantajat, Apuyhdistyksen tehtävästä parantaa, 90; kerää hedelmiä annettavaksi muille, 78; kotikäyntioppettajien vaikutuksesta, 115–116; muutoksista alkuperäiseen tapaan tehdä kotikäynti-opetusta, 115; noudattaa George Albert Smithin neuvoa ja antaa vaikutuksensa tuntua, 93–94; oikeasta tärkeysjärjestyksestä, XIII
- Speidel, Maria, Herraan luottamisesta vastoinkäymisissä, 81–82
- Stegner, Wallace, varhaisista myöhempien aikojen pyhiin kuuluneista naisista, 37
- Synnytyssairaala, 74
- T**
- Tabita, esimerkki hyveellisestä naisesta Uudessa testamentissa, 6
- Taivaallinen Isä: auttaa meitä saavuttamaan suuria, 187; Hänen rakkautensa, 189; Hänen rukouksensa, 55, 60–61, 138–139; Hänen suunnitelmansa meidän pelastukseksemme ja onneksemme, XII, 55, 151, 174, 179–180; iankaikkinen elämä Hänen kanssaan, 103; sinetöimistöimitus sitoo perheen Häneen, 142; tuntee tyttärensä, XII, 185. *Ks. myös* Jumalan tyttäret; Usko
- Talmage, James E., Vapahtajan naisia kohtaan tuntemasta rakkaudesta ja huolenpidosta, 3
- Tanner, Athelia Sears, siirtää Apuyhdistyksen perinnön perheelleen, 184
- Tapojen parantaminen. *Ks.* Karsiminen
- Tarvitsevien auttaminen, Apuyhdistyksen perusperiaatteena, XII, XIII, 7, 17, 21–25, 90, 163, 179. *Ks. myös* Kotikäyntiopetus; Rakkaus
- Taylor, John: kutsuu Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen ylijohdajat, 62; muiden hyvinvoinnin edistämisestä, 69; on paikalla, kun Joseph ja Hyrum Smith kokevat marttyyrikuoleman, 31; osallistuu ensimmäiseen Apuyhdistyksen kokoukseen, 12–14; riemun tunteista Apuyhdistyksen järjestämisen yhteydessä, 14; vehnän varastoimisesta, 58
- Temppeleet: Apuyhdistys auttaa sisaria pääsemään temppeleihin, 141; jumalisuuden voima ilmenee niissä, 137; kiitoksen, opetuksen ja oppimisen paikkoina, 140–141; pyhät saavat temppeleissä voiman korkeudesta, 140; temppelein toimitukset vahvistavat perheitä, 20–21; temppelein toimitustyöntekijät, 141; uskolliset naiset saavat siunauksia niissä, 140; valmistautuminen temppeleihin, 21, 141; varhaiset Apuyhdistyksen sisaret auttavat kansaa valmistautumaan niihin, 26
- Terveydenhoito ja lääketiede: koulutusohjelmia sairaanhoitajille ja perushoitajille, 73; sisaria kannustetaan opiskelemaan niitä, 59–61
- Thompson, Barbara B., perhejulistuksesta, 156
- Thompson, Pamela Barlow, siirtää Apuyhdistyksen perinnön perheelleen, 183
- Todistus: todistaminen, Apuyhdistyksen kokouksissa, 53–55; tuo voimaa, 83–84
- Toimitukset, niistä saatavat siunaukset, 15, 136–138. *Ks. myös* Liitot; Pappesus
- Toinen maailmansota, 79
- Tutkiminen, tämän kirjan, XII–XIV
- U**
- Uchtdorf, Dieter F., Apuyhdistyksen sisarista seuraamassa Vapahtajan esimerkkiä, 119–120
- Usko: ja rohkeus kohdata haasteita, 55; sen kasvattaminen on perusperiaate Apuyhdistyksessä, XI, XIII, 7, 17–18, 90, 163, 179; taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen, XI, 3, 17–18, 31–34, 55, 75, 167, 181–182
- Uuden testamentin naisia, 3–7
- V**
- Vaatteet, pyhät, 142
- Vanhemmuus. *Ks.* Perhe
- Vehnä: Brigham Young kannustaa sisaria kasvattamaan ja korjaamaan satoa, 57; Emmeline B. Wells sen varastoimisesta, 57, 58, 71; John Taylorin neuvoja veljille siitä, 58; käytettiin tuomaan apua monille, 58–59; myytiin Yhdysvaltain

hallitukselle, 58–59, 71; sisarten ponnistukset sen varastoimiseksi, 57–58

Virallinen julistus, 52–53

W

Wells, Emmeline B.: ja neuvonantajat, rauhanomaisesta elämisestä sodan aikana, 68; ja neuvonantajat, uskollisuudesta Apuyhdistyksen peruseriaatteille, 67; menneiden aikojen naisten esimerkistä oppimisesta, 68; naisten auttamisesta edistymään hengellisesti ja koulutuksellisesti, 62; päätoimittajana *Woman's Exponent* -lehdessä, 61–62; sisarten pysymisestä uskollisina Apuyhdistyksen päämäärille, 29, 38; valitsee neuvonantajiansa kanssa Apuyhdistyksen tunnuskäytöseen, 67; valmistamisensa Apuyhdistyksen ylijohantajaksi, 67; vehnän varastoimisesta, 57, 58, 71; Zina D. H. Youngin palvelemisesta lääketieteeseen alalla, 59

Whitney, Elizabeth Ann: erotetaan ensimmäisen Apuyhdistyksen johtokunnan jäseneksi, 13; kääntymyksestään, 136–137; palvelemisesta temppeilitoimistustyöntekijänä, 141

Whitney, Helen Mar: Jumalan rakkaudesta varhaisten myöhempien aikojen pioneerien keskuudessa, 36; naisista, jotka noudattivat pluraaliavioliiton lakia, 53

Widtsoe, John A., Apuyhdistyksen antamasta avusta, 25

Williams, Clarissa S.: Apuyhdistyksen saavutuksista rakkautta avulla, 78; huolissaan naisten ja lasten elinoloista, 71, 74; puutteenalaisten perheiden elämän parantamisesta, 74; valmistautui palvelemaan Apuyhdistyksen ylijohantajana, 73–74

Winder, Barbara W.: kodinhoidon vaatimasta taidosta, 164; kotikäyntiöpetuksesta siunauksena

kotikäyntiöpetäjille, 127–128; käy aviomiehensä kanssa Apuyhdistyksessä Tšekkoslovakiassa, 101; sisarten osallistumisesta kirkon neuvostojen kokouksiin, 149; ykseydestä naisten ja miesten välillä kirkossa, 148–149

Winter Quarters, 33

Wirthlin, Joseph L., Apuyhdistyksen johtajan tekemästä huoltotyöstä, 78

Woman's Exponent, 61–62

Woodruff, Wilford: ihmisistä, jotka toteuttavat sitä, mitä Jumala on kutsunut heitä tekemään, 33; Virallisen julistuksen kirjoittamisesta, 52

Y

Ykseys, miesten ja naisten kesken kirkossa, 15, 77–78, 147–151

Young, Brigham: aloittaa pyrkimykset Apuyhdistysten uudelleen järjestämiseksi, 45; Apuyhdistyksen sisarten saavutuksista, 54; Herran käskyistä Israelin leirikunnalle, 32–33; kutsuu Eliza R. Snow'n auttamaan Apuyhdistyksen uudelleen järjestämisessä, 46; kutsuu Eliza R. Snow'n opettamaan sisaria, 48; kutsuu pyhiä auttamaan tasangoille jääneitä käsikärppioneereja, 39–40; kääntymisestä pois maailmallisista vaikutuksista, 49; laupeudentyöstä, 113; liitosta noudattaa kaikkia Herran toimituksia, 32; luottamuksesta kirkon naisiin, 55–56; neuvoo pyhiä auttamaan tarvitsevia, 37, 38–39; neuvoo pyhiä karsimaan ja parantamaan tapojaan, 49; neuvoo pyhiä lähemmään Nauvoosta, 31; ohjaa sisaria perustamaan silkkiiyhdistyksen, 52; ohjaa sisaria varastoimaan viljaa, 56–57; piispoista, jotka pyytävät apua Apuyhdistykseltä, 45; rakkautta, 49; sisarista, jotka hankkivat lääketieteellistä koulutusta, 59; sisarista, jotka luovat vaatemuotia,

56; tekee pitkää päivää Nauvoon temppeellisä auttaakseen pyhiä saamaan toimituksia, 31

Young, Zina D. H.: Deseretin silkkiiyhdistyksen johtajana, 56–57; hänen palvelemisensa lääketieteeseen alalla, 59; kodin tekemisestä huomion keskipisteeksi, 159; pyhien suhtautumisesta Viralliseen julistukseen, 52–53; todistuksen tärkeydestä, 60; äitien tehtävistä, 160–161

Z

Zippro, Gertrude, näyttää esimerkkiä omistautuneesta palvelemisesta Apuyhdistyksessä, 80

Ä

Äidit, äitiys: heidän hengellinen roolinsa, 79; heidän vaikutuksensa nuoriin sotilaisiin Mormonin kirjassa, 158; naisia kannustetaan pysymään kotona, 79; osa naisten iankaikkista luonnetta, 164–165; puolustaminen, 165–167. *Ks. myös* Perhe

Äitinä oleminen: kaikkien naisten velvollisuus, 164; lapsettomilla naisilla on tilaisuuksia siihen, 162–163

Äänestäminen, äänioikeus, 61

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

FINNISH

4 02065 00130 3

06500 130